

✓
8809(5)
1852

8809/51

СМІСНА КИТКА

ИЛИ

ГОДИШНО ПЕРІОДИ

ЧЕРКОСНІВАНІЄ

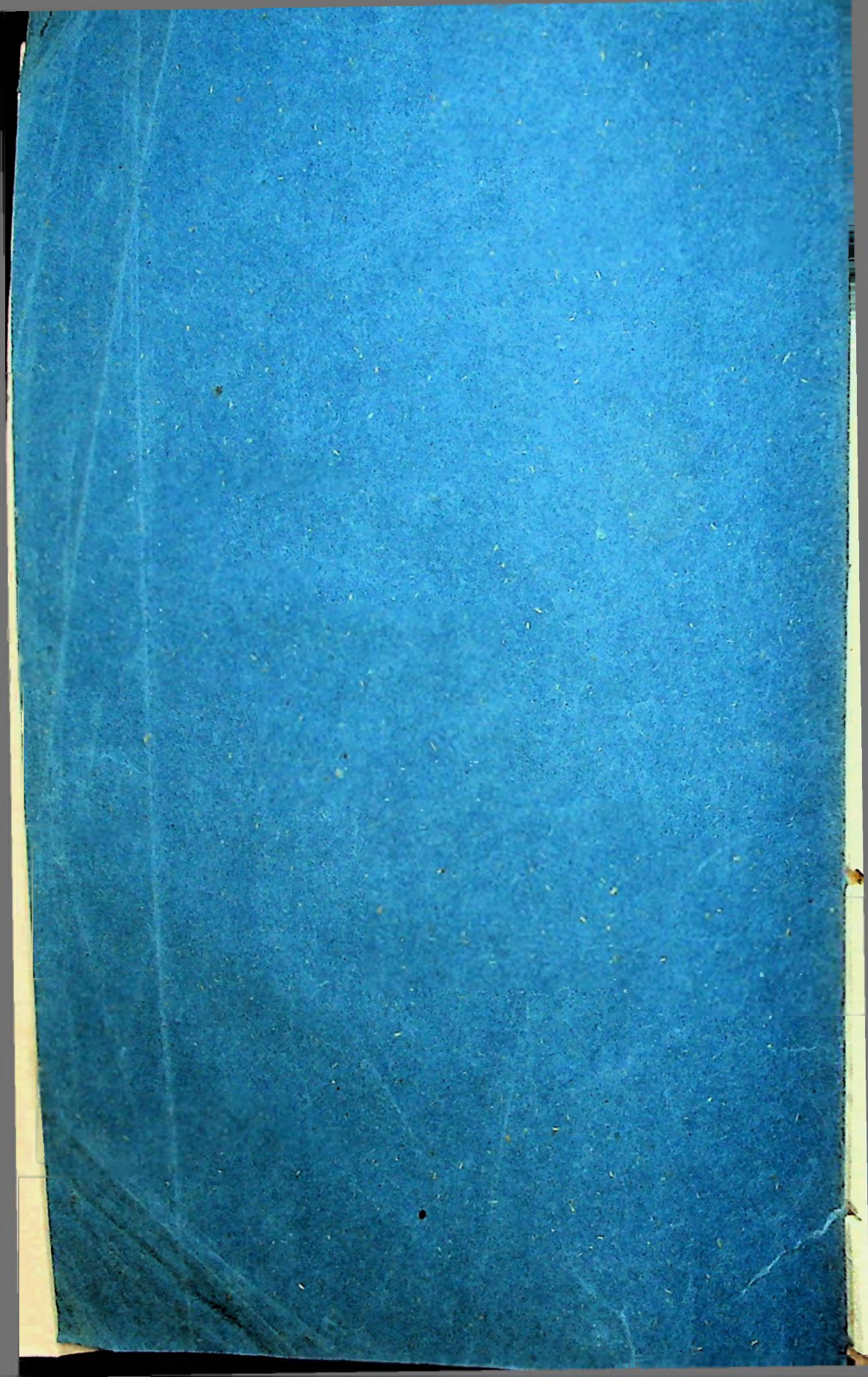
ИЗДАВАНО

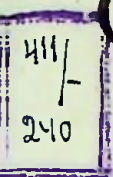
ОТЪ

ПЕТКА Р. СЛАВЕНКОВА.

БЪЛГРОВЦЕ 1852.

СЛАВЕНА КИТКА

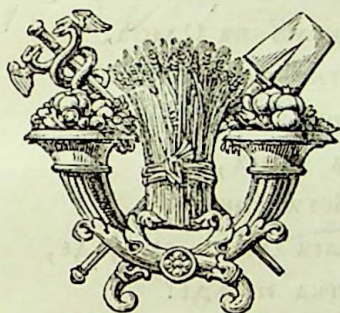
ИЛИ

ГОДИШНО ПЕРІОДИ ЧЕСКОСПИСАНІЕ

ИЗДАВАНО

ОГЪ

ПЕТКА Р. СЛАВЕНКОВА.

ГОДИНА I.

СТРЖКЪ А.

БЪКЪРЪЩЪ.

На книгопечатната Ѹ свѣтаа Митро-поліа.

1852.

8809(5)

Зап'ала е птичка Глабий
У градинкѣ подѣ калинкѣ,
Малко момче, сѣиѣ остабий,
Земай въ рѣцѣ Олѣкѣиѣ Киткѣ;
Ты щешѣ сѣ не-ѣ да сполѣчишѣ,
Чѣ ти грѣба да на ѣчишѣ.

Рачо.

Тѣзѣ тайни вѣсти отѣ кѣдѣ сѣ,
Чѣ шюшиѣтѣ нѣкомѣ въ Одеса,
Чѣ мышка киткѣ-тѣ грабала,
Ѣ котка мышкѣ-тѣ нѣала?
Дали не е порѣчалѣ днесѣ,
Огне стрѣлистѣиѣ Богѣ Зевесѣ,
Вѣ подѣзлѣнѣчѣиѣ гласѣ да сѣ разѣаде,
Чѣ мышка китка не ѣде?
Не сѣ негово ли повелѣнѣе
Та ѣ-ѣ пренесла прѣкѣзѣ море,
По наши-тѣ росѣиѣиѣ полени
Вѣ Балкана, да сѣ разѣоре,
За да сѣ разѣади по смѣна
Тѣ да нѣзникѣе еѣе прѣсна?...

П. Р. О.

СТОМНУ ЧОМЯКОВУ,

за

пламенно-го мѣ родолюбіе и ревность къ народно-го обра-
зованіе, и за неистоци мнѣтѣ неговы благодарніа съ
кои-го ма отъ гроба дѣждѣ забладрнѣ, въ знакѣ благо-
дарности, посвѣщавамъ трѣдѣца си

и

Оставамъ вѣчно признаѣленѣ.

Петко Р. Славейковѣ.

*

На ти, дѣте,
Киткѣ цвѣте
Отъ ученья
Что невѣне,
Язъ 1-жъ кичишъ по градины,
Гдѣ то никне отъ години,
Тебѣ съ не-жъ да наича
За да видишъ какъ прилича.
На кичиса,
На 8чиса,
Да си честно.
Въ всако мѣсто,
Да си знайно
До безкрайно.

П. Р. Г.

НОВА ГОДИНА.

На истоки свѣтнахъ зори,
Дойдете мили Благари!
Въ дръга прѣснѣчка година
Отъ първий день начина
Да 1-жъ посрѣкнемъ и речемъ:

Добро дошла, Драга каино!

Съ прѣлѣты пѣла докрина;
На поста си минѣ сѣдѣни,
Надеждѣ, либага гадѣно!
Златѣ кобчезѣ отвори,
И насъ твоѣ родѣни
Съ дѣлѣ рѣци, щедро, оѣдари.
Не както прѣдѣни-тѣ години
Съ оскѣдѣны, простѣ, дарове,
Съ сеирѣ на чѣзѣди класове;
Но съ дръги дарѣы умобѣты,
Да сѣ възмогнемъ за напредѣ,
Да стѣпнемъ въ приличѣный намъ редѣ,
Да станемъ въ мѣдростѣ именѣти.

Вижѣ нашѣ брѣтѣ и сѣстры,
Какъ сѣ прочѣти и почтѣни!
Я мы окаяѣны Благари?!
Да сѣми простѣци, не учѣни;
Лишѣни отъ такѣвъ имѣтъ
Незнаѣмы сладостѣ въ той животѣ.

Безъ дарѣ небесѣный, безъ свѣтило.

Повѣхъба нашта младаина,
Маджѣймы въ мрачнѣ тѣмнинѣ,
Какъ при угасаніе кандило.

Въ надеждѣ сми, простри рѣцѣ,
Облѣй ны съ свѣтелѣ дарѣ небесный,
Развѣй повѣ-то-то сѣрдце,
Дѣшевны силы и тѣлесны;
Заспалый нашѣ умѣ развѣди,
Въ пѣть еликоновѣ поведи;
Надѣ насѣ денница да изгрѣе
Подѣ облачнѣ-тѣ тѣмнотѣ,
Да видѣ-жтѣ сички посвѣта
Чѣ елгарскій народѣ живѣе.

Вси просвѣтени племена
На самѣ тихѣ погледѣ ако мѣтнѣтѣ,
Презѣ нашѣ старѣ планинѣ,
Зари въ очѣ-тѣкѣ имѣ да свѣтнѣтѣ;
Да смѣсѣтѣ свой а хвалный гласѣ,
Да выкнѣтѣ сички вѣдно съ насѣ:
Живѣй Елтанѣ Явѣлѣ Межидѣ;
На царѣство-то си зѣ хвалѣ,
За честѣ на сичкѣ-тѣ зѣмѣ-жѣ,
Великаго Махмѣда Ынѣ!

* * *

Сѣ таквизѣ дарѣбы гизаавѣ
Дойди ны гостѣ, годино ноба!
Да тѣ посрѣшнемѣ глоглави.
Вѣ столицѣ-тѣ ти готова.

ОПОМѢНІЕ НА МИНІЯЯ-ТА ГОДИНА.

Онаѣ година тѣи време
 Посреивахмы тѣхъ година,
 И ето та са вече минѣ
 Въ дѣнье, ноци и часова.

Тогасѣ въ надеждѣи упоени
 За наш-тѣ бѣины младины,
 Здрабисвахмы са вси засмѣни
 Охъ непремѣнны доверины.

Бѣливахмы златѣ мечтѣи,
 Охъ мыслихъ въ облацѣи лѣтѣхмы
 И пѣсты прикаски пилѣхмы
 Зарадѣ градѣи драгости.

На здраби чаши-тѣ гѣрмѣхъ
 При шѣмни пѣсени смѣхове.
 Далечъ отъ нази са таахъ
 Тѣги, потайни адове.

Лѣтѣ време-то въ часове;
 И тѣи надеждѣи като бѣхмы
 Какво? какво добро видѣхмы
 Мы слаби смѣртѣи сынове?!

Не чайны слѣчки са абихъ
 Противны въ наши-тѣ дѣла,
 Цѣлѣти тѣ ни са разорихъ,
 Бѣрѣки-хѣтѣ наши тѣ чела!

На доживѣхмы сегный дѣнь
 Кой сѣ драгость, кой сѣ печали,
 И кой отъ насъ са можѣ похвали,
 Чѣ е щастливѣ былѣи и блаженѣ?!

Отъ край до днесъ тѣхъ на свѣта
 Бѣдѣи мечтаніѣ лѣжливи,
 Не чайны сегнини горчиви

Жибота пхлани-хтѣ съ тего-тѣ.

Поглежж... въ измѣнни-х-тѣ надеждѣ
 льщи-х-тѣ не быстры радости,
 И подѣ врачовни-х-тѣ одеждѣ,
 Таи-х-тѣ са клети горести.

Отгонмѣ срецо годишный край,
 (Като адама срецо рай),
 Умыслени и на тѣжени
 Отъ вси надежды отщепени.

Я Ъ К Ъ И Г Л Я С Ъ .

Добрѣ дошлѣ, добрѣ дошлѣ, въ свѣтлѣ дни!
 Намѣстницы на предны-тѣ мрачкавы.
 О Бзлгарски рѣки, гори и планини
 Засмѣйте са, тѣма-та би остаби.
 Развѣка са мъгла-та, асна свѣтина
 Надѣ насѣ угрѣка, бѣра-та престана,
 Премѣдрость на престола, редомѣ тишина;
 Зарастока дѣлекока та ны рана.
 На, простота-та бече мъртва; въ гробѣ лежи,
 Честитый гостѣ учение-то приближи.

* * *

Злати лѣта! не дѣйте са въ спира
 Да роните надѣ насѣ учени дарове;
 Отанете изворѣ, мѣдрость что избира,
 Да са по напои-х-тѣ и нацѣ умове.
 Разсѣйте редомѣ сѣмена учени,
 Да зрѣ-х-тѣ и междѣ ны умни класове;
 Да наберемы плодове потребени

За нази и харади наш-т'к сынове.
И мы в'з св'кта да б'ждимъ опознани
Какво-то сички-т'к наши акрани.

* * *

Небеснаа ламбадо! слънце, ты
Оз време цю гр'кешъ надъ сичкж-тж вселеннж,
Оз хари-т'к си св'ктливъ поглати
И нашж-тж родинж затьмненнж.
Нед'кй, ахъ не, кжмъ запзды не ходи!
За насъ ли все да б'жди ноцъ години?
Добл'к неб'жество, жиботъ съ б'кды,
И тожи в'ккж тжй ли да нъхмини?
Кога, кога за насъ ще да са съ зори,
И св'ктж ученіа в'з насъ да са в'звори?
.....

* * *

О б'злагарски заспали сынове
Д'кчица, момцы, вси млади и стари!
Отъ сънь станете, мъдрость ва зове;
В'кнчанъ ще б'же кой-то че предвари.

СЛѢСНА КИТКА

ЦВѢТЬ I.

ДУХОВНО ПРОЧИТАНІЕ.

За празданж-тѣ славѣ и за покааніе.

На всички-тѣ злины причина-та е праздна-та слава: какво е това? иска-тъ нѣкои отъ чело-вѣцы-тѣ да остави-жѣ имена-та си безсмертны, та побидатѣ за това нѣсоки кжцы, шыроки дворокы и градины и дрѣги еще безполезны работы? Чело-вѣче! каква полза има за тебѣ отъ това, когато ты, като та сгази една каква да е треска, и въ не надежно то излѣзаніе на дѣша-та ти, щешѣ да бждешѣ длѣженѣ да оста-нешѣ пѣстѣ и както отъ майкѣ роденѣ? отсѣкнѣ това ого-ленѣ отъ всакѣ доврникѣ, а облеченѣ съ неправды, грабежы, сребролюбія, съ коварства и обманы, съ сиромашки сълзи и въздышанія? Какѣ ще да можешѣ ты натоваренѣ съ толкози грѣхове да влѣзешѣ въ онѣзи тѣсны тѣ врата? които немо-жѣтъ да вмѣстятѣ таго-тѣ-тѣ на таквизи грѣвохѣ? И така ты грѣбеа да останешѣ вънѣ отъ реченны-тѣ врата, и нато-варенѣ съ таго-тѣ-тѣ на толко грѣхове напраздно да са раскайвашѣ когато веке предѣ очы-тѣ си щешѣ да гледашѣ пригото-венны-тѣ мѣжи, и онѣзи страшный и никаго не угас-банный огонь и червеи никога що не умира-тъ.

Така като е, ако че имамы отъ малко малко грѣжѣ за наше-то спасеніе, догдѣ то че има еще время, да престанемы отъ непотребны-тѣ работы, да подиримѣ доврникѣ-тѣ, да отхвърлимѣ празданж-тѣ славѣ. Праздна са нарича она;

что-то е пѣста, и не има ничто постоѣнно и тѣрдо; но е
измама на очы-тѣ и преди догдѣ не са е показала, изгубе
са. Не видими ли често че той, преди кого-то сега бърби-жѣ
тѣлопазители, и който е обиколени съ сподирници, него
утра у дръгѣи денѣ го хвърлатъ въ тѣмнищѣ и въ чѣта на
злосторници тѣ са намѣрба? Какво има дръго по любовно
на свѣта отъ тѣзи празданѣтѣ слава? Истинина има нѣ-
кой си че на животѣ изгубватъ отъ прѣмѣненіе-то на сла-
вѣтѣ, но като дойде смъртъ-та, не примѣнно ще да имѣ
прѣсѣче благополѣчіе-то; и тѣй слѣдъз кого то сега на бърбо-
лицѣ бърби-жѣтѣ, кой-то е дръгитѣ въ тѣмнищѣ запералъ и
най на високо мѣсто стоялъ, гордалъ са, и не щѣлъ да
припознава дръгитѣ хора: той не надѣино слѣдъз тоба
ще лижи мъртъвъ, безъ дѣшъ, пилени отъ смрадъ, под-
габренъ и окашмерени съ безчетны хѣлы както отъ тѣзи,
конто изпървени се обнѣдалъ така и отъ олъзи на конто
нищо не е сторилъ... Какво може да бѣде отъ тоба по-
сѣжалително? Оичкогѣ съзерано богатство по много пѣти
останка на неприѣтели-тѣ и на изѣдници-тѣ: а грѣхѣви-
тѣ, съ конто е тоба богатство съзерано, занаса челоуѣкъ
съ себеси, за конто ще да са поиска строгѣ и потѣзно
отвѣтъ.

За тоба ви са моли-ж, да отвѣкѣамы отъ тѣи-ж праз-
данѣ-тѣ слава, да пожелаимы истинѣ-тѣ, коѣта е не из-
мѣниѣ въ всички-тѣ вѣкове; да ны не спѣнба любовь-тѣ
къмъ богатство-то, нѣто пламъкъ-тѣ на пощаваніе-то, нѣ-
то злоба-та, нѣто завистъ-та да ны смѣщава нѣто гнѣвъ тѣ
да ны възпала: но сички тѣзи тѣкашны злы и пагѣбны
страсты да погасимы; да възжелаймы бѣдны-тѣ; да и-
мѣамы на ума си гдѣ-то ще да станѣ онзи страшный день,
и съкъ голѣмо раченіе да нареждамы живота си. Сега дог-
дѣ еще време да прѣбимы добро. Прѣходитъ го образъ
міра сего. И кѣкъ е той животъ: и ако сега до гдѣ-то са
намѣрбамы еще на поприще-то не прѣстѣпимъ къмъ добро-

дѣланы тѣхъ добѣ, и не извѣстны отъ примѣж-тѣ на зло-
бѣ-тѣ, то на сетнѣхъ за праздно сами себе си щемъ да ок-
бываемы, когда-то нище да има никаквѣхъ полъжъ отъ рас-
кааніе-то. Зачто-то до гдѣ-то смы еще въ той животѣ може,
като правимы покааніе, да полѣчимы полъжъ, и като омые-
мы предны-тѣ грѣхове, да полѣчимы кожіе-то милосердіе.
И като пропѣстимъ сегашно-то бремя, и са гравными пече-
анно, то ако и да начнемъ тогази да са разкайваемы,
ни каквѣхъ полъжъ отъ това не щемъ да полѣчимъ. Кое-то за
да разберемъ, послѣшайте Пророка като казва: Но а дѣ-
же кто исповѣстѣа тѣбѣ? И пакъ, братѣ не изва-
баетъ, извабитъ ли человѣкъ? Никой, казва, не
ще да има тамо, за да изваби тогози что е погибѣхъ самъ
си отъ немареніе-то си: никой, ако ще бы билъ братъ, ако
ще бы билъ баща, ако ще бы была майка. И защо казвамъ
ахъ братѣ, баща и майка? нито праведницы-тѣ които и-
мѣтъ толко дѣрзновение у Бога, нито тѣхъ щѣтъ да мо-
гѣтъ да ны помогѣтъ нѣ что тамо, ако еждемъ тѣка не-
радиби. Зачто-то казва: Ище и Ное и Данила въ дѣтъ
посредѣ еа, живѣахъ, глаголетъ адонаи гос-
подь; ни сынове ни дщери ихъ спасѣтѣа. Виждѣ
каква страшна закана! и каквы праведницы ни поманѣва.
За това, зачто-то тѣе на време-то си были причинѣхъ за спа-
сеніе-то на дѣти-тѣ.

Ной когато страшный онзи потопъ покрыва сичѣхъ-тѣ
земѣхъ, спасѣа и женѣхъ и дѣца-та си: Подобно и Ювѣ
былъ причинѣхъ за спасеніе-то на дѣти; сѣщо тѣхъ и Да-
ниѣхъ мнозина извѣаа отъ смѣръть, когато онзи варварѣхъ
изыскѣаа оноба что было по горѣхъ отъ человѣческѣхъ при-
родѣхъ, и искаа да умѣртѣи Халдеи-тѣ, вѣлхѣвы-тѣ и Хо-
разины-тѣ.

И за да не помыслимы че на онзи свѣтъ добродѣтел-
ни-тѣ мѣжіе что иматъ у Бога дѣрзновение могѣтъ да из-
молихъ отъ маки роднины-тѣ си които сѣ не радиво жи-

вѣли тѣка: за тоба той споманѣва тѣхъ праведницы, да
ны открие че мы съ неговж-гъ благодать трѣба да имамы
надеждъ за спасеніе въ нашъ-гъ си работы; а не въ доври-
ны-тѣ на правдѣ-гъ си; не трѣба да са гордимы или
да са надѣва мы въ нищо дрѣго, ако не престанемъ отъ
да са грѣшбамы, но само за тоба трѣба да са стараимы,
что-го. ако че имамы родители личны съ доврины, да по-
дражабамы на доврѣнж-гъ имъ: ако ли са слѣчи противно-
то, да сми отъ порочны родители, не трѣба да мыслимы,
че ще даны са слѣчи нѣкоя повреда, стига само да са на-
мѣрбамы на доврѣ работы; за что-го никакъ повреда не
ще да имамы отъ тоба. И всакой чрезъ тоба, что е на-
правилъ, или ще да са вѣнчае или ще да са осѣди, както
казва и блаженный Павелъ: Да приметъ кійждѣ, аже
по дѣломъ со дѣла, или блага, или зла. И пакъ:
иже воздасть кое мѣждо по дѣломъ его. И тѣхъ
като знаемъ сичко да трѣнемъ всаки мѣржелъ и не радѣ-
ніе, и да възимамы най голѣмъ грѣхъ за доврѣнж-гъ. И
когато еще са намѣрбамы на поприще-то и има время за
борѣжъ, предъ до гдѣ не са е распилѣло гледалище-то, да са
погрижымы за спасеніе-то си: въ тоба кжсо-то время да
са намѣрбамы на доврѣ работы, за да възпріемнымы за
тѣхъ безкрайныхъ заплатъ на онѣхъ свѣтъ.

ЗА МИЛОСТЫНА.

Много са грѣхы Богъ за милосердіе-то, не само за свое-
то кѣмъ насъ милосердіе, но и за наше-то кѣмъ поврати-
мытѣ ны: за кое-то и много заповѣди наредилъ, както
въ вѣтхій така и въ новій заветъ, като порѣчва на чело-
вѣка, и съ дѣлы, и съ имотъ, и съ работи да бѣде ми-
лостивъ. За тоба нѣчто Мойсей редомъ упоманѣва въ за-

повѣды-тѣ; това выкатъ пророцѣ-тѣ отъ лице божіе: Милости хашѣ, а не жерѣтѣвы. И апостоли-тѣ на това съгласно и дѣлѣтъ и правѣтъ. Кога е така, зашто да не радимъ за онова нѣчто, отъ кое-то не само сиромаси-тѣ са ползѣватъ, но имѣ повече отъ тѣхъ. Доказватъ намъ сички-тѣ свѣщенни книги че колко-то даваме, не два ката, не три, но хіліады пѣта щемъ по много да получимъ, и тѣхъ какво ны въспира да не правимъ милостинѣхъ?

Тѣка въ свѣтловны-тѣ работы, какѣто сѣидѣ-та, тѣхъ и жагѣ-га кѣмѣ еднакѣ: ако посѣе сѣмѣ-тѣ жито или ечмикъ, или просо, то и житѣварѣ-тѣ има сѣщо-то да пожъни. И въ милостинѣхъ-тѣ не кѣмѣ това, но, пилѣешъ или сѣешъ сѣмѣро-то, а събирашъ дѣрзновеніе у Бога: дакашъ парѣ-тѣ, изѣмашъ оставѣанье на грѣхове-тѣ си: дакашъ хлѣбъ и дрѣхи, а за това ти са готѣи царѣтво небесное, и онѣзи безъкрайны добрѣны, аже око не видѣ, ухо не слыша, и на сердце человекѣ не въздоша: И, това что е глава на сички-тѣ добрѣны, упрѣличавашъ са на Бога, спорѣдъ колко-то е това възможно на человекѣ. Защо-то кѣто говорилъ Христосъ за милостинѣхъ и за милосердіе-то придалъ: Да еѣте сынове отца вашего, иже естѣ на небесѣхъ: ако сѣнце свое сіѣетъ на злыѣ и благіѣ, и дождѣтъ на праведныѣ и неправедныѣ. Ты не можешъ да порѣчашъ на слѣнце-то да изгрѣе, не можешъ да пѣстнишъ дѣждъ, не можешъ да правишъ добро на сичкѣй той пространиѣй свѣтъ; а то употребавай имѣта си до щедрѣсть, и щешъ достигнешъ приличенъ томѣ, кой-то повѣлѣѣ на слѣнце-то да грѣе, спорѣдъ колко-то е възможно человекѣ да са ѣприличи Богѣ.

Забѣлаже-те добрѣ, что дѣламъ: на благіѣ и злыѣ казва. За кое-то и ты тѣхъ колко-то пѣта правишъ милостинѣхъ, не испытѣвай за живота, и не испытѣвай за живота, и не искай отвѣтъ за обѣоды-тѣ мѣ. Милостина, сирѣчь, съжаленіе са нарича за това, за да подаваме и на недо-

стойны-тѣ, кой-то смилѣва, той не само оногѣ что живѣе
 добрѣ, но и что прогрѣшенно живѣе смилѣва: който де-
 врѣ, живѣе. той е достоенъ за похвалъ и вѣнецъ, а кой-
 то прогрѣшака, той е достоенъ за прощанъ и милосрдіе.
 Въ тоба подражабамы богъ ако не лишабамы и злы-тѣ отъ
 помилованіе-то си отъ гдѣ-то и съ тоба щемъ да бждимъ
 подражатели богъ, ако не лишимы и злы-тѣ отъ наше-то
 помилованіе. Чѣ-то помысли, колко много има да жи-
 вѣ-жѣ на свѣта, хвалители, беззаконници, вѣлшес-
 ницы, напизани съ всички-тѣ пороцы, но и тѣхъ съ-
 щѣ тѣхъ всакой день храни Богъ, и съ тоба ны поучава
 и мы както него за сички-тѣ хора да смилѣемы. Но мы
 все напротивъ правимы что-то не само че са отвращамы
 отъ злы-тѣ и не угодни-тѣ хора; но и кога доиде при-
 нас нѣкой зарава, който отъ добродѣтель, или отъ бе-
 ли-ж, или може и отъ мързелъ, така да река, живѣе въ
 сиромашіи-ж; то мы тогази като го наговаримъ съ раз-
 личны присмѣхѣлки, и безчетны дѣмы, отпущамы го
 съ празны рѣчи, мжримы го че е зарава, укоря-
 бамы го че ходи безъ работъ. Тоба лѣти е порѣчано о че-
 ловѣче! само да мжриши и да глечиши сиромашіи-
 жѣ имъ, а не да искаши отбѣти и да пѣбавши. Но искаши
 ли да исправиши прѣвы тѣ мѣ, и мързеливыи челѣвѣкъ отъ
 мързелъ да отблечиши, и да го настаниши на нѣкой-ж работъ?
 Пона прѣдъ мѣ дай нѣкѣичко, и подирѣ го учи да та не счита
 за: жестока, но да полѣчиши похвалъ за челѣвѣколюбіе-то си.
 Чѣ-то този който нищо не даба, а само пѣба, сиромашѣ-тѣ
 отбѣга отъ него; и то по правдѣ. За тоба, че немѣ мѣ
 са стрѣба, кой-то е такъвъ, не мѣ желае доброто, и нице да
 даде, само е хвалникъ, както сжщински и е: а който по-
 учава слѣдъ даваніе-то, той прави, охотно да са послѣш-
 ба навѣка-та мѣ за тоба, че на сиромаша се стрѣба, какъ
 той не отъ жестокоствѣ, но отъ доброжелателство го побѣба.

Така и Павелъ направилъ, что-то като казалъ: ако нещѣ нѣкой да работи, нешто да аде: придодалъ придѣмбаніе, съ тѣхъ рѣчь: вы же братіе не стѣжайте доброе творяще: сирѣчь, а вы, братіе, да вы недотѣква да правите добро. Тѣхъ заповѣди видѣтса като противни едни на дрѣгъ, что-то ако не быа празднигѣ да аждѣ, то какъ може да нарѣчва да имъ стѣбвамы добро? Но да не бѣде, не съ противни. Както самъ Павелъ дѣма: не рекохъ азъ за това: ако нещѣ нѣкой да работи нешто да аде, за да развѣрнѣ онѣхъ които искатъ да стѣбватъ милостини-ж, но за да отвѣкѣхъ отъ мързѣла сички-тѣ които живѣ-жѣ въ празность. И тѣхъ когато казва: да не аде, съ това ги възбѣжда кѣмъ тѣбѣ, и ги заплашва съ тѣхъ дѣми: а когато казва да ви не дотѣква да правите добрини дрѣгъ-тѣ възбѣжда съ полезно придѣмбаніе кѣмъ добротворство, за да не бы нѣкой си като чѣватъ че ги мѣмри да са възпрѣтъ отъ да стѣбватъ милостини-ж, съ тѣа дѣмы ги подбѣжда: не стѣжайте доброе творяще: И тѣхъ ты ако помиловашъ оногѣ кой-то бѣхъ работѣ са разхожда, знай че добро си стѣорилъ.

И тѣхъ като знаймы това да са нехѣирамы на даваніе-то кога правимы милостини-ж, но на печалѣхъ-тѣ които щѣмъ да почѣчимъ отъ неж, ещѣ и на сегашнѣхъ-тѣ си полѣж: что-то милостыня-та не само че Царство Небесное намъ припи-чѣва, но и на тохъ свѣтъ намъ принаса изобиліе и безопастность. Вѣй сѣ е обрекалъ за това? самси, онѣхъ който може да испѣлни окричаніе-то си, сирѣчь. Господь. Той казва: койгѣ даба своего си на сиромасы-тѣ, той стѣоричею пріимѣтъ, и жизнь вѣчнѣю наслѣдѣнѣтъ. Видимы ли че и тѣка и тамо съ голѣмо прорасваніе заплащѣмъ да полѣжмы? и тѣхъ да си не двоимъ ума, и да не изоставимы до утрѣ, но всякій день да съхѣирамы плодове отъ милостыни-ж-тѣ, за да са на сладимъ и въ тохъ свѣтъ на благополучіе, и царство небесное да полѣжимы: въ когѣ

синца нѣ да са сподокимѣ, съ благодать-тѣ и челоуко-
любіе-то на Господа нашего Іисуса Хріста, комѣто видѣ-
съ Отца и дѣха святаго слава, честь и дѣржава въ вѣки
вѣковѣ аминь.

ЗА ХРИСТИАНСТВО-ТО И ЗА БЛАГОГОВѢИЮ-ТО ВЪ ЦЪРКВИ СТОЯНІЕ.

Както не маѣ никакѣхъ полѣхъ орачи-тѣ, ако си хвѣрлатѣ
сѣмена-та попѣтища-та, така и мы неѣ да имамы ни-
какѣхъ полѣхъ отъ това, что са наричамы Хрістіанни, ако
не правимы приличны на има-то си работы. На тѣхъ
истинниѣ свидѣтельствѣва и Іаковѣ братѣ божій като
дѣма: вѣкра бѣхъ дѣла мѣртѣва естъ. Дакимѣ
редомѣ и навсѣдѣ е потребно паханіе на заповѣды-тѣ.
Что-то бѣхъ това, има то хрістіанинѣ, неѣ ни принесе
полѣхъ. И да са не чѣдимы, что-то, какѣхъ полѣхъ, ка-
жете ми молабиса, дава онѣи войскарь кой-то са намиръ
въ войскѣ-тѣ, кога не хвѣлазва ни за никакѣхъ работѣ, и
ако не слѣдѣва на цара отъ кого-то полѣчва прѣхранѣ-тѣ
си? речете ми, какѣ може да остане не наказанѣ, кой-то
като полѣчва заплатѣ отъ цара, да мѣ не върши работѣ въ
войскѣ-тѣ? Но защо дѣмамѣ аѣхъ за цара? да ли щимѣ
да останимы не наказани като са наричамы Хрістіанни, ое-
рекли сми слѣ да слѣдѣваемы Хрістѣ, а не са грѣжимы да
испѣлваемы за повѣды-тѣ, и то за наше-то спасеніе.

Но щешъ да кажешъ, какѣ можъ да са спасѣхъ въ міръ,
като са намѣкравамы междѣ хора-та? Какво дѣмашъ чело-
вѣче! Ищешъ ли, на кѣѣ щѣ да ти кажѣ, че не спасава мѣ-
сто-то но обычаѣ и кола-та. Идамѣ въ рай. като въ при-
станище (лиманѣ) но строшилѣ корабѣла си. Лотѣ въ Го-
домѣ, като въ средѣ море, но са спасѣлѣ. Іовѣ въ гнои-
ще-то са оправдалѣ. Габѣлѣ въ скрѣвалища-та си като са

нам'крваах междѸ только имѸтъ, и отъ земно-го и отъ небесно-го царствѸ са лишилѸ. Не има извиненіе въ това, что дѸмашѸ, че не можешѸ да са спасешѸ въ м'іръ като са нам'крвашѸ междѸ хора-га. Какво ти прече че неможешѸ да са спасешѸ? Тока, че отъ васѸ н'Ѹкой, р'Ѹдко са сѸзм'ѸкватѸ да са нам'кри-жѸтъ въ църквѸ на БожественнѸх-гѸ слѸжебѸ. Братіа! не видите ли т'іа, кои-го са над'кватѸ да полѸчатѸ н'Ѹкакво достоинство отъ земный царѸ какѸ не са махаѸтъ отъ царски-т'Ѹ палаты, какѸ подканѸтъ и дрѸги да настоаваѸтъ и да са моли-жѸтъ за да полѸчатѸ т'Ѹ онова что проси-жѸтъ и са над'кватѸ? Това дѸмамѸ азѸ на т'Ѹзи кои-го оставаѸтъ са на таинственнѸх-гѸ ХристѸвѸх трапезѸ нам'крваѸтъ си приказкѸ въ пѸсты и праздны разговори.

Что правишѸ ты человекѸ, не си ли са окр'ѸкълѸ на св'Ѹщенника что кажа: Гор'Ѹ и м'ѸемѸ сердца, и ты са отговори: имамѸ ко ГосподѸ? Не са ли боишѸ ты и не са ли срамѸвашѸ, като са нам'крвашѸ и въ този часѸ лѸжливиѸ.

Боже мой! Таинственна-га трапеза приготвена, агнецѸ Божій за тебе са закала; свѸщенникѸ-гѸ за тебе са троши, дѸховный огнь отъ свѸтъх-гѸ трапезѸ изл'Ѹзва: ХерѸвими-т'Ѹ предстоѸтъ, Ферафими-т'Ѹ слытѸтъ, и шестокрылати-т'Ѹ дѸхове закрывѸтъ лица-га си. Вички т'Ѹ безт'Ѹлесни сили за теб'Ѹ сѸ свѸщенника са молаѸтъ: огнь дѸховный отъ неба-го сл'Ѹзва, крѸвѸ-та въ чашѸ-гѸ за твое очищеніе, отъ пречисто-го реброе излана: а ты са не срамѸвашѸ и не са боишѸ? и не ти ли е срамота като са нам'крвашѸ лѸжецѸ въ този с'Ѹрашный часѸ? ОтѸ-шестѸ-десаѸтъ и осамѸ часѸе има нед'Ѹла-га, и БогѸ отъ т'ѸхѸ само единѸ часѸ отд'Ѹлила за себе си, че и него ты на временны и смѸртны работѸ, и на праздны разговорѸ упо-требавашѸ?.... ИхѸ братіа! моли-жѸ ви са, да не са отд'ѸлаамѸ отъ църквы-т'Ѹ, и въ т'ѸхѸ като сми, да не са

намѣрѣваемы въ пѣсты дѣшны и празды разговоры. Да стоимъ съ страхъ и трепераніе, очы-тѣ ны долѣ да гледатъ, а дѣша-га ны горѣ да мысли, да въздышамы безъ гласъ за грѣховы-тѣ си, а да са радка сѣрдце-то ны за кожѣ-ж-тѣ милость. Или не видите вы тѣхъ, кои-то са намарватъ около временный и земный царъ, какъ не са помръдавѣтъ тѣ отъ мѣсто-то си, не шѣшнѣтъ, очы-тѣ си на самъ на татакъ не распѣвати, но стои-жѣ увѣсены, наскжамены, и съ голѣмъ страхъ? отъ тѣхъ примѣръ земнѣте, о человѣцы, и така стойте предъ Бога, като чѣте да престѣпите предъ земный царъ. Я еще съ по много страхъ са пада предъ небесный царъ.

П Р И Т Ч А

ЗА ЧЕЛОВѢЧЕКО-ТО ТѢЛО, ЗА ДѢШЖ-ТѢ И ЗА
ВОСКРЕСЕНІЕ-ТО НИ МРѢТВЫ-ТѢ.

Нѣкой человѣкъ отъ добръхъ родъ насади лѣзіе, и го загради съ плетъ. И като трѣгнѣхъ къмъ бащинѣ-жѣ си кжщѣ, рече кого да направѣ-жѣ стражарь на прѣтажнѣ-то (мюлка) си? ако оспаѣ-жѣ тѣка нѣкого отъ сподирницы-тѣ си, щѣтъ да изгѣѣ-жѣтъ трѣда ми. Но така да направѣ-жѣ щѣ да тѣри-жѣ слѣпца съ хромла, че ако нѣкой отъ враговѣ-тѣ ми поиска да окради лѣзіе-то ми, слѣпый чѣва, а хромый види. Яко ли отъ тѣхъ нѣкой поиска хромый не има крака да иди до тамо, а слѣпый ако трѣгне, чѣ са испотрепи по трапица-га, и тѣй нещѣтъ Ѣмѣ-жѣтъ: така рече, тѣри тѣхъ при врата-га и си отидѣ. И като седѣхъ тѣ много време да пазихъ, рече слѣпый на хромла: какво е това благоуханіе что повѣѣва отъ вѣтрѣ врата-га? отговорѣ хромый: на господара ни

много-го добрини сѣхъ трѣхъ, на кои-то еденіе-го е не доисказано. Но за чѣмъ-то ны е прихитрилъ господарь-тъ ны, и тѣри да пахымъ тебе слѣпъ пакъ мене хромъ, и неможемъ никакъ да огидимъ при тѣхъ и да сѣ насытимъ. Тогази слѣпый отговори хромомъ така: зачѣмъ не ми сѣ казалъ това по напредъ, да не бѣхъмы жаднѣли? азъ ако и да съмъ слѣпъ но имамъ крака, и силенъ съмъ да тѣ носи-жъ, а ты ми убаждай пѣта, и тѣй ще адемъ и мы отъ добринъ-тѣхъ на Господарѣ сѣ. И кога дойдѣ той, ще сѣ укрье рабѣта-та ны отъ него, что-то ако попыта мене, азъ щѣ рѣхъ: ты знаешъ господарю, че азъ съмъ слѣпъ; ако ли тебе попыта, и ты рѣчи: азъ съмъ хромъ, и тѣй щѣмъ да прихитримъ Господарѣ сѣ. Така нагласени, възсѣднѣхъ хромый слѣпѣца, и можахъ да окрадатъ окощѣа-та на господарѣ сѣ. Слѣдъ време дойдѣ господарь-тъ на ложіе-го, и като видѣ вошки-тѣхъ брани и крадени, порѣча да доведѣтъ слѣпѣца и мѣ кажа, не-та ли поставихъ добръ сѣтражъ на ложіе-го сѣ, что зачѣмъ сѣ го крадилъ и обралъ? отговори слѣпый: Господине, ты знаешъ, че азъ съмъ слѣпъ, и да ми сѣ е щѣкло, не видѣ-жъ на кждѣ да идѣ, можи хромый да е крадилъ, азъ не съмъ. Тогази порѣча Господарь-тъ дапази-жѣ слѣпѣца, догдѣ похове хромъа. Като дойдѣ и хромый, наченахъ помеждѣ сѣ да сѣ каратъ и да сѣ искажаватъ. Разбаше хромый на слѣпѣца: ако не бѣ ма носилъ ты азъ неможахъ оти зачѣмъ-то съмъ хромъ. Я слѣпый аѣмаше: ако не бѣ ми убаждалъ ты пѣта, какъ щѣхъ да полѣхъ азъ. Тогази господарь-тъ сѣднѣ на сѣдовѣще и ги отсѣди така: както сѣе крадили тѣхъ да възсѣдне хромый слѣпаго. И като възсѣднѣ хромый слѣпѣца порѣча да ги бѣ-жѣтъ немилостивно.

ТѢЯКОВАНІЕ.

Человѣкъ отъ добръхъ родъ е, христосъ сынъ Божій, ложіе-то, зѣма-та, и този свѣтъ; Плетъ-гѣ, Законъ-тъ

и заповѣди-тѣ; слѣги-тѣ които съ него, ангели-тѣ. Хромий, тѣло-то челоуѣческо: а слѣпый, дѣша-та мѣ. Гдѣто ги е тѣрило при врата-та: На челоуѣка е предадено кичко-то по зѣми-ж-гж. Я зачго-то той прегяпи божи-тѣ заповѣди, за това са ожди на смърть. И когато отидетъ дѣша-та при бога, оправдава са и дѣма: не прегяпихъ азъ твои-тѣ заповѣди господи, но тѣло то, и за това нещжтъ да бжджтъ на мжж дѣши-тѣ до второ пришествіе, но само подъ сгражъ гдѣто богъ знае. Я когато дойде да обнови зѣми-ж-гж, и да възкреси умрѣлы-тѣ споредъ както казва Павелъ: тогдъ вси сѣщій во гробѣхъ услышатъ гласъ сына божіа, и оживѣтъ. Тогази дѣши-тѣ пакъ щжтъ да вѣзжтъ въ тѣла-та? и щжтъ да пріимжтъ възданіа на спроти работы-тѣ си, грѣшны-тѣ щжтъ да отиджтъ въ тѣмнинъ не изминѣванъ, гдѣто ще бжде плачь и скръцаніе на зѣбы-тѣ, а праведницы-тѣ въ вѣчный животъ.

ВТРИШНОТО ОЖДОВИЩЕ.

Ужасенъ слѣхъ ума ми май!

Гърмежи страшни зарѣкахъ,

Рѣки, морета закипѣхъ,

Опасенъ не ма въ никой край.

На пхтъ свой слѣнце-то са спира,

Покрыва мѣсица тѣмнота,

Огънь са по зѣми-ж простыра

И въ пламъкъ пбвжтъ вси мѣста.

Ижъ всытѣ тѣмны пещеры,

Въ полета еще по горы

Гласъ трженый чѣва са на ввредъ;

„Земнете, смъртныи, предныи гледъ;

Кости нехнжи! станете,
Д'кла-га си вси споманете;
На т'кло пепелъ са стори,
И богъ са отговори."

Вл'кда т'гъ д'бмы ханх'т'к
Идъ, гд'кто б'ксое почиватъ,
И гроица-га са вель раскрыватъ;
Вхъд'хъ-т'к с'грашно постен'т'к;
Оковы гр'кшны-т'к расч'пватъ,
Къмъ с'грашнъ с'дъжъ с'х с'грахъ в'рви-ж'т'к,
Мигари грохно гы отб'тватъ,
Д'кла-га имъ катъ са ави-ж'т'к.

Безс'грашный д'хъ са повоа,
В'рдаца юнашки устрашихъ,
Когатъ са въ равенство авиухъ,
И славный царь, и простъ овчарь.
Що с'х са с'х силъ гол'кмили,
На с'грашный с'дъжъ стои-ж'т'к уныли,
Имог'нъ в'дно и сирмахъ.

В'днакво плач'т'к, выкатъ д'хъ!
В'двамъ имъ са д'бгъ св'т'к в'сегн
Очи-т'к имъ да не т'мн'ки-ж'т'к,
И т'к г'реховы-т'к жал'ки-ж'т'к,
И т'кхны мрачны т'мноты.
По сносна имъ б'к тажъ мин'та
Въ кой-жъ изг'бывахъ св'кта,
Когатъ с'бчеше см'рть прелюта
Чегъ-т'к на т'кхны-т'к л'кта.

Ога по люгъ страхъ отъ тогасъ,
Трепери-т'к вси и горко плач'т'к
Животъ новъ като че неч'ж'т'к;
Не помни-ж'т'к с'грашный см'ртный часъ,
Но тамъ с'х охотъ бы желали
Его п'ж'та ире да умр'ж'т'к,

Да бѣ въ гробови-тѣ лежали
 Бѣда не щѣхъ да търпі-жѣ.
 Обѣнги-жѣ отъ огнь нека;
 Око доръ мигне бѣхъ забавъ,
 На истокъ сѣдникъ са хадава,
 Въ славъ, съсѣ страшни чѣдѣ;
 Земи-та чакъ са псѣоава
 Трѣпня, и огнь ха пламѣтѣ!
 И подиръ тѣй са утишаваѣхъ
 Прѣдъ кога сѣрашни екоти.

Въ свои-ж-тѣ славъ страшенъ Богъ!
 Обѣди онъ на престола алмазенъ
 На грѣшны-тѣ да дава казнь,
 Като правдивъ, и сѣдникъ сѣрогъ;
 Въ еднъ рѣчь само съвършава,
 Изъ праха наш-то бѣгѣ;
 Въ еднъ чѣртъ изобличава,
 Обѣтовно-то ни житіе.

И на, дойде отмщенъа часъ,
 Погледа грѣшны-тѣ съ гнѣвъ страшенъ
 Богъ, и съсѣ ударъ прѣбжасенъ
 Така имъ рече въ силенъ гласъ;
 Идѣте бѣ въ огънъ вѣчный
 Той мѣда на ваши-тѣ злини,
 И тѣ на мѣки бѣзконечни
 Нападѣватъ въ адски тѣмнины.

Тамъ гдѣтъ е огнь дѣмъ и смрадъ,
 И червей кой то не заспила,
 Отъ мѣки гдѣто не почила
 Немилостивый грозный адъ;
 Тамъ гдѣтъ ги никой не смилѣва,
 Отъ гдѣ-то бѣга и смърть-та;
 И тамъ умилный гласъ издаваѣхъ
 Изъ подъ земни тѣмнотъ

И кагъ са свърши правнѣй гнѣвъ
 И зехъ грѣшнѣй свойгъ платъ.
 Богъ адски-тѣ врата печата
 За да не чѣва тѣхнѣй ревъ;
 Възмъ праведни-тѣ са обжрна
 И рече тихо съ кротъ къ глѣдъ:
 Благе вѣчь да ви прѣжрѣхъ,
 Рай, вашъ ще бѣде за напредъ;
 Гдѣтъ мой свѣтъ ще дави грѣй,
 И гдѣтъ стѣнаніа не знаѣхъ
 Не хѣлацѣтъ негѣ въздыхѣхъ,
 Гдѣто никѣй нищо не жалѣхъ.
 Пріехъ грѣшнѣ-тѣ отмѣненіе
 И праведни-тѣ свойгъ мѣдъ:
 На грѣшнѣ-тѣ до край мѣченіе
 На праведни-тѣ веселѣхъ.

ЗІ БОГАТЫЙ И ЗІ СИРОМАХЪ ЛІЗІАРА.

Имаше нѣкой чѣловѣкъ богатъ, и са обличаше съ порфиръ (чървенъ дрѣхъ), и съ виссонъ (тънъкъ лѣненъ тъкзѣтъ) и живѣеше саки день свѣтло. Имаше еще и нѣкой сиромѣхъ, на има лазаръ, кой-то лежеше при врата-та на богатѣй, нараненъ и желаше да са насыти отъ трохи-тѣ, които падахъ отъ трапѣзъ-гъ на богатѣй. Я кѣчѣга-та идѣхъ, и ближахъ раны-тѣ мѣ-слѣчи са да умрѣ сиромѣхъ-гъ, и да го занесѣтъ ангѣли-тѣ въ нѣдра-та Авраамовы. Умрѣ и богатѣй, и го погребохъ; и като са намѣрѣваше въ адъ на мѣки-тѣ, погледна и видѣ Авраама отъ далечъ, и лазара въ нѣдра-та мѣ, и като повика рече. Отче Аврааме! помилѣй ма, и проводи лазара, да нѣтопи краища-та на прѣсти-тѣ си въ водъ-гъ, за да

нароси а́зыха ми. Защо-го хлѣк горѣ-х вхѣтрѣ въ този
огнь. Я авраамъ мѡ рече. Чадѡ! помани че ты вхспріе
докрини-тѣк въ живота си, а дахаръ хлины-тѣк. И сѣга
той са намѣрѣва въ втѣшеніе а ты въ скхрѣвѣ. Отвѣкни
тоба междѡ насъ и васъ има голѣмъх пропасть и немогѣтъ
да минѣтъ кон-го искатъ отъ тѣхъх кѣмъх васъ ниго отъ
вашъ странъ кѣмъх насъ. Тогава рече богатый. И тѣхъ
моли-х ти са, о, отче! да го проводишъ въ бащинѣх-тъх
ми кѣхъх: Защото имамъ и дрѡги петъх братіа, за да
имъ рече тѣа. За да не доджѣтъ и тѣк на тоба мѣсто въ
мѣхъх-тѣк. Я авраамъ рече; иматъ мойсеа и пророцы-тѣк и
нека слѡшатъ. Я богатый рече, не, отче аврааме! но ако
нѣкой отъ мрътвы-тѣк отиде при тѣхъх, щѣтъ да са по-
ка-хѣтъ. И авраамъ отговори. Яко не слѡшатъ Мойсеа и
пророцы-тѣк, тѣк не щѣтъ да повѣрѣватъ, и ако вхскрѣсни
нѣкой отъ мрътвы-тѣк.

ЗИ БЛЖДНЫЙ ГЫНѢ.

Нѣкой человѣкъх имаше двѣама сынове; по младый отъ
тѣхъх рече на баща си, отче, дай ми отъ имота си дѣла
что ми са пада. И той имъ раздѣли имота си. Олѣдъ
нѣ колко дни по младый мѡ сынъх сѣхѣра сички-тѣк си
нѣчѣта, и отиде на далечно мѣсто; и тамо распрьсѣх
сичкій си имотъх съ разблѡднѣй си животъх.

И така като распрьсѣх сичко, слѡчи са голѣмъх гладъ
на онова мѣсто; и той оскѡднѣх въ оскѡдностъ. Отиде та
са пристави при едного отъ граждѣны-тѣк на онаа страна,
кой-го го проводи на помѣстїа-та си за да пасе свынїе. И
желаше да са насыща съ рожковцы, кои-го а́дѡхъх свы-
нїе-тѣк; и никой мѡ не даваше.

И Когато дойде на себеси, рече: Колко бащини ми

наемници иматъ повече хлѣба, а азъ умирамъ отъ гладъ! Шъ станъ, и цъ ида при баща си, цъ дамъ рекъ, отче, сѣ-грѣшихъ на него и предъ тебе, и не съмъ вече достоенъ да са нарека сынъ твой; на праби ма като едного отъ наемници-тъ си. Отанъ и дойде при баща си. И ко-гато той беше много далечъ, видѣ го баща мѣ, и го сѣ-жали; завтече са, прегърна и цѣлѣна го. И сынъ мѣ продама, отче, сѣгрѣшихъ на него и предъ тебе, и не съмъ достоенъ вече да са нарека сынъ твой.

Но баща мѣ рече на слѣги-тъ си, дайте тѣка най до-бры-тъ дръхи, и го облечете, тѣрнете на рѣжж-тъ мѣ прѣ-стенъ, и обѣца на ногѣ-тъ мѣ; изведете ухраненно-то тѣле, и заколете го да адемы и да са развеселимы, зач-то-то тойзи ми сынъ мрътавъ беше и оживѣ, изгубенъ беше и намѣри са и нагнахъ да са весели-жтъ.

Я по голѣмый мѣ сынъ беше на нивъ; и като си ида-ше приближи до кѣщж-тъ, чѣ спирни и хора. И повика едного отъ слѣги-тъ да попыта какво е това, и той мѣ рече, че братъ ти си дойде; И баща ти закла ухраненно-то тѣле защо-то го възпріе здравъ. И той са разгнѣви и нечеше да влѣже.

Баща мѣ излезе възъ, и мѣса молаше, и той като отговори, рече на баща си, ето азъ ти слѣгѣвамъ толкози години, никога не прѣлѣдѣхъ нѣкои-ж отъ заповѣди-тъ ти, и нито едно ера ми си далъ нѣкога, за да са весели-ж и азъ заедно сѣ прѣятѣлы-тъ си. Я кога-то си дойде този ти сынъ, кой-то изде сѣ блѣдници-тъ имѣта ти, за-ради него закла ухраненното тѣле. И той мѣ рече Чадо мое, ты сакога живѣешъ заедно сѣ мене, и сичкитѣ мои сѣ твои; но трѣбаше да са радвамъ и да са весели-мы, защо-то този ти братъ беше мрътавъ оживѣ, и изгубе-нъ беше и са намѣри.

Разблѣданный сынъ като не беше благодаренъ да е по-дѣ власть-тъ и подѣ предводителство-то на баща си оти-

ди въ далечно мѣсто, съ омыслах да бжде честитъ тамо, като беше свободенъ и самовластенъ. Така и челоуѣцы-тѣ като не обичатъ да слѣшатъ заповѣди-тѣ на небенный отецъ, отдалечатъ са отъ него, и отхаждатъ да търсятъ благополѣчїе въ свѣтны-тѣ сласты на сегашный свѣтъ. И сжщо така като блѣдний сынъ, испадатъ много пѣти въ безчестїе и бѣдность. Но толко е голѣмо коже-то доверсърдїе щото и тогава, ако накаажше са възвжрнѣтъ са къмъ него съ покорно и стрѣшено сърдце, той ги прїема съ усьрдїе и ги прощава.

ЖИВОТООПИСАНІА НА ЗНАМЕНИТЫ СВѢТЦЫ.

Свѣтлый Іоанъ Кръститель.

Свѣтлый Іоанъ кръститель, особито са отлича, че днѣ-тъ на рождѣніе-го мѣ въ църквѣ гѣржественно са празнѣва. Самъ Богъ е отличилъ тогоуи пророка. като е предсказалъ рождѣніе-го мѣ чрезъ архангела Гавріила, и го е отредилъ за предтеча на спасителя. И самъ си Исусъ е свѣкривалъ, че ни единъ отъ челоуѣчески-тѣ сыновы не са е появилъ по голѣмъ отъ Іоанна кръстителя. За него сж предсказвали и пророцы-тѣ на старый завѣтъ, да е той гласъ-тъ что вика въ пѣстыни-хъ-гъ: приготве-те пѣтъ на Господа, и уравнавайте стѣпки-тѣ. Сички-тѣ хѣлмове нека са снѣшатъ, и сички-тѣ долчини нека заспи-жѣтъ, сичко криво нека са управи, и саки неравенъ пѣтъ нека стане равенъ и сички-тѣ хора щѣтъ да видѣ-жѣтъ спасителя Божїа. Іоанъ кръститель съ врьшенно е отвѣтствовалъ на тѣзи на редѣж. Той е живѣлъ въ пѣсты-тѣ предѣлы на Еврейскъ-гъ земѣ-ж край Іорданъ рѣкѣ въ голѣмъ умѣренность и строгость както пророкъ, и проповѣдвалъ е какъ е нѣжно крещенїе-го съ пока-

аніе жа отпѣваніе-го на грѣхове-тѣ. Той е на сички-тѣ припомналі да са покаи-жѣ и да поправа-тѣ живота си, жа да бѣдѣтѣ участницы на мессіево-го царство, и заплаш-кали ги е съ приближаваннѣ тѣ казнь, ако са не попра-ва-тѣ. Той са удостои и самага спасителя да кръсти въ рѣкѣ-тѣ Іорданѣ, и да го обави на народа като агнеца Бо-жій, чѣго зѣма свѣтовны-тѣ грѣхове на себе си. Най сѣг-нѣ жа неустрашимѣ-тѣ неговѣ свождѣ хвърли го Іродѣ въ тъмницѣ и даде повѣланіе даго посѣкѣтѣ.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ ПЕТРЪ.

Свѣтлый апостолъ Петръ са родилъ въ една малкѣ паланкѣ въ Галили-ж при езеро Генезаретѣ, кое-го са и Тиберіадско море нарича. Като гледамы на сѣстоаніе-го и на занатіе-го мѣ, тѣй бѣлъ сирмахѣ рибарѣ. Той отѣ най напредѣ съ казвалѣ Симонѣ, ималѣ е братѣ на има Індрей, и два-ма-га са трѣгнали слѣдѣ Христѣ. Заради постоанско-го на вѣрѣ-тѣ си и привѣрженность-тѣ кѣмѣ Исуса, самси Исусѣ мѣ промѣни има-го отѣ Симонѣ на Кифа или Петръ (на латинскій азѣкѣ значѣ камѣкѣ) като мѣ рече: „Ты си Петръ (камѣк) и на него щѣ да съ гради-ж цѣркѣ-тѣ си,“ и адовѣ-тѣ врата не щѣтѣ да и надѣви-жѣтѣ „свѣтлый Петръ са нарече прѣвъ междѣ апостолы-тѣ, чѣго е говорилъ въ име-го на дрѣви-тѣ, и най тѣржественно призналъ Исуса, като рѣкълѣ; „Ты си Христосѣ на нашѣй живѣй Богѣ.“ Немѣ Исусѣ по напредѣ отѣ сички-тѣ Апостолы са показалѣ, немѣ какѣто и на сички-тѣ Апостолы е препорѣчилѣ стараніе-го, на овцы-тѣ и на Ягнета-та си, сирѣчь, да пази сичко-го стадо на благовѣрны-тѣ Христіаны и да подкрѣпка братѣ-га си въ вѣрѣ-тѣ. Свѣтлый Петръ е слѣдѣ пришествіе-го на свѣтаго дѣха, възкресеніе-го хри-стово авно предѣ цѣлый народѣ обавилѣ; и споманалѣ на

народа за да си промѣни мислигѣ и да се покае. Въ Апостолско-го си пѣтѣваніе дошелъ е въ Антиохіи-хъ, и основалъ тамо Христіанскѣ общинѣ, сегнѣ е отишелъ въ Римъ. Тѣка го запрѣли и слѣдъ девадомѣсачно заточеніе споредъ повѣленіе-го на царь Нерона распѣли го въ 66-гъ годинѣ подѣръзъ Исуса Христова-го рождество.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ ПАВЛА.

Свѣтлый Апостолъ Павелъ, кой-то отъ напредъ се савелъ наричаше; преди обращеніе-го си въ Христіанскѣ-гъ вѣрѣ, былъ най голѣмъ гонитель на Христіанитѣ. И когато отхаждаше въ Дамаскъ, за да гони Христіанитѣ, вѣсеги мѣ се Богъ на пѣта и отъ неговъ-гъ свѣтлостъ ослѣпѣ, по като повѣрсека прогледа. И така слѣдъ крещеніе-то си началъ да обнародва Исуса на всѣдѣ, и тѣлѣвалъ Евангеліе-го на дрѣговѣрцы-гѣ, пѣтѣвали е въ Вѣрсалимѣ, тарѣ Антиохіи-хъ, Кипрѣ, по градиция-та на малѣ Азіи-хъ, въ Гръции-хъ и редомъ съ неискъзанъ тѣрѣдъ е проповѣдалъ и тѣлѣвалъ Евангеліе-то. Въ Апостолско-то си пѣтѣваніе тѣрпѣлъ е безчегни мѣжи и гоненіа съ опасностъ-гъ на живота си, на сегнѣ като най лошавъ прѣстѣпникъ закаралъ го въ Римъ, за да се оправдае и запази тамо предъ самый царь. Въ заточеніе-то си по много Вѣреи обранъ въ Христіанско-го вѣроисповѣданіе, и по много писма распроеводи по Христіанскитѣ общинѣ. Освободилъ го отъ заточеніе и изново за-качи Апостолско-го си пѣтѣваніе. Слѣдъ това като се врътилъ пакъ въ Римъ, тамо се е тѣрѣдилъ съ свѣтаго Петра за распроектаніе-то Евангеліа, до гдѣ-то заточи и двама-та Царь Неронъ и слѣдъ еднѣ годинѣ ги осѣди на смърть. Свѣтаго Павла посѣкохъ въ сѣщій день когато распѣхъ свѣтаго Апостола Петра.

ЦВѢТЬ 2.

ПРИМѢРЫ ДОБРОДѢТЕЛИ.

МАРКО КЪРТІЙ

Любовь-га къмъ отечество-го е най силно-го отъ челове-чески-гѣ чѣства. И въ исторіи-гѣ на най новитѣ народы на-мѣрванны примѣры на голѣмы жертвы и дѣла за отечество-то. Нечувствѣнный комахай сега нашый народъ, на старо время и той е имѣлъ сподобяющыя, кои-го го бѣхъ въз-вѣсили до най высокъ степень на слава-га. Но най отличи-ни за отечестволюбіе-го си были Римляни-гѣ.

Марко Къртій происхождани отъ благороднъ родъ въ Римъ, остави има-то си безсмертно споради едно велико-душное забръшваніе, кое-то мѣждѣхъ нѣкогда си любовь-га, кои-х-го имаше къмъ отечество-то си.

Въ лѣто (392) отъ направваніе-го на Римъ (362) предъ-х. не надѣжно са отвори въ срѣдѣ града ама предѣлко-ка, кои-х-го никакъ си неможахъ да испълни-жтъ, ако и да мѣтахъ непрестанно въ ней-хъ прѣсть и камъни. Обладани даклема отъ свѣтренихъ стѣнахъ, Римляни-гѣ сторили да попытатъ свѣщенны-гѣ си гадатели, кои-то са отговорили, че „ако ищѣтъ что-то Римъ да носи за всѣкогда има-то на вѣчный градъ да хвърли-жтъ въ амъ-гъ онова кое-то съ-ставляла господственихъ-гъ храбрость на Римляни-гѣ.“

За много време Римляни-гѣ са недобмѣвахъ за зна-ченіе-го на той гадателный отвѣтъ: кога-то нѣкой момъкъ

на има Марко Къртіи кой-то бѣ са показалъ отличенъ на великодѣшіе и на юначество въ разны коиере (цѣнокопи) и два срѣдѣ града, обрженихъ отъ върха до крака-та, вхѣд-ишлѣ на пѣргѣхъ и богатоначиченъ конь. Граждани-тѣ го гледатъ съ не доумѣніе, но Марко имъ извѣстава, че не-трѣба да са съмнѣватъ какъ юначество-го и оржіе-го съ-ставляватъ най пѣрвѣ-тѣ акосѣ на Римляны-тѣ и какъ той е готовъ да испълне амж-тѣ, за да остане има-то на от-чество-го мѣ вѣчно; съ тѣмъ дѣмы бѣдига рѣцѣ къмъ не-бо-го, и съ очы пълны отъ вышестественнѣ радостъ, скача и става невидимъ съ коня си заедно въ амж-тѣ, предъ смааннѣи въ почѣди останалѣи народѣ. Благоразумнѣи народѣ ронаше надъ онзи страшний и юнаковѣи грѣхъ цѣѣтоке и приношеніа, и казва са какъ ама-та той часъ са затворила.

Въ вилла боргеа чо е предъ Римскыѣ врага ид-
но камыко-рѣзство освѣщава паматъ-гъ на тази изѣсна
преданностъ.

МЪЩИ СВОДЪ.

Порсина, царь-гѣ на Тѣскы-тѣ като имаше бой съ Римляны-гѣ; дойде да съ опълчи сръцѣо рѣкѣ-гѣ Тиерѣ, и като възпрѣ хранѣ-гѣ на Римляны-гѣ что идваше по рѣкѣ-гѣ, утѣснѣваше ги съ гладъ. За това нѣчто сена-гѣ-гѣ като бѣше смаанъ; Мѣщій, личенъ мѣжъ и юначный войскобѣецъ, жа да освободи отечество-то си отъ надлежаша-га опасность. Наѣмни си да убіе Порсина възгрѣ въ лагера мѣ. Н тѣй презъ ночь-та минѣ рѣкѣ-гѣ и отиде въ лагера предрѣшешъ. Като видѣ тѣлопазителя Царскій че говори на войны-гѣ възмиѣ че е той Порсина; дрѣпнѣ саби-х-тѣ си и го съхѣче. Този чѣгъ го улови хъ и го заведохъ при цара, кой-то по-

ржча да го мжчжтж за да го испытжа, тѣрихж десницж-тж мѣ на огня, и тамо като гореше-та, той приказваше съ Поренна безж да промѣни лице. Поренна смаани отж тоба чѣджше са на юначество-го мѣ, а мѣций мѣ отговорн: Никакж не са чѣди на тоба: зашто-то три ста Римляне что иматж таквож юначество и постоанство окыкалатж лагера ти и джратж время да та укѣ-жтж. Уплашенж отж тоба Поренна на прави мирж съ Римляны-тѣ и остави града нмж.

ИСТИННО ЮНАЧЕСТВО.

Подполковникж Беалж, като кеше разложналж войскж-тж си на безопасно мѣсто излеж самж си по лобж, владникж на еднж отж добры-тѣ си коняни, кои-жто имаше и редеше само за таквиж растѣшки; комахай шесть мила далечь отж войскж-тж слѣчин мѣ са да замѣри и укѣ еднж сѣриж. И като отскандж коня за да вдигне лоба си видѣ безж надежби множество Горски апахѣ (народж американски) да препѣска-тж право кымж него, кои-то вѣхж го подирили, или отж гѣрмела на пѣшк-жтж, или дыма като сж видѣли и са вѣснали нежабавно кымж него. Ловчѣй твѣрдѣ дѣерѣ знааше че, кого-то да са слѣчаше да улѣбѣ-жтж. Индиани-тѣ, кои-то владѣахж по тѣхѣ голы горы, начаскомж го усмѣртавахж. За тоба безж да гѣби время остави лоба качи са на кобылж-тж и, кѣ надеждж на юначество-го и прекѣржа, съ отпѣснатж юхды, да трѣси помощь кымж войскж-тж си. Гороживни-тѣ гоинтели като го замѣкрахж съ стрѣлы отдалечь, съ пѣланж укѣренность на грабежа си, тычахж и быкахж. Младый подполковникж съ равнж укѣренность и благодарность че можѣ съ сж-щж-тж си способность, и съ пѣргабинж-тж на кобылж-тж

си да избѣгне опасностъ тѣхъ, напредваше безъ страха и безъ да умали вършинѣхъ-тѣхъ на кормаж-тѣхъ, защото-то знааше че коньотъ на дивы-тѣ мѣхъ неприятелѣ въхъ по не сѣтрѣдени и по аробити отъ не-хъ. И тѣхъ пристигихъ до средѣхъ-тѣхъ на пѣтя къмъ войскѣхъ-тѣхъ; и като приблѣваше единъ хѣмъ видѣхъ не надежно въ ужасно почѣданіе, едного отъ хора-та си, да възлѣзѣ пѣшомъ по хѣма. Той отъ самосевеси, беше трѣгнѣхъ по дѣрки-тѣхъ на господарѣ си, хѣ да мѣхъ по слѣдѣхъ на лоба, припѣска-ніе-то като въхъ ше Г. Беалѣ, тропаніе-те на коніе-тѣхъ и въхъ-тѣхъ на раздражениы-тѣхъ гонители задъ хѣма, и да не въхъ са задали еше дадохъ на пѣшеца да разбере опасностъ-тѣхъ въ кои-то безъ надежи са намѣри. Безъ забавѣхъ колѣнничѣхъ предъ господарѣ си, и като протрѣхъ молѣбни рѣцѣхъ изъвика отчаянъ, помощъ господине Беалѣ! отарѣи ма стѣпанниъ сѣмъ, еше бацѣхъ на шесть злочесты чада!

Никога молѣба не са мѣхъ толко скоро, и не са изпълни толкохъ юнашки; хѣ свое-то си спасеніе что въхъше толко върже полковникъ, на часъ дрѣхъхъ юзѣхъ-тѣхъ на кобылѣхъ-тѣхъ, скочи отъ не-хъ, и като і-хъ предаде на молѣбника си, рече мѣхъ: спаси са и като стигнешъ въ лагѣра рѣчи да дойдѣхъ да ма погрѣхъхъ честно. И тѣхъ са раздѣлихъ единъ отъ дрѣхъ, еднинъ да са спасе а дрѣгъ да са пожре, както върѣваше, слѣдъхъ малко време что-то хѣмъ-тѣхъ беше голъ и не беше възможно да са скрие пѣка-дѣхъ; Г. Беалѣ мѣслагше само какъ да продаде живота си по скѣпо. Отъкъмъ са тѣхъ часъ и като сѣдѣхъ ниско ожи-даше дивы-тѣхъ, кои-то слѣдъхъ еднѣхъ минѣхъ са зададохъ на бѣлога. Полковникъ-тѣхъ видѣхъ тогѣхъхъ сѣхъ неискѣзанно почѣданіе че, като замнѣхъхъ по край него като вълѣцѣхъ повѣсѣхъли и сички въхъхъ са върѣхъли само въ конника ко-го-то станѣхъ три мѣла какъхъ гонѣхъхъ, и като не имахъхъ никакѣпо понѣтіе хѣ пѣшеходецъхъ никой го не пригледа че

лежи на земѣ-ж-тѣ. Яма като гледахъ все на едно мѣсто, че образъ-тѣ на легналыи са мѣрнѣхъ предъ очы-тѣ имъ като саморасалъ. рабены съ земѣ-ж-тѣ камыкы, что са на-мѣрватъ на чегото по онѣзи сѣхи рѣтица.

Всадникъ-тѣ едвѣмъ можѣ да са отарбе; индѣйцы-тѣ го наближихъ до толко что-то го ранихъ легко съ стрѣлы-тѣ си. Съ помощь-тѣ на божій промыслъ непригледанный отъ дивы-тѣ подполковникъ като са удалчихъ тѣ отъ него, да гонѣ-ж-тѣ конника бѣглецъ кымъ лагера, уложѣ-тѣ отъ дрѣвѣхъ странѣхъ презъ пѣтѣкы и урвы кымъ лагера, гдѣ-то стигнѣхъ въ сѣщѣмъ часѣ, кога-то спасенный съ кобылѣхъ-тѣ мѣ неговыи человекъ и дрѣвѣ-тѣ мѣ прѣатели кѣхъ са прѣготовили да излѣзатъ да дѣри-ж-тѣ мѣршѣ-тѣ мѣ за да го погребѣ-ж-тѣ както прилича, и да испѣли-ж-тѣ най сѣдне го мѣ похѣваніе.

Тоба забръшваніе не е нѣжда да го тѣлѣ-ж-тѣ; то ще да остане не изгладенно въ челоѣчѣскѣхъ-тѣ памѣть, като исторіѣ-ж на нѣкое голѣмо сраженіе и побѣдѣ.

СЫНОВІЯ ДѢЛЪНОСТЬ.

Господинъ астинкѣхъ бѣше тѣрговецъ на единѣхъ значѣтелнѣхъ градѣхъ въ Англіѣ-ж. Оженѣ са младѣхъ, и станѣ баща на многочетно домороѣство, надѣхъ кое-то упохѣрекаше отѣчѣскѣхъ-тѣ си властѣ са опачинѣхъ и своѣволіе, зачѣго-то имаше характерѣхъ насѣлѣственѣхъ и лѣснораѣдражѣтеленѣхъ. Отопанка-та мѣ, что бѣше пѣрвоображѣ на женскѣхъ-тѣ сладостѣхъ и благоѣродіе, залагаше непрѣстанно чреѣхъ всако укѣрѣтабано и спѣгодаѣвано сѣредѣство, да заѣдрѣжа мѣжа си въ доѣбро расѣположеніе кымъ неѣ си и кымъ дѣца-та си, но часто не спѣлѣчѣваше и въ дѣѣ-тѣ.

Кароль, по старѣй имѣхъ сынѣхъ, бѣше отъ онѣзи дѣца

кен-то, кыбагыт леснободимы когато сѣ упробавгы сѣ мждростѣ и кротостѣ, и сѣ отбѣшатѣ вынжги като имѣ за побѣдашѣ пристрастно и жестоко. И тѣмъ не беше възможно да отбѣгне отѣ честѣ и небгоины крамолы сѣ баца си, на кого-то жестокостѣ-тѣ посрецаше сѣ не преклонно заста телство (инатѣ). Пораснобание-го, и напреднобание-го на години-тѣ направѣ тѣмъ злочестѣ припиры по пристрасни; что-то като стигна момче-то на петнадесетогодишенѣ възрастѣ, баца мѣ, слѣдѣ едно силно караніе, като неможѣ да го прикара да мѣ са покорѣ, принѣди сѣ да го испѣди, и да мѣ порѣча, да сѣ не вѣсти еце единѣ пѣтѣ отѣ предѣ мѣ.

Каролѣ беше толко горделивѣ и крѣпкобменѣ, что-то не потрѣба. Несмысленѣ като беше, той часѣ трѣгна пѣшѣ за Лондонѣ, гдѣ-то като стигнѣ, слѣдѣ много мжчютиѣ, срѣшнѣ иѣкого корабоначалника на възгочны-тѣ индѣ, бацѣнѣ мѣ познаницѣ, и забѣрши сѣ много молебы да го склонѣ за да прѣемѣ и него вѣ кораба си, който сѣ приготѣваше слѣдѣ малко дни да пѣтѣка вѣ Индѣ-ж.

Баца мѣ като беше разѣдосанѣ, не сѣ наскѣрѣн зацо-то не сѣ забѣрна сынѣ мѣ, но стопанка-тѣ мѣ, каролова-тѣ майка, кѣмѣ коѣ-то той сакога показѣваше почетѣ и иѣжна люковѣ, беше тѣмърдѣ не утѣшна. Отѣ сичкитѣ станѣли испытѣванѣа, ницо дрѣго не можахѣ да сѣ наѣчатѣ отбѣкнѣ, че сынѣ имѣ отишелѣ по море, но за кадѣ, и на какѣо състоѣніе, ницичѣко не ѣдирихѣ.

На тоѣа злочестѣе приложѣна скоро и намалабоніе-го на имота имѣ, что прѣнзлѣзе отѣ разны тѣрговски загѣбы. Като сѣ мжчѣхѣ нравѣственно малѣко години, принѣди хѣ сѣ да сѣ отѣ тѣглі-жтѣ вѣ едѣнѣ малѣкѣ кѣмѣничѣкѣ на едѣна близѣка паланка, гдѣ-то, нѣтоварени сѣ грѣжи, страдахѣ дѣшебно и тѣлесно и едѣвалѣ прѣхранѣвахѣ сѣромашки и не ѣбно домородѣство-то си.

Само едѣна полѣза докарахѣ злочестѣа-тѣ на господѣна астинѣа. Характерѣ-тѣ мѣ малѣко по малѣко станѣ по кротѣкѣ;

пристрастіа-та мѣ са потанѹхъ: залагаше до оулегчаба сѣ доверниѹ тегана-та на тѣжовни-тѣ си дѣрѣгары. и сѣ оухождаше сѣ голѣмо благоудѣствіе и нѣжностѣ кѣмѣ стопаниѹхъ-тѣ си на коѣто достолѣбни-тѣ приимѣшества оуѣнаваше отѣ дѣнь на дѣнь побече.

Междѣ това, Кароли видѣ различни промѣнаваніа въ честь-тѣ си. Първи-тѣ мѣ стѣпки въ свѣтѣ вѣхѣа злочесті; корабленниѹхъ-тѣ, на коѣ-то благоразуміе-то, сѣ докро-то си победеніе, бѣше придобѣлѣ, умрѣ въ плѣбаніе-то, и момаѹхъ-тѣ, излѣзе отѣ кораба на мадрѣлишенѣ отѣ пріа-телѣ и представѣль.

Наблѣжало бѣше да стѣне жѣртѣа на злочестіе-то, коѣто единѣи коѣтѣ тѣрговѣцѣ отѣ сѣдѣрѣжестѣ-то смили сѣ за него и го пое въ кѣщѣхъ-тѣ си. И коѣто опыта до-болно време прилѣжаніе-то и вѣрностѣ-тѣ мѣ въ подолни положеніа, введе го най сѣтѣнѣ въ тѣрговѣско-то си писарство, и го наѣчи подлѣхѣ-тѣ на расписѣ-тѣ.

Олѣдѣ кратѣки опыта и въ това положеніе, момѣхъ-тѣ даде такѣвѣи уѣказаніа на зѣможностѣ, чѣ-то сѣ сѣте за можѣнѣ да сѣ прѣти и на далѣч отѣ града, на достословно тѣрговѣско положеніе. Тамѣо забѣрѣши нѣкон мѣчѣни и значѣ-телни-подлѣхѣ сѣ толѣко способностѣ, и въ важни тѣрговѣски обстоятелства, дѣйствѣваше сѣ толѣко дѣрѣжостѣ и сполѣчѣаніе, чѣ-то придѣли овѣкрѣніе-то на цѣло-то сѣдѣрѣжестѣ. Тѣ го намѣстѣхъ не зѣкавно на карѣбитѣо и почетѣно положеніе, гдѣ-то начѣхъ да сѣ оуогатѣѣва сѣ оуѣчѣйниѹхъ-тѣ на онова мѣстѣо вѣрѣжниѹхъ.

Впечатленіе-то на напаѣбаніе-то коѣ-то срѣшѣхъ, коѣто сѣ удалѣчи отдалѣчи отѣ баѣшинѹхъ-тѣ си кѣшѣхъ, и нѣжди-тѣ кон-то на сѣтѣнѣ теганѣ, вѣспѣрѣвахъ на дѣлѣго сѣко помрѣ-дѣаніе на сыновѣхъ-тѣ лѣбовѣ. Помнѣше дома си коѣто мѣстѣо на жестоѣко и непраѣедѣно накаѣзаніе, и наѣмнѣлѣ бѣше никѣга да сѣ неѣзѣвѣрѣла, аѣко сѣ не припѣзнаѣше сѣѣѣрѣшенѣно непраѣѣда-та на испѣжданіе-то мѣ. Но при сѣчѣко това постѣ-

пенно, колко-то по благоумна са показваше честь-тѣ мѣ, сѣрдце-то мѣ начена да са умакотѣва домилѣвашемѣ като помислаше непремѣнаемѣ-тѣ добринѣ майкинѣ си, идѣтински-тѣ услѣживости на малки-тѣ си братѣ и сестри. Много пѣти оправдаваше и сѣщѣ-тѣ жестокоствѣ кащинѣ си, и осѣждаше своето си упоритство. Тѣмъ впечатлѣніа до толко размѣтихѣ ума мѣ, что-то сички-тѣ добринѣ на сегашнѣ-тѣ мѣ честь не бѣхѣ въ сила да го бѣспрѣтѣ отъ положеніе-то за да са забърни кѣмъ кащинѣ-тѣ си кѣщѣ. И тѣмъ като сѣбра сичкѣи си имотѣ отпѣла въ Англіѣ-ж гдѣ то прѣстигна здравѣ слѣдѣ деветѣ-годишно отсѣтствіе.

Като стигнѣ въ града на рожденіе-то мѣ, сѣрѣшна едного отъ сѣграждани-тѣ си, който мѣ доказа за злочесто-то промѣненіе на кащино-то мѣ сѣстоаніе. Отъ сѣрдце смѣтено отъ нѣжны спомѣрѣніа, нежакавно са упѣти кѣмъ ново-то жилище на родители-тѣ си.

Беше надвечерѣ и злочесто-то мѣжеженство сѣдѣше, пѣлно съ чѣгѣ, край огнище-то на проста-га си кѣщичка. Писмо кое-то господинѣ Истингѣ, беше полѣчилѣ презъ дѣна отъ домобинка си комѣто беше дѣженѣ за наемѣ на кѣщичка-та, умножаваше повече обыкновеннѣ-тѣ скѣрѣ на тоба злочесто семейство. Като дѣржеше тоба писмо въ рѣцѣ; „сѣга какѣ да правимѣ; рече-заплашѣ че ще да ны испѣди отъ кѣщи-немылосѣрдѣи чѣловѣче! Но какѣ да ожидамѣ по много мылосѣрдіе отъ страннѣи отъ колко-то дѣмъ показѣхѣ на сѣщѣи си сынѣ.“ Тѣмъ дѣмъ излѣхѣ торчѣмъ отровѣ въ сѣрдце-то на господѣ Истингѣ, коѣ-то по плака умилно-никакѣ не мыслаше тога за сегашно-то си сѣстоаніе; сички-тѣ и размысленіа бѣхѣ за изгѣбѣннѣи и сынѣ.

По стара-га имѣ дѣщерѣ, на коѣ-жѣ хѣбѣсть-гѣ не-можаше да укѣмѣ ветѣхо-то и одѣкло дойдѣ тогази при майкѣ си, и кога-то сѣжалитѣи-тѣ и сѣзѣи одѣлѣхѣ изѣвилѣи страннѣи-тѣ и, съ еднѣ-тѣ си рѣкѣ дѣржеше майчинѣ-гѣ си рѣкѣ а съ дѣрѣгѣ-тѣ подпѣраше главѣ-тѣ и. Баща-

та въздышаше отъ сърдечны-тъ си гажбины, и дѣа-га младичи, слѣдъ Карола по стары-тъ мѣ сыноке, сѣгоухъ правп на тоба жално абленіе, окладани отъ мълчаливѣхъ меланхоліи-ж.

А по млади-тъ дѣчица не извѣстни еще отъ скърби сѣгоухъ предъ братника. И не надѣйно са забѣтекоухъ да кажѣтъ че предъ кѣщи са запрѣдѣ еднѣхъ каласкѣхъ, и че излазѣхъ изъ ней-ж еднѣхъ хѣбавецѣхъ господниѣхъ. Той блѣде една минѣта слѣдъ тоба, и като видѣ тоба абленіе, едкамѣ можѣ да сѣкѣ упрѣ у еднѣхъ отъ сѣгоуы-тъ и припаднѣхъ.

Сичко-то домородство са сѣбра около мѣ и майка-га като сѣзрѣ докрѣ лице-гомѣ, извика. „Сынѣ ми! — Сынѣ ми!“ И паднѣ до него близо. Баща-га постоа нѣколко минѣти сѣ крѣстосаны рѣцѣ, като прѣхласнѣтъ, сѣгѣтъ, като колѣнничѣ, рече: „Боже благодарѣ-ж-га!“ Забѣче са тогази кѣмѣ сына си, вѣе го на рѣцѣ-тъ си, и сѣ нѣжны пригрѣданіа, отоуѣа го на животѣ. Шоми дойде на себе си Бароли, паднѣ на баирини-тъ си крака и поиска прошкѣ. Ты ли искаши прошкѣ Кароле? рече баща мѣ. *Изъ*, сынко! азъ трѣба да ишѣ отъ тебе прошкѣ за жестокость-тъ кой-ж-то показѣхъ кѣмѣ тебе“ — и тоба като дѣмаше пригрѣдѣваше го тѣврдѣ сѣсѣгратѣлно, и овмокраше сѣ изобилны сѣлѣзы лице-то мѣ.

Междѣ тоба майка-га лежеше нечѣбственна на дѣщерини-тъ си рѣцѣ. Останало-то домородство уплашено и смаано, нехнаеше какво да мысли за тоба абленіе, дѣвни-тъ начинахъ да вѣкатѣ жално и да плачѣтъ за майкѣ си, коа-го спорѣдъ колко-то бѣхъ виждано, вѣше мрътва. Слѣдъ много време, чрезъ услѣжливость-тъ на сына и на мѣжа и, даде вѣклѣгѣ че е жива; но когато, отвори очи-тъ си, и видѣ предмета на дѣлги-тъ желѣы, и на непрестанны-тъ си плачѣве, силно-то нападѣваніе коѣто полѣчи отъ тоба, малко останѣ да докара пакѣ опасность-тъ. Пренесоуѣ и-ж на легло-то и гдѣ-то полека-лека отпочинѣ си, и станѣ замोजना да види и да пригрѣдѣне сына си. Братѣа и сѣстри еднѣхъ слѣдъ дѣвѣги пригрѣдѣвахъ

дошай си братъ, и по голѣмо-то момиче, което повече помнаше обичный дръгаръ на дѣтски-тъ си години, показваше мѣ най жива чѣстивителность.

Като преминахъ първи-тъкъ умилителни минѣти на заранисканіа-та и на испитваніа-та, Каролъ въ кжсѣ приказа на родители-тъкъ си различни-тъкъ слѣчки на живота си, но умѣренно разказваше злочестіа-та си, зацо-то сѣ коеше да имъ не нанесе пакъ тѣжновиты чѣства. Най-сегітъкъ избѣсти имъ, че колко-то е спечелилъ тѣхно е, че го дава сичко на расположеііе-то имъ, и благодареше сѣ да сѣ счете и той междѣ дръги-тъкъ членови на домородство-то.

Тока великодушнѣ и любовѣтрово предложеніе раздвигна междѣ сички-тъкъ голѣмо почѣваніе, и не малко стѣсненіе въ сѣрдце-то на баща-та, като что бѣ онеправдалъ дръги пѣтъ такъвъ добродѣтеленъ сынъ. Не рачи да поемне сичко-то мѣ прѣносканіе, но като хѣ доволно отъ нмѣта на сына си, състави сѣ него тѣрковско сѣдрѣжестко, и тѣхъ можѣ да доволствѣва сѣ изобиліе иждивеніе-то на останало-то си домородство и да помине на старостъ спокойно и благополѣчно.

КРИТОВЪ И ОЦОВЪ.

Нѣкой момикъ но имѣ дорбалъ сынъ на единъ когаты тѣрголецъ въ Лондонъ рече въ младостъ-тъхъ си много разбѣдени, и на баща си тѣврдѣ непокоренъ, за кое-то го лиши отъ наслѣдіе-то мѣ въ завѣщаніе-то си. Олѣдѣ бащинъ-тъхъ си смѣрътъ дойде въ сѣбе си, раскаа сѣ за безчиніа-та на младостъ-тъхъ си, и наченъ да живѣе животъ цѣломѣдренъ. Сегітъкъ камо сѣ наѣчи какъ го лишилъ баща мѣ отъ наслѣдство-то мѣ, не помѣмра никакъ, но сѣ голѣмо уваженіе приказваше за него и дѣмаше тѣхъ дѣмы: много добръ направи баща ми, азъ бѣхъ достоинъ да сѣ гнѣви на мене.

Това смиреніе достигнѣ въ Ѹшы-тѣ на брата мѸ Генебала, кой-то много възрадованѣ да види брата си раскаянѣ тича да го намѣри, прегрѣда го, и мѸ казва тѣхѣ за вынѣги достопамятны дѸмы. Братко мой! чрезѣ тохѣ забѣтъ, цю видишѣ, окупѣи нашѣ каца остави мене съвършенѣ на-слѣдникѣ на сичко-то си имѣніе, и той поиска да лиши отѣ наслѣдство само тогава разслабѣний си сынѣ, а не сега поправенѣи челоуѣкъ. И тѣй его че ти давамѣ коєго ти са стои.

СПИСТАВАНІЕ

Бѣхѣ простѣ войсварѣ и земахѣ десѣтъ солдѣи на недѣли-ж-тѣ, като са наѸчихѣ самси да говори-ж и да пишѣ башинѣи си ахѣки. Кога-то че има нѣккой на умѣ да са учи, не мѸ трѣкѣва нѣто училище, нѣто стаа, нѣто иждивеніе. Войнишкѣи одѣрѣ ми ми слѣжашѣ вѣкѣто столѣ (скемла), дѣж-добранка-та (агмѸрлѸкѣ) ми вѣкѣто лавица, и една малка дѣсчица вѣкѣто маса. Не имахѣ пари да си кѸпи-ж свѣцѣ или масло. Зимно време чѣтахѣ въ кѣта до огнище-то, и елѣщѣканіе-то огня ми стигашѣ; но неможахѣ да приелижѣ тамо дрѸгѣ пѣтѣ, отѣвѣки когато ми дойдѣше рѣдѣ-тѣ.

За да си кѸпи-ж перо записаніе или книгѣ, принѣжда-вахѣ са да са лишѣ малко нѣцю отѣ хранѣ-тѣ си, колко и да бѣхѣ гладѣнѣ. Не бывахѣ спокоєнѣ нѣто въ єднѣ ми-нѸтѣ, трѣкѣашѣ да прочитамѣ или да пишѣ междѸ войска-ри-тѣ кои-то пѣахѣ, свирахѣ, смѣахѣ са, и кои-то кога са бѣзѣ работѣ, нѣто мирѸбатѣ нѣто почиатѣ. Не дѣйте осмива бѸтѣж-тѣ кои-жѣ давахѣ, за да кѸпи-ж книгѣ, пера и мѣстило; что-то това бѣше за менѣ голѣма сѸма. Бѣхѣ снаженѣ, обѸчавахѣ са много и вынѣги останахѣ зѸрабѣ. Заплащахѣ си масрафа и мы оставѣвахѣ чѣтыри солдѣи на сѣкѣ недѣли-ж. Помни-ж єдинѣ дѣнь като си кѸпихѣ как-

бо-то ми требаше, останѣ ми една солдѣа, бѣ петикѣ вечерѣ-
тѣ, и ѣ-ж отрѣдѣхѣ ѣа да си кѣпи-ж адѣа сарделѣа ѣа обѣдѣа
бѣ сжеботѣ, что-го, книга-та, перо-то и мѣстѣло-то смѣж-
нахѣ дѣрѣи-тѣ солдѣи. Озвѣличамѣ сѣ, горкана си! Дѣгнахѣ
на постѣлкѣ-тѣ си толоко гладѣнѣ, что-то сѣ принѣдѣхѣ да
употрѣби-ж сички-тѣ си силы ѣа да накарамѣ гладостѣ тѣ
си дамѣжѣи; расѣжрѣихѣ сѣ, и бѣдѣхѣ че иманѣе-то ми
не останѣло; солдѣй-чица-та сѣ ѣагѣвила. Забѣхѣ сѣ прѣжѣ
главѣ бѣ гѣбера, и плакахѣ като дѣтѣ!!!

Кое момче не ще да сѣ ѣасрами като прочѣте това, ако
кажи че време-го и обѣстоѣтелствѣ-та не мѣ допѣсѣнали да
сѣ изѣчи. Яко единѣ момѣкѣ безѣ родѣнии, безѣ прѣѣ-
тели, безѣ имотѣ. безѣ прѣхранѣ можѣ ѣа единѣ годинѣот-
горѣ да вѣрши толоко тежѣж-тѣ войнишѣкѣ слѣжѣи и да
постѣгне кое-то мѣсли, ѣа какѣж прошѣа сѣ наѣаба оѣзи
кой-то като сѣ намѣкрѣа на по дѣбро сѣ стоѣнѣе останѣа
нѣвѣнѣ и сѣромахѣ.

ТРИМА-ТА ПРОШѢШКИ ОѢНОВѢ КЯКѢ ОѢ ОѢ ОБОГЯТИЛИ.

Има много слѣжѣи на кои-то ѣаврѣшѣванѣе то ако сѣвѣ-
зѣме и най сѣромахѣ-тѣ чѣловѣкѣа може да прѣдѣвѣба по-
трѣбѣи-тѣ на жѣвѣта си. и да прѣхранѣжѣи-тѣ и дѣцѣта
си; кога-то ѣ нѣкой прѣгледѣникѣ, трѣдѣлюбѣи и списѣов-
никѣ, може да прѣстѣгне на свѣта; това ны докажѣа и прѣ-
касѣа-та на Ивана Шмѣда.

Иванѣ Шмѣдѣ, сѣгарѣ войниѣкѣ, единѣи мѣ краѣа
дѣрѣнѣа, вѣше толокози сѣромахѣа, что-то обѣжѣаѣше околѣи-
тѣ сѣла и прѣсѣаѣе отѣ врата на врата мѣлѣстѣиѣа; и сѣга
дѣдо Иванѣ пѣчивѣа си на голѣмѣа сѣжпо-пѣсланѣа одѣрѣа;
жѣвѣѣе спокойно и не сѣ знаѣе отѣ гдѣ доѣде това прѣмѣ-

неніе на състоаніе то мѣ. Бѣдни казватъ че намѣрилизъ имѣніе, а дрѣгн, че сѣ нагласилъ съ дѣвола. Но азъ отговорамъ, че тѣнъ что казватъ това сѣ безъмнн, и като что знаи-жъ по добръкъ отъ гдѣкъ произлезна това промѣненіе, щѣ да ви го прикажъ.

Иванъ Шмидъ, ако и сиромашъ, погрыжи сѣ да изъчи колкото еѣ възможно тримата си сынове, като имъ дабаше добры свѣѣты и примѣры и като ги пращаше въ училища-та.

— Чѣда мои, можите сега да придобіете потрібны-тѣ за живота си; не трѣбва нѣкой да е просакъ кага-то може инакъ да работи; зашто-то тогази взема хлѣба на по бѣдны-тѣкъ отъ него челоѣкъцы. Ты Петре си на чѣтырнадесѣтъ години нѣси острогледъ, трѣси работа; ты Гавріиле, си на тринадесѣтъ години, и Имашъ аки рѣцѣкъ, работи; и ты Георгіе си на єдинадесѣтъ години и имашъ бѣрзы крака, ползѣбай сѣ отъ тѣхъ.

Но трима-та мѣ сынове продѣмахъ.

— Какво ищѣшъ да направимы.

Тогази Иванъ имъ отговори — Знаи-жъ тѣврдѣкъ добръкъ, че не има мы нѣбы да ги оремы. нѣто градины да ги работимъ, нѣто стадо да го пасемы; но има много работи кои-то сѣ изгѣбватъ безъ да сѣ ползѣба никой отъ тѣхъ. Яко спечелите нѣколко парицы, не ги трахосѣайте за вѣтѣрѣ но ги списѣтавайте за напредъ. Н. П. ако ви останѣа отъ. И Живеніе-то за прѣхранѣ-тѣ ви ѣ пари всѣкой дѣнь да ги тѣрате на страна, слѣдъ єднѣ годинѣ сѣкой отъ васъ щѣ има около 50 гроша и слѣдъ десѣтъ години побече отъ 500.

Слѣдъ това дѣдо Иванъ сѣ трима-та си сынове назначѣ пѣтѣваніе-то си.

Порѣча имъ да сѣбиратъ всички-тѣ по пѣтица-та хѣзрѣны кости за да продадѣтъ по єдры-тѣ на токары-тѣкъ (добрамаѣин-тѣкъ) кои-то правѣ-жтъ отъ тѣхъ разлѣчны работы, а дрѣкны-тѣкъ на градинары-тѣкъ кои-то гоѣ-жтъ сѣ

тѣхъ градини-тѣ си; порѣча имъ при това да събиратъ строшени-тѣ стѣкла кон-то стѣкла-ри-тѣ, като расмѣсватъ съ дръги, подноваватъ ги, лѣтѣ носатъ книги отъ рѣки, и мѣшицелови цвѣтѣ и дръги, кон-то копѣватъ аптекари-тѣ (спницери-тѣ), и кои-то понесатъ да имъ донесатъ и еще, показатъ имъ и дръги нови растѣнія и кореніе потребни-тѣмъ. Събирахъ еще колѣхъ козини, и конски косми, кога-то намѣрахъ по дълги, кон-то правяхъ кеври (кѣлім-чета) копѣхъ боловини-тѣ, кон-то правяхъ сѣдала, и столове, и талегари-тѣ копѣхъ конски-тѣ ушанки; тѣхъ и косми-тѣ копѣхъ дръги. Гичко това извѣстно че са продаваше съ пари всѣхъ да искатъ дръго за блого (сирмѣ-ж) отсѣкръ залаганіе и пригледваніе; търсехъ също тѣхъ и свински четини за четкари-тѣ, и чърва-та на мрътви животни кои-то правятъ стрѣны (тютюби). Носехъ пепелъ и го продавахъ на мылари-тѣ сапѣ и жи-тѣ и на перачки-тѣ. Гички-тѣ вълнени или памѣчни кжосе (парцали) продавахъ на кингозодѣци-тѣ, и съ едни рѣчи не оставахъ нищо едно кжосе кое-то можаше да са употреби за писмо или за пѣланіе на вѣзглавници — и тѣхъ печалба-та имъ расташе отъ день на день.

Като доиде есен-та не са спрѣхъ отъ работѣ три-тѣ момчѣга. Събирахъ дикви-тѣ плодове, отъ кои-то правятъ оцѣтѣ и дръги кжѣни работи. Въ диврабѣ-тѣ събирахъ желѣди, зѣрна отъ дръгѣ дръвѣ и ги продавахъ съ добри цѣни на пѣдари-тѣ и на сѣкатѣли-тѣ.

Пѣлахъ платници-тѣ си съ дикви кестени и ги носехъ на воденици-тѣ. Воденчари-тѣ са смѣтахъ на вѣзѣміе-то имъ като смѣлахъ че щѣтъ да адѣтъ това горчивото брашно когто са не адѣ; но Иванови-тѣ синове, като ги оставахъ да са смѣкатъ колко-то щѣтъ, продавахъ кестеново-то брашно на книговѣрѣци-тѣ, и на киткари-тѣ и на дръги кои-то иматъ потребѣа отъ лѣпило (чиришъ, тѣткали) зимно време правяхъ шайна, пѣтахъ сто-

локе, и рогозници (зимбили); и д'кдо иванъ Шмидъ имъ б'кше мастера на т'кзы работы.

Въ единъ м'сцяцъ отъ гор'к, кжца-та въ кой-жто жив'кеше д'кдо иванъ съ сыновы-т'к си станъ продавница коа-го едбамъ покираше сичко кое-го принасахъ като малки птиченца кога ишжтъ да праві-жтъ гн'кзаци-го си. Малко по малко станахъ познати на кбповачы-т'к; наџчихъ са да разбиратъ колечинъ-тж на тжрговійкж-тж си и постыпно придобихъ по гол'кмж способностъ да ги нам'кратъ. На край годинъ Иванъ Шмидъ см'ктнъ сички-т'к каровы и нам'кри че три-т'к мѸ чада б'кхъ спечелили 104 фіорини и 23 крайцара.

Тіа вложи Иванъ Шмидъ на н'ккой градски тжрговецъ съ лихвж (фаисъ). И радость-тж на сыновы-т'к мѸ б'кше не описано зачго-го никога не б'кхъ вид'кли толко пари.

Втора-та година кжде по благополѸчна; д'кдо иванъ не просаше беке; нагледбаше кжцж-тж ходаше да предгогбж-ж распродажж на сынокобж-тж си тжрговійкж- Ол'бдъ 4 го-динъ трима-та сынови имахъ 614 фіорини.

МеждѸ тоба трима-та братіа порасгѸхъ и на-времен'к са пожеѸтбахъ помеждѸ си, сѸга мжмрахъ едного-го че не работилъ колко-го т'кка, до часъ дрѸгиго, че продалъ на малкж ц'кнж тжрговійкж-тж, а третаго че далъ 2 пари за чашъ винце.

Старый баца бжхъ да са нам'кса на бѸтныте имъ, рече имъ тоба: — Нека земне сакій 100 фіорини и нека влезне въ св'Ѹта; съ екомоніи-ж и трѸдолюбіе сполѸчва н'ккой всакога-останали-т'к пари си останахъ вложени у тжр-говеца, за кого-го казахмы, за дрѸги потребы; и лихба-та са прилагаше всакж годинъ на главы-т'к.

Тогажъ трима-та братіа, като си стиснхъ единъ дрѸпъ ржц'к-т'к и като са опрѸтихъ съ баца си ушжтихъ са: Петрж кжнъ истока, Гавріл'к кжмъ западъ, а Георгій кжмъ пладин'к.

Иванъ незнааше какво станахъ синови-тъ мѣ; тѣжко мѣ бѣ зашто-то са отдѣли отъ тѣхъ, и повече-го зашто-то беше старъ и болничавъ, не рачеше да покрѣпка полезно-то имъ. Междѣ това са побели и нѣкои семейства са наговорихъ да мѣ помогнатъ; но въ село-то имаше челоуѣци коравосърдци, кои-то отговориша что не рачахъ да мѣ спомо гнѣтъ; подъ извинение че оцѣни-тъ има много сиромаси, искахъ иже да го пропратѣтъ катѣ странникъ, събѣкнахъ что бѣ поживѣлъ тамо 24 години.

Тогда Иванъ Шмидъ писа на градскій търговецъ това писмо.

„Моли-жъ ви са пратете ми, 300 фіорини отъ глави-тъ зашто то самъ старъ и болестенъ бѣхъ да знаи-жъ какво станахъ синови-тъ ми. Вѣроятно че са умрѣли, но и азъ не щѣ да са забави-жъ отъ да ги подири-жъ въ бѣдностѣ-тъ.“

„Пращамъ ви что-то некаже, отговори търговецъ-тъ отговѣтъ, ви сте имотни, зашто-то глави-тъ ви надминахъ комахай 2,000 фіорини.“

Селани-тъ като видѣхъ пари-тъ отвори-хъ си очи-тъ и свѣрзахъ пакъ прѣтѣлство съ Ивана Шмидъ и мѣ дѣла-хъ; „бѣлахва трѣба да си.“

Но Иванъ Шмидъ при сички-тъ си пари не беше благодаренъ; желаше да умрѣ за да са събере съ синови-тъ си кои-то считаше за умрѣли.

— Умирамъ самъ дѣлаше, и любезна-та рѣка на едно отъ синови-тъ ми неже да ми склопи очи-тъ. О! да не оставяхъ са да удалечи отъ мене баримъ малкій Георгъ.

Горкій Шмидъ така изоставенъ не умрѣ. Единъ недѣлный прекрасній вечеръ като сѣдѣше съ дръги селани подъ единъ липъ, не надѣйно видѣ одного конника че иде кой-то като са възпрѣ прѣдъ тѣхъ попыта;

— Въ това село има ли нѣкой старецъ да са казва Иванъ Шмидъ?

Селани-тъ са смаяхъ: има казвахъ и это го той.

И до гдѣто тѣ сѣ гледахъ единъ дръвѣ за да отгатижѣтъ какъбѣ значѣ тебѣ, този часъ двѣ калѣски сѣ задрѣхъ предъ дѣдовъ тѣхъ ивановъ Кжцѣхъ. Три господинови и двѣ посподажи прекрасни слѣдохъ отъ тѣхъ сѣ скжпы премѣны и облечени и сѣ мѣтихъ на пѣгждаки-тѣ старецовѣ. кой-то сѣкаше че балѣва.

— Тѣе рече по старѣи не имѣ ли познавашъ? азъ сѣмъ сынъ ти Перѣхъ тѣрговецъ на благовоины-тѣ масла въ Варшавѣ и Ролшъ; таа господжа е сѣбѣпанка-та ми.

И вторѣи сѣ убади, — азъ сѣмъ сынъ ти Гавріилъ его и жена-та ми; и азѣ сѣщо тѣи станахъ тѣрговецъ на жита-та въ Варшавѣ.

Тогачѣ и третѣи изъвика: — азъ сѣмъ тѣой Георгій идѣ отъ индѣи-жъ; гдѣ-то направихъ голѣмъ успѣхъ; разбрахъ; отъ вѣстѣицы-тѣ рестофанѣе-то на братѣ-та сѣ въ Варшавѣ и отидѣхъ да ги намѣри-жъ. Сега дойдѣхъмы за утѣшѣніе на старѣи-тѣ ти.

Сирмохъ-тѣхъ дѣдо Иванъ Шмидъ плачѣше отъ радѣсть и пригжрѣташе синове-тѣ сѣ, кой-то и благослови вѣдно сѣ жены-тѣ имѣ.

— На тѣбѣ, о отчѣ, сѣмѣ должни за сѣчко-то сѣ благополѣчѣе, продѣлахъ трима-та мѣ сынове. Яко не бѣ ны набѣчѣла да сѣбирамы сѣмена, тѣрѣвы, вѣлѣкы, перѣца и парѣцѣли, сега щѣхъмы да сѣмы просѣцѣы.

Така като казахъ, испалнихъ сѣ радѣсть сѣтѣны-тѣхъ дни на старѣи сѣ баѣца. Осѣаналы-тѣхъ у тѣрговеца пары сѣ лихѣхъ-тѣхъ употребѣхъ ги общѣдѣво и направихъ отъ тѣхъ вѣдно училищѣ въ село-то.

ЦВѢТЪ III.

НАЪКИ И ХУДОЖЕСТВА.

За вѣщество-то на кое то древни тѣ пишали.

Преди да изнамѣратъ челоѣки-тѣ искусство-то да остаба-
тъ вѣчны чрезъ писмо-то разны-тѣ достопамятны слѣчки,
за споменъ посаждали дѣрѣва, въздвигали не изработны
жзртвенницы или кѣпобе каменны. Въ най отколѣшны-тѣ
вѣкѣе пишали на плинги (тѣхли.) черапицы и черапины, и
еще на каменны плочки, сѣтѣк на рѣдны плочки, на слоновы
кости, на дѣрѣвны коры и листѣе. Въ Британскій мѣзеумъ
са намѣрватъ много остатки отъ такви рѣкописы, въ
Глоанійскѣхъ книгохранилищѣхъ има писмо отъ Набоа на
корѣ около шестъ пѣдѣа дълѣхъ и обкиченъ богато съ златѣ;
има и книга на Мексиканскы Иероглифи изображенны на ко-
рѣ; въ тѣхъ свирцины на вѣтхописы-тѣ намѣрватъ са раз-
ны дѣрѣга такви написанія; много отъ тѣхъ са изъ
Малабара и вѣстокъ. Вѣсточны-тѣ рѣкописи по много са
на листѣе. Въ много Европейски свирцины са намѣрватъ
различны преписани книги на Финикѣвы листа писани; въ
Британскій мѣзеумъ сега на скоро хѣхъ Вавелонски чера-
пицы и стѣклѣны грѣшки, коихъ-то Вавелонцы-тѣ употре-
бавали за да пишатъ на тѣхъ симболи и дѣрѣга записки,
что са отнасахъ въ общѣ кѣмъ тѣрговѣкѣхъ-тѣхъ и подложы-
тѣ имъ. За тоба навѣкиновѣе са спомянѣа и въ свѣ-
щенно-то писаніе.

За да пишммы достопамятны схвѣтіа на тѣрды
вещеса, была нѣкакъ си да вѣрѣвамы дѣммы на камнѣи и
рѣди. Въ книгѣ Іова са споманиѣва че пишали на камнѣи
и плочи и на свинцовы дѣски. Моисей бѣ отъ бога десѣтъ
тѣхъ заповѣды написани съ свѣтъ мѣ прѣстѣ, на двѣ
каменны плочи. Гезіодови-тѣ пѣсни съ писали на свинцу.
Плиній споманиѣва че употребавали свинеца за писаніе и го
сгъвали Цилиндрически (околопоската); Монтфорзонъ приказ-
ва за еднѣ много старѣ книги что была отъ свинцовы ли-
ста, залобени отъ дѣръ съ свинцовѣ прѣтѣнцѣ, что была
произвѣвала халкпенны-тѣ у тѣхъ свинцовы крѣпѣнцы.
Грѣкъ тоба писали на мѣдѣ; критски-тѣ законѣ были пи-
сани на мѣдены плочи. И Римляни-тѣ правили крапѣта-та
на обществени-тѣ записки отъ мѣдѣ; Клавдіаново-то сло-
во, изрѣчано на мѣдѣны плочи, стои и до нынѣ въ
древности-тѣ на діонѣ въ Францѣ; въ станалы-тѣ Тирри-
нійскы раскопаваніа са на мѣрихъ разни мѣдѣны плочи
что иматъ Тирринійскы нѣкы; трактати-тѣ междѣ Римля-
ны-тѣ, Спартанцы-тѣ и Іудеи-тѣ писали са на мѣдѣ. И
дрѣги разни важни подлози пишали са на тѣхъ естествен-
на рѣдѣ. Тоба набыкновеніе са открь че было въ употре-
вленіе и въ Индіѣ-х. Записъ за нѣкое своестѣжаніе (за мюл-
ковѣ) са на мѣри близо при Бенгалѣ писанѣ на мѣдѣ еднѣхъ
вѣкъхъ прѣдѣ Христа. Много отъ тѣхъ дрѣвны измисленіа
съ просташки и бѣдинѣ; кои-то были обчари пишали пѣс-
ны-тѣ си съ трѣни и водѣ на коженѣ кѣсѣ, коихъ-то
обвивали около крѣвацы-тѣ см. Исландци-тѣ дѣлали гіе-
роглифически-тѣ си писма по хѣдѣ-тѣ; и Олофъ напра-
вилъ голѣмѣ кѣцѣ, на кои-хъ-то по видны-тѣ стѣраны на-
писалъ исторіѣ-хъ-тѣ на свѣ-тѣ си и на прѣдѣ него години;
дрѣгѣ нѣкой сѣверный юнакъ за да остави вѣчнѣ памѣ-
ть-тѣ на юначества-та си изрѣчалъ ги на одѣра си; въ
Гановерскы-тѣ дрѣвности има и нынѣ дванадесѣтъ дѣски о-
боженны, на кои-то съ писани имена-та на домовладѣ-

темы, но не и имена-та на пжтица-та, и зячто-то ганоперз първо и първо са раздѣли на пжтица въ лѣто 1423. раз-
бира са че тѣа таблицы сж джабани предъ 1423 та година
слѣдъ Христа. Таквиѣ дръвени ржкописи са намѣрватъ
и въ дръвн обществени скринии; тѣк показватъ много
любопытнѣ и полбварварско сж стоаніе на общества-та. Ож-
що-то са среца и въ Иракы-тѣ, кон-то споредъ Моам-
танова-та Історія, пишали достословны-тѣ слѣчки сж по-
ченце на пжтры-тѣ обчѣн, и като навързвахъ годишны-тѣ
имъ нѣдѣно сж жицы покачахъ ги нѣхъ кжца-та си.

Закони-тѣ на дванадесѣтъ тѣхъ таблицы конто заехъ
Римляни-тѣ отъ Вавилонски-тѣ законоположенія были напи-
сани на мѣдъ: тѣ са стопили отъ гржмовиѣ стрѣлаж като
са възсѣхъ Капитолій, за кое-то са много наскърѣнъ Елѣвѣтъ.
Той способъ на писмо-то употребавал и сега за надписи,
надгробіа и дръвн такива на кон-то памѣть-тѣ искамы да
направимъ вѣчны.

Тѣхъ намѣренія упржтихъ стары-тѣ да измысли-хъ
дръвени-тѣ таблицы. И зячто-то кедри-тѣ споредъ гор-
чевинѣ-тѣ си има противонагниванѣ свойствѣнѣ, правахъ
отъ него клагалища и ракамъ за да пази-хъ по важны-тѣ
записки, насетѣк мажахъ сж кедрово масло драгоцѣнны-тѣ
на пергаментѣ ржкописы за да ги препазватъ отъ сѣаданіи
и нагниваніе.

Вещества-та за писмо нашарвахъ въ кагрѣ и ги рах-
мывахъ сж кедрово масло; Царски-тѣ закони са обнародо-
вахъ на дръвени таблицы, нашарени (коадисани) сж бжгле-
ненѣ свиненѣ. Тѣнки листовце отъ босѣкѣ са употреба-
вахъ и на дръвени таблицы за да може по лесно да са
замъркова писано-то.

На горны-тѣ вещества пишахъ сж желѣзны пера, едн-
ный имъ край беше остъръ за да издалебаватъ сж него обк-
вы-тѣ, а дръвнѣ тѣхъ повѣли за да замърватъ и да у-

праватъ лесно писанно-то и да углаждатъ повърхнинѣ-тъ на косъка.

На сѣтнѣ Римляни-тѣ запрети́хъ употребленіе́то на тѣа писалки за́что-то мнозина ги употребава́хъ вмѣсто нож-ченіе. Нѣкого учителя учихъ ученицы-тѣ мѣ съ дѣсчаны-тѣ книги и съ остры-тѣ жѣлѣзны писалки; вмѣсто тѣхъ употребава́хъ на сѣтнѣ птици или отъ дрѹги животны ко-сты. Когато пиша́хъ на помекъ вещества употребава́хъ трѣстъ разцѣпихъ на краа както отъ насъ пера-та; съ такво пишѣтъ и до днесъ вѣсточни-тѣ народи.

Ноде споманѹва че като бѣлъ въ Итали-ѣ около 1642, видѣлъ нѣкой отъ тѣхъ обоженены таблицы и дрѹги кни-ги отъ коры на дрѹвета, кои-то употребавали стари-тѣ вмѣсто книгъ; вѣстель казѹва че Блини-тѣ и Римляни-тѣ продава́вали да употребава́тъ еще набоженены дрѹбокниги за много време слѣдъ ввождане-то на папира, на листовы-тѣ и на кожаны-тѣ употребеніа; отъ тѣхъ преписвали правельно за свое употребленіе списаніа на пергаменѣ; и за проданъ или за книгопазителицы преписвали зѣнаніемъ преписачи-тѣ.

Бръсланка-та сѣлѣше като вещество за писаніе на ста-ры-тѣ, употребавали и-ѣ за да углаждатъ грапабини-тѣ на пергамена и да подостратъ трѣстъ-тѣ. Съ минѹваніе́то на време-то писмо-то ставало съ шарилкы. Таа новина на писмо-то даде способъ да се изнамѣратъ дрѹги по спо-собни вещества за да пишѣтъ по тѣхъ, а тѣ бѣли тѣнки-тѣ корички на нѣкои дрѹвета и растѣніа, и платна; слѣдъ тѣхъ изработени кожи говежди, магарешки и дрѹги. То-меровъ-та Иліада и Улісія са писали нѣкога на змійскъ кожъ. И за́что-то за писаніе способни кожи пригото́вахъ най напредъ въ Пергама нареко́хъ са тѣ Пергамени, кои-то на сѣтнѣ и мембрани; Пергамени-тѣ бѣли разноцѣтно на-шарени; нѣкои си бѣли бѣли, дрѹги жѣлти и дрѹги чер-вени. Въ Римъ не обѣчали бѣлый шаръ и за́что-то лесно са овалѣвъ, и за́что-то докачѣвъ очы-тѣ. Обыкновенно пи-

шали на моравы и баграны пергамени съ златны и серебряны бѣкы; тоба набыкновеніе са опазило до първы-тѣ години на църквѣ-тѣ. Таквѣзи рѣкописи отъ Вѣанглансты-тѣ паза-тѣ са въ Британскій музей.

Кога то Вѣгиптани-тѣ начинѣхъ да употребаватъ за писаніе-то папиръ, като по способно, то блѣхъ въ употребленіе повече отъ всяко дръво вещество, тоба растѣніе инки изобилано по Ниловы-тѣ брегове. Слѣдѣ осмий вѣкъ употребавали бѣкѣто папиръ пергаментъ.

Употребеніе-то на книгѣ-тѣ междѣ нѣкои народи е много старо. Преди да са бѣде въ употребеніе пергаментѣ и папирѣ-тѣ отъ Римляни-тѣ, употребавали тынѣ-тѣ цѣлѣ на дръвега-та, что са намирамеждѣ корѣ-тѣ и дърво-то.

На старо время бѣкѣто да нагжватъ вещество-то на кои-то пишали набывали го цилиндрически. Тѣрѣли книгѣ-тѣ наредени въ книгопазителицы-тѣ и са бѣждали като малки Търкалца. Бѣ-ѣлежбали отъ кѣнѣ съдѣржаніе-то на книгѣ-тѣ съ чървенобѣквены надписы. На кѣчбали ги богато съсъ злато и сребро а на-временѣ и съсъ многоцѣнны камѣніе.

ПЕЧАТОПИСЪ.

Печатна-та е едно отъ оныя изнамѣрваніа, кои-то изъ еднѣхъ промѣкнихъ лице-то на свѣта, ако и да бѣше на много столѣтіа знайна въ Книж, бѣхъ да разбѣта вѣчно-то палзеніе на оныи недвѣжимый народѣ. Спорѣдъ вѣроатни извѣстіа. Три вѣка предъ Христа имало тамо дървопечатна, и нето она са прострѣ по патагакѣ, нето помогъхъ за распростыраніе-то на нѣкой отъ изнамѣрници-тѣ и а въ Вѣропѣ дървопечатна-та са казѣ майка на печатописа, и за изнамѣрваніе-то мѣ са препиратъ Германцы-тѣ и, Голландцы-тѣ карти-тѣ за игра са изнамѣрили въ 14

б'кк. И най първи-тѣ са начъртали на дръво въ 14000 л'кто. Това стана първа-та причина, и даде първий поводъ за изнам'крваніе-го на печатописа.

Слѣдъз игракарты-тѣ дръвописци-тѣ начинали да праб'ж'т' и да печатаг'т' оуркази на светци; и по краища-та имъ прилагали нѣкакъж истѣлкователнѣ надписъ, много пжта пишали и нѣкакъж дѣлмы изб'ж'т'р'к като да изл'к'звали изъ уста-та на светеца, както виждамы и до сега въ оуразы-тѣ на нашы-тѣ светцы, изокражаванны-тѣ на светѣ горѣ. Това бѣ сжцій печатъ, и не слѣдъз много даде понатіе да са издажлж'т' цѣлы таблицы сѣсѣ бѣквы, чрезъ кои-го са печатали малкы нѣкон свирцины отъ молитвы наричани дръвописны издава, отъ кои-то малки нѣкон листовце са пазатъ като рѣдкости въ голѣмы-тѣ книжници.

Но той на печатаніе-то способъ ималъ толкози мжнот'и и толко недостатки, что-то ако беше са оуранило хѣдрожество-го само въ това, никогда нецеше да спомогне толко значително въ просвѣщеніе-го на человѣческій родъ. И здажбаніе-го на сѣкж таблицъ было трѣдана и забавна работа. Погрѣшки-тѣ на дѣлвача бывали мжчно исправни; словата не бывали равни и пролични; непрестанно-го превлѣстбаніе на дръвени-тѣ таблицы отъ влажностъ на сѣху нагнивало ги и поронвало бѣквы-тѣ, за всѣкж книгъ трѣбвало дръвни таблицы, и то толко колко-го с'границы имала та. И за това чрезъ ржкописъ распространіе-го на книги-тѣ бываше по предпочтенно отъ той способъ.

Тогда са сѣ умѣсали нѣкон да издажлж'т' сѣкж бѣквъ на особито дръво, и тжй да наслабватъ написанно-то чрезъ движимы чърты. И за чѣдо е какъ да са не измысли това по напредъ като споманѣва квинк'гиліанъ за слоновы бѣквы кои-го давали на дѣца-та, че кога игра-ж'т' сѣ тѣхъ сѣвременно, да са уч'ж'т' и да прочитаг'т'. Отсѣкнъ това и сжщій Платонъ (въ законы-тѣ) былъ предло-

жнѣз бече той способъ. Голландци-тѣ казватъ че тѣхнѣи
схотечественникъ лабрентій костеръ отъ арлема първий изи-
мѣриѣз дръвени-тѣ бѣквы, и чегидѣлаѣз съ ноща си катъ
са ражхождаѣз. Съ тѣхъз печатаѣз най напредъ Недѣланъ-
тѣ молитвѣ и дрѣги еце древолѣи, бѣлѣ въ недоумѣнѣи
какъ да нареди еднѣ до дрѣгѣ тѣхнѣ бѣквы, и да ги по-
тисне издѣно съ равнѣ силѣ врьхъ книгѣ-тѣ, кога тиска-
то (менгеме) на лина прибѣкло вниманіе-то мѣ и на спорѣз
него направилѣ първѣтѣ Тискариницѣ. Я за да останѣтѣ
бѣквы-тѣ на мѣсто-то си и да са не размѣстѣтѣ въ потис-
каніе-то измисли са да са продѣчатѣ въ дѣбелинѣ-тѣ си,
и сички-тѣ бѣквы на сакій редъ да са пронѣзватѣ и да са
свързватѣ съ тѣмъ врьвчицѣ, кое-то бѣхъ сѣмѣніе че до-
карвало много забавѣ и отсѣнѣ тоѣ голѣмѣ мѣчнотѣ-ѣ въ
поправаніе-то. Потой начинѣ са печатала най напредъ ла-
тинска-та Грамматика на допѣта и дрѣги нѣкой дрѣни
книжки, что бѣли въ употрекеніе презъ XV вѣкѣз, и толко
за драгоцѣнни са имали тѣхнѣ печати, что-то много пѣтъ
са давѣали вѣмѣсто царски дарове.

Но по общій разѣмъ оправѣава Германци-тѣ, кои-то
казватѣ, че тѣхнѣ дръвени бѣквы ги изнамѣриѣз Гѣтем-
бергъ съ Іакова Менгѣла за кое-то напротивъ Голландци-тѣ
вѣѣраватѣ че Гѣтембергъ са наѣчилъ да ги прави отъ нѣ-
кого Ивана Костеровъ слѣга кой-то открадѣналъ бѣквы-тѣ
отъ господѣра си и дошелъ съ тѣхъ въ Маинцѣ-ѣ что
негово и Гѣтембергѣво отечество.

Какъ да бы было Гѣтембергъ (Иванъ Генрихъ геншфланцъ
оргѣлохъ), или самси измыслиѣз или отъ Ивана наѣчилъ
употребеніе-то на дѣнѣи мы-тѣ бѣквы, право-то е, че той
уѣѣти не достаточество-то, мѣчѣупотребеніе-то и не тра-
нѣе-то на тѣхнѣ бѣквы, и въ 1449 кѣто вѣзѣз за спѣмо-
шникъ и сѣдрѣжникъ схотечественника си Златѣра Фѣста
или Фѣста мѣжъ ракогливъ и многѣспособнѣз, направилъ
бѣквы издѣлѣани на рѣдѣ, съ кои-то са начѣнка вторѣ-та

епоха и истинно-то напредованіе на печатописа. Той способ ималъ и той мжнотин, кси-то отъ най напредъ виждали са не надвѣвани, защото-то са изискваше трѣдъ и години време за да са издѣлѣхъ хіліади бѣки колко-то трѣбватъ за да стане свѣршенно цѣло съставленіе, и живеніе-то за вещество-то и за изработваніе-то бѣхъ тѣрѣдѣ голѣмы. Напоказиначенхъ всакакби-тѣ противодѣйствиа отъ страни на преписачи-тѣ, к он-то спорѣдъ нобо-то изнамерваніе лишавахъ са отъ голѣмы-тѣ си ползобаніа; что-то преди печатописа ржкописи-тѣ были многоцѣнни предмети. Напримѣръ Платархъ са продавалъ за 70 жлтицы, а Титъ Ливій за 120.

Но немалко са жаловихъ двѣма-та великодѣлбити работници, и слѣдъ голѣмы подвизи завършихъ че бѣкы-тѣ имъ до толко са уприличихъ са най хѣбавы-тѣ отъ докрописцы-тѣ, что-то много изданіа отъ латинско-то свѣщеннописаніе напечатани-тѣ въ 1450 продали са въ Парижъ като истинни ржкописи. И когато са позна таа невнина измама, хваніемъ преписачи-тѣ, смаани за свѣршенство-то на ново-то хѣдожество, за да си отмѣсти-хъ на нечакани-тѣ си наслѣдници, похвахъ ги на сѣдѣж, че сѣхъ магії-хъ правила теба; и Фѣстъ са принѣди да побѣгне отъ Парижъ и да сѣ завърни въ Германіи-хъ. Но сѣдовнше-го слѣдъ дѣлги придирваніа отсѣдило ги небинны отъ грѣха на магії-хъ-гъ.

Петъ години слѣдъ това голѣмо изнамерваніе, на което памѣть-та ще да оугасне само чогаба когато оскѣднѣе отъ хѣми-хъ-гъ сака дѣрка на сѣлагородваніе-то, двѣма-та преславни работници са скарали, сѣдили са едниъ дрѣги, и Гѣтембергъ повѣденъ оставилъ печатна-тѣ на Фѣста, и отишелъ въ Голландіи-хъ.

Но Фѣстъ слѣдъ малко намѣрилъ си дрѣгарь достоенъ като Гѣтемберга. Той ималъ слѣга, кой-го, като подирвалъ скритно-то работаніе на Господары-тѣ си, крадишка-

та го наѣхалъ, и като угадилъ недостаткн-тѣ на тѣхний способъ, опыталъ са да начертаетъ бѣквы на стомонѣ, на сѣтѣ ги впечаталъ на по мѣтко кѣстиво, и въ драскѣмъ-тѣ имъ излѣлъ рѣдъ что съ сжеголаа отъ скиницъ, мѣдъ и олово, и направилъ печатописны бѣквы кои-то и до сѣга са въ употребленіе. Има-то на той слѣга было Сеферъ; и господарь-гъ мѣ Фѣсгъ го халобилъ за съдрѣжники (у-такъ) и мѣдалъ за женѣ дѣщери-х-си Фѣсгинѣ.

Най старій печатный производъ на тѣхъ новы бѣквы е предлагъ за 1457, печатанный бѣхъ сѣмнѣніе въ 1456. И кога-то Ядолфъ Насайскій, въ лѣто 1462 обладалъ и поплѣнилъ Манихѣ-а, тогази са раздѣлихъ Фѣсгъ и Сеферъ, и Фѣсгъ както са види, како отишеле въ Парижъ умрѣлъ слѣдъ четыре години отъ чѣмъ, а Сеферъ останъ, и слѣдова издаііа-та си въ отечество-то си, гдѣ-тои умрѣ въ лѣто 1491. Ракогници-тѣ на печатна-та имъ са распрѣжихъ по сичкъ Европѣ; и искритѣ что исхвѣркихъхъ отъ онѣзи жарѣ, халалихъ на всѣдъ голѣмы-тѣ свѣтълицы что озарихъ арко свѣтълицѣ-тѣ на наѣки-тѣ въ четыре-тѣ свѣтны столѣтіа. Отъ тогази тоба хѣдожество послѣдова да ухвѣршенствѣба и да украсаба изнамѣрваніе-то на тѣхъ голѣмы мѣжіе, и родобито-то сѣма кое-то тѣхъ новы Триптолемцы, хвѣрилихъ отъ неѣ-то на земла-та, производѣ плодове многоцѣнны и повече изобилны отъ колкото сами-тѣ мыслѣхъ. И кой-то си докара на умъ че тоба изащно изнамѣрваніе ставоло по онова време кога-то падалъ Цариградъ, кога-то са искѣвѣаше изъ корень дѣрко-то на старо-то ученіе, и сичка-га зѣма бѣдѣствѣаше да са промѣни въ пространнѣ пѣстыни-хъ на Барбарцини-гъ, тогази са открыва междѣ человѣцы-тѣ начинѣ-тѣ на пресѣданіе-то и на безчегно-то помноженіе на благородны-тѣ вѣтѣвы на тоба дѣрво, той ще са увѣри че има промысль кой-то распорѣжда человѣчески-тѣ нѣща, и че той промысль приѣтѣствѣба и представѣствѣба просвѣщеніе-то на человѣческій родъ.

ОТКРІВАНІЄ-ТО НА АМЕРИКА.

Пятнадцять день, третій Август, на хиліада чотыристотинь дебатхдесять и вторъ годинъ исплѣва Христофоръ Коломекъ отъ Палосъ, Испанскій градъ, малко предъ изгрькваніе-то на сланице-то, предъ голѣмъ сѣкоръ на глѣдцы, кон-то молитетсѣбахъ на това мореплаваніе добры сѣтнини, но не са надабахъ друго отсѣкъ неполовчаніа.

Флотецъ-тъ са състоеше само отъ три малки корабы, найманжбани свѣта Маріа, пенга, и Нигна и въ тѣхъ деветидесятъ души повече-то корабленницы, съ нѣколко чотогоицы, и малцина Господари отъ Испанскій дворъ, конхъ отреди царица-та да кждѣтъ спжтинцы на Коломекъ.

Първомъ сѣ унѣти на Канарски-тѣ островы, отъ гдѣ-то като по справи корабы-тѣ си, и си нанеси прѣкъхъ хранж, трѣхъ на шестый Септемвриа. Тѣка сжци нески наченъ мореплаваніе-то на открьтіе-то; что-то Коломекъ като плѣбаше на право кмъ западъ, остаки обыкновеный на корабленницы-тѣ пжтъ; и са вѣснъ по непреходны и незнайны морета.

Първый день заради тишинъ-тъ малко напредновахъ; но вторый не са видѣхъ вече канарски-тѣ островы и мнозина отъ корабленницы-тѣ увесени сега и уплашени за държость-тъ на предпріятіе-то, начинахъ да са удрагъ въ гърды-тѣ и да плачатъ, като че немаше вече да биждатъ никога сѣшж. Коломекъ ги утѣшаваше, като имъ са обрѣчаше добры сѣтнини и много когѣтство въ благополѣчны-тѣ мѣста, гдѣ-то ги закождаше.

Отъ това първо-то изабаваніе на расположеніе-то на сподирницы-тѣ си Коломекъ угадн, че трѣба да са приготви не само за неизгѣжны-тѣ мжнотіи на мореплаваніе-то, но и за колко-то можеше да мѣ произведе неученіе-то и страхливость-тъ на корабленницы-тѣ; расправи си че, за да са избърши намыслени-то измѣсѣва са не по малко

искуство да управя челоѣчески-тѣ дѣхове отъ колко-то мореплавателскъ способностъ и дѣйствителни довлѣсть.

Но за свое-то си добротѣстѣ, и за държавж-тѣ на кои-ж-то слѣдѣваше, при топлото си сѣрдце и родобитѣй си дѣхъ имаше и дѣлгѣй видѣ добродѣтели, — истинно познаніе на челоѣцы-тѣ, привлекателни начини, постоянно застателство въ испъзваніе-то на кое да е начертаніе, съвършенно-то управаніе на свои-тѣ си страсти, и преимущество-то да ухватя страсти-тѣ на дѣлгѣ-тѣ. Отсѣкнѣ това имаше най горни-тѣ познаніа на знаніе-то си; кои-то радѣтъ на деждѣ въ мѣчни и опасни времена. На неопитнѣ-тѣ Испански корабници, Морска-та Коломбова наука, плодѣтъ на тридесатогодишенъ опытъ за право виждаше имъ са чѣдо. Сичко-то управаше отъ самосебе си, настоаваше за да са избърши всако порѣчаніе, и като поспиваше чѣврдѣкъ малко отъ тамъ на тѣтакъ са намѣрваше въ на кораба отъ горѣ. Като минѣваше глѣбини по кои-то никой не бѣ плѣвалъ предъ него, всакога дѣржеше въ рѣжа Коршѣмѣж-тѣ и дѣлгѣ орѣдіа за пригледѣніа. Пригледѣваше дѣвиженіе-то на приливы-тѣ и на теченіа-та, замѣчаше бѣмателно птици-тѣ рѣвы-тѣ и всако иѣчто что плѣваше надъ вѣлмы-тѣ, и описваше по тънко въ днѣвны-тѣ си записки сичко что са слѣчаше.

На четъринадесатѣй Септемвріа, флотъ-тѣ бѣше удаленъ кѣмъ западъ отъ Канарски-тѣ островы повече отъ дѣста леги. Тѣка испоплаши Испанцы-тѣ единъ новъ и чѣденъ феноменъ. Прегледахъ че магнитна-та игла на корабаса непоказваше отъ самосебе си поларнѣтъ звѣдо но клонаше малко кѣмъ западъ. Това, сега всакомѣ извѣстно иѣчто, уплаши Коломбовы-тѣ дѣлгѣ. Намѣрвахъ са въ неограниченъ и непознатъ океанъ, сѣща-та природа са виждаше промѣнена, и единикѣй имъ водачъ на исцѣхуваніе бѣше. Коломбъ съ остроуміе и природнѣхъ способностъ извини той феноменъ, това извиненіе, ако и

да не възблагодари самого него, но разнесе сѣмьбніа-та на уплашени-тѣ корабници, и утиши роптаніа-та имъ.

На първий Октомвріа на мѣрвахъ сѣдемстотинъ и сѣдемдесѣтъ лѣги кѣмъ западъ отъ Канарски-тѣ острови. Побече отъ три недѣли до сега все плѣвахъ. Отъ упжтваніе-то на птици-тѣ и отъ дрѹги оксгоателства бѣхъ въ надеждѣ за открываніе, но таа надежда еше са не исполваше, и добра-та сполѣка видеше са и сега толко удаленна, колко-то и отъ най напредъ. Дѹхъ-тъ на негодованіе-то и на размирство нача да са полѣба междѹ корабници-тѣ, и постъпенно са прострѣк отъ корабъ на корабъ.

Сички едногласно дѹмахъ, че трѣбба да насилѣтъ Коломка да са взрне, до гдѣ-то еше разглобени-тѣ имъ кораки сѣ въ сѣстоаніе да поржтъ море-то; нѣкой си даже предлагахъ да го хѣбрлатъ въ море-то, что-то да са забържтъ на отечество-то си. Коломкъ угади голѣмъ-тъ опасность. Той угади че ще бѣде безполезно да са залови сѣ първешно-то средство за да сѣживи надеждѣ-тъ на дрѹгары-тѣ; видѣ че е невъзможно да распали пакъ нѣколко ревностъ за добро-то сполѣчваніе на предпріатіе-то междѹ человекъ-тѣ, на кои-то въ гърды-тѣ страхъ-тъ бѣше изгасилъ всѣко великодѹшно чѹство. Прибѣди са да укроти сѣрасты коихъ-то бече неможаше да ударжи, и да даде мѣсто на невѣспирбанно-то рѣчно устрѣменіе. И тѣхъ окрече са на хора-та си, че ще да испълни исканіе-то имъ, ако го придрѹжихъ и го послѣшахъ еше за три дни; и ако че въ това растоаніе, не са сткрѣше сѣша, тогава еше да са остави отъ предпріа-то си и еше да са упжти кѣмъ Испаніа.

Корабници-тѣ ако на да бѣхъ много разлѹтени, и нетѣрпѣливи за да са забържтъ кѣмъ отечество-то си, но това предложеніе не имъ са видѣ толко възнъ отъ реда

и сѣщій Коломѣзъ, по макло вѣнѣгаше бѣ опасностѣ, като сѣ ограничи бѣ толко малко бременно растоаніе; зашто-то толкози и таквизн бѣхъ предбѣстїа-та мѣ че навѣнѣвахъ сѣшж. что-то ги имаше за вѣрнѣйши. Отѣ нѣколко дни на самѣ брѣвѣта на крошѣмѣх-гѣ мѣ кешѣ стигнала дѣно вѣ море-то; а прѣстѣ-та коѣто извлече, показваше че сѣшѣ та не отстои много. Птици-гѣк непрестанно сѣ умножавахъ, и гѣк бѣхъ не само морски но имаше и таквизн кон-то живѣ-хѣхъ на сѣшж. Корабниці-гѣк на Пинѣта, пригледахъ гѣрѣстѣ че плѣба, коѣ-то сѣ вѣнѣдаше прѣсно отѣ-зана какѣ-то кѣсѣ отѣ дѣклано дѣрѣво. Корабниці-гѣк на Пинѣта уловихъ стѣкло отѣ дѣрѣво, сѣ бѣрѣны зѣрнѣ-сѣбѣкмѣ прѣкни. Облаци-гѣк окѣло захожданио-то слѣнце вѣнѣдахъ сѣ сѣ вѣкмѣ рѣзин; вѣздѣхъ-гѣ вѣше по сладѣкѣ и по топѣлѣ, и ношѣ вѣгѣрѣ-гѣ кѣмѣше непостояннѣ и непровѣлнѣ.

Гички гѣа бѣлѣзи толко вѣкѣрѣвахъ Коломѣа че сѣ намѣрѣа вѣнѣзо до сѣшж, что-то, вѣчерѣ-гѣ на 11 Октомвѣріа, слѣдѣ обѣнѣх-гѣ си молѣж порѣча да сѣвѣрѣгѣ платна-та, и да паѣатѣ да не оѣдри корѣз-гѣ на сѣхѣо. Вѣ растоаніе-то на шѣгѣ-гѣ и на надеѣж-гѣ, никой не склопи очн; сички останахъ вѣрѣхъ покрѣва, сѣ приковани очн кѣмѣ онѣжи стѣранѣ, кадѣ-то имахъ надеѣж да сѣ отѣкрѣепо-желаниа-та сѣшѣа.

Комахаѣ дѣа часа прѣдѣ средѣ ношѣ, като стоѣше Коломѣа на прѣдѣнѣж-гѣ, вѣдѣк уѣдалѣнѣхъ свѣтѣлнѣхъ, коѣ-то показѣ скрѣшомѣ на дѣама отѣ чѣловѣкѣ-гѣк си. Птрима-та го глѣдахъ като сѣ мѣрѣдаше коѣа че сѣ прина-сѣше отѣ Пинѣта радѣстнѣй гласѣ сѣшѣ! сѣшѣ! Но тол-коѣ пѣта изѣлѣгани отѣ тѣмнѣ фѣномѣни, бѣхъ стѣнали сѣга май нѣвѣрни, и сѣ сичко-то колюбанѣ на пенѣвѣстѣю-стѣ-гѣ и на нѣгѣрпѣнѣе-го оѣнѣдахъ заѣраѣаніе-то на дѣна.

Щомѣ сѣ сипѣа зѣра распилахъ сѣ сѣмнѣніа-та и стѣраховѣ-гѣ имѣ. Вѣдѣхъ оѣстровѣ околѣ дѣк лѣвѣи кѣмѣ

сѣвѣри, на кого-то равни-тѣ и зелени-тѣ полета, оскнен-ны-тѣ отъ дръвѣ-та, и напоивани-тѣ отъ много долгѣта, представлѣвахъ имъ прѣсела глѣдка. Превозницы-тѣ отъ Пинга начахъ той часъ пѣнь благодареніа богъ, съ тѣхъ съ подмѣнхъ и отъ дрѣвѣ-тѣ коракы, слышн точаше отъ радость, и смаани отъ величество-го на открьтѣ-го.

Вато отглагохъ бездѣржителю должностѣта на елагода-хѣмѣ-го, направихъ прѣбедното и на прѣбодителя си. Паднахъ на Коломковкы-тѣ крака, съ чѣство на осжда-ніе. Молихъ го да прости невѣжество-го, невѣрство-го и дѣрзость-тѣ имъ, коа-го кеше мѣ причинила излишно кѣспокойствіе, и толко пѣта кеше съ прѣпречила за изврѣ-шваніе-го на почѣдваніе-го си, като възлизахъ отъ край на край, проповѣдахъ, прѣдъ малко ухилааннаго и заплашваного, като отъ бога одаренна съ най високо челоуѣческо острѣмѣ и постоанство, за да завърши дѣло по горне отъ всакъ и дѣи-ж и отъ всако помыслѣваніе на сички прѣдны вѣкесе.

Около изгрѣваніе-го на сланицѣ-го, напланихъ и окрѣ-жихъ оранички-тѣ си. Загрекохъ кимъ острова съ разгѣ-натъ знамена, съ военнъ мѣзникъ, и съсѣ дрѣго военно нарежданіе. Вато наближихъ града, видѣхъ го покрьгъ съ множество народа, что вѣ съ събралъ за повѣтѣ и не-надѣйна-та глѣдка, съ рѣчны мѣктаніа-та и маханіа кои то показвахъ почѣдваніе и омайваніе заради чѣдесны-тѣ прѣдмети что виждахъ прѣдъ очы-тѣ си.

Коломѣкъ кеше първий Европеецъ, кой-го стѣпи на по-вѣй отъ него открьтѣй сѣвѣтѣ. Потрѣгнъ озлеченъ пыш-но, съ голъ сабѣ-ж в рѣжѣ. Хора-та мѣ го послѣдовахъ, и като колѣнничихъ обловидахъ много-пожеланихъ-тѣ земѣ-ж. Слѣдѣвателно дигнихъ крьсть, и като паднахъ на очы прѣ-дъ него, отглагохъ богъ благодареніе, че ги уѣтѣ спѣ-рѣдъ желаніе-го имъ. Напоконъ значително овладахъ мѣс-то-го за кастелскѣ-тѣ и легионскѣ-тѣ коронѣ, съ сички-тѣ оемкновениы въ таквици обстоятелства оверѣды.

Когато Испанцы-тѣ са занимабахъ съ това, сѣмъ Тѣземци ги на обиколихъ, които мѣлчишка-га са чѣдахъ, гледахъ работи, коихъто не разбирахъ, и на кои то сѣтнини-тѣ не предвиждахъ. Облекло-то на Испанцы-тѣ, бѣлила-га кож-гъ имъ, кради-тѣ имъ, оружїа-га имъ са бидѣхъ тѣмъ страшни и пѣщани. Пре голѣми-тѣ направихъ кои-то преминѣли океана, что имъ са бидѣхъ като че върватъ съ крыліе надъ воды-тѣ и правятъ гласъ страшнѣ, приличнѣ на грѣмъ, сдрѣженъ съ дымъ и сбитканиѣ, толкози ги уплашихъ, и толкози трепетъ имъ докарахъ что-то начинахъ да почитатъ нобопренесени-тѣ като същества отъ по горнѣ чинъ и най сѣтнѣ сѣкахъ ги че съ чада на слѣнце-то, что съ и слѣзли за да нагледагъ земѣ-хъ.

И Европѣйцы-тѣ едвѣмъ ги по малко омайваше предлежаща-га глѣдка. Всяка была, всяко растѣніе и дръво, бѣхъ дръво — аче отъ Европѣйски-тѣ. Зема-га са биждаше че е плодородна, но малко разрабодена. Вѣздѣхъ-та беше топлъ, но бѣсѣхъ. Жители-тѣ бѣхъ до сѣщъ голи, черни-тѣ коси на глава-га имъ дълги и гладки, или са разбавахъ то плѣши-тѣ имъ, или бѣхъ оплетени и вързани около глабы-тѣ имъ; а брада не имахъ. Цвѣтъ (боа) имахъ тѣмнѣ бакаровиднѣ; чѣрти-тѣ на лицѣ-то имъ бѣхъ побѣче-то чѣрни нежели грозни; наличіе-то имъ кротко и сграшливо. Не бѣхъ высоки, но хѣбавы и пѣргави. Лица-та и дръги части на тѣло-то имъ бѣхъ фантастически нашарени съ укажатели цвѣтове. Отъ най напредъ са коахъ да са обивѣрватъ на Испанцы-тѣ, но слѣдъ малко подвонихъ са, и съ приголѣмъ радость зѣхъ отъ тѣхъ свѣщенца, стѣклени тотки, и дръги таквици долны работы, на мѣсто кои-то имъ дадохъ хранѣ и малко преждъ, самый достословный, производъ на острова

Надъ бечеръ Коломбъ, вѣрнѣ са на корабѣ-тѣ си, сдрѣженъ съ мнозина отъ Островитѣни-тѣ на свои-тѣ

нимъ черници кои-то ако неискрено направени отъ пзна само на едно дръво, гребахъ съ чѣдно сръжки.

И тъй първий пѣтъ, кога-та са конструирахъ жителитѣ на новий свѣтъ, сичко-то станъ миромъ и съ взаимни благородности. Първи-тѣ окръжани и слаболюбиви проумѣхъ сега колко голѣми ползи можахъ да придобия-хъ отъ онѣзи новитѣ мѣста. Втори-тѣ, прости и нехлюбиви не предвидѣхъ обстоятелства-та, и пагуба-та, кои-то сега снамѣри отечество-то нмъ.

ТЕЛЕСКОПЪТЪ.

Слѣвало са е, много пѣти, голѣми-тѣ изнамѣрванія да са родатъ отъ незначителни обстоятелства. И отъ това мнозина смѣтатъ, на откритіа-та са спомогватъ просто отъ случайно събѣтіе. Така казватъ за Невтона, че като си почивалъ нѣкога подъ едно дръво, ако не би видѣлъ да падне отъ него една ябълка, никога не би открялъ системъ-тъ на сичко-то. Това можно да е истинна, но предъ него и слѣдъ него колцина челоуѣцы съ виждали да падатъ плодове отъ дръвѣа-та? Само на гениалный челоуѣкъ е дадено да постигне, отъ нѣкой слѣчаенъ феноменъ дрѣги по високи истинны, които отъ първий погледъ са видѣ-хъ като да не иматъ взаимни сходства.

Ожцо-то са слѣчило и съ телескопа. Приказватъ че дѣте-то на нѣкой художникъ Миделгебърски въ Зеландіи-ж (на Іоанна Липперихейма) като тѣрило, заради игрилка, дѣтѣ увеличителни стѣкла едно на дрѣго, пригледало съ почѣданіе, че видими-тѣ чрезъ тѣхъ предмети виждали са поблизо и по ясно, и че като съецило откритіе-то си на ваща си, той лесно сглобилъ Телескопа. Като съединилъ двѣ облости стѣклени чрезъ една трѣпка. Откритіе-

то са разчѣ! Галилей Галилейскій флоренційскій математикъ, и физикъ, наѣча са, че са изнамѣрило орѣдіе съ което са вѣкдагѣ удалени-тѣ предмети тѣрѣдѣ близо, отгѣтка че тоба заврѣшване станѣа съ сѣединеніе-то на обливѣрапени и корѣбести стѣкла, и направилъ Телескопъ много по съвършенъ отъ Голландскій. Рѣзъ да са клагодари само на тоба, употѣка орѣдіе-то си къмъ небето, и тогази испѣлихъ отъ чѣдны откритіа промѣнилъ игриакъ-тѣ на едно дѣте въ сѣкровище на Астрономіи-х-тѣ. Галилей най испѣрѣво откѣрихъ, съ чѣрезвычайно почѣдѣваніе, лѣтна-та на сѣзнице-то, обрацѣаніе-то мѣ около ось-тѣ си, Венерини-тѣ фазы и проч: видѣхъ планеты-тѣ че са върти-жѣ и бѣдѣмъ всѣкога отъ гнѣи свой, изнамѣрихъ съ ѣмъ дѣржѣновенно, че земе-та не е какѣа-то са видѣи, но че е тѣло топчаство кое-то са върти около ось-тѣ си; коѣ-то ось да са върти и ти около сѣзнице-то. Чѣдно откѣрѣтіе, кое-то е пригѣдѣило кѣплеровы-тѣ и нѣвтоновы-тѣ.

Вѣрно, че Телескопъ-тѣ слѣдѣхъ Галилеѣа са осѣвършенствѣвалъ. На тоба помогналъ и Нѣвтонъ, аллей и ерѣшелъ и най сѣгнѣ росъ, но чѣдны-тѣ имъ слѣдѣствіа съ дѣлѣни само на Галилеевѣх-тѣ природѣи способѣность.

ЦѢТЬ 4.

ОПИСАНИЕ.

ИСЛАНДСКИ-ТИ СЕЛАНИ.

Островъ Исландіа е голѣмъ, по-голѣмъ отъ даніи-хъ и Олсгаинъ. Но при всичко това едвѣмъ обема 50,000 жители; казватъ че дрѣвнѣ-пѣтъ ималъ двойно това число; но непостоянство-то на годишни-тъ времена, бѣлани-тъ, чѣмъ-та, и гладъ-тъ умалили това число.

На всѣкъ нѣможешъ да видишъ дрѣво нищо отъ-тъ-хъ голе и сѣхи ратища, поле-та покрити сѣ дѣбело настѣла-ніе отъ лаба, или клѣта. Ни едно дрѣво, ни едно растѣніе, ни единъ класъ отъ обѣсъ или рѣжъ. Отъ растоаніе на растоаніе срѣща нѣкой зеленикъ въ дѣбелы градеки, въ средѣ кои-то стои колеа отъ калъ, покрита сѣ сѣно. Само сѣ единъ братъ презъ кои-то блѣзватъ навѣдѣни. по едно тѣмно прозорче и отъ дѣ-тъ-тъ страны и на средѣ покрива единъ дѣмникъ (баца) чрезъ когото излѣзва пѣшакъ-тъ. Тамъ кѣщица сѣ дѣли на пѣтъ шесть прегради; тѣка е готварна та, тамо за хранѣ-тъ, по-далечко кобачница-та и най-бѣгнѣ изѣ-та. Тамъ кѣщица е копгоръ (кордѣй) стѣ-ни-тъ и голе, стѣдъ не блѣзѣ вътрѣ, но злобѣниа бѣж-ность никога не сѣ отмахѣ отъ тамо. Такѣзи сѣ по-койцѣта на Исландскій селани; сиромѣхъ е и тѣрпѣливъ, ракотѣнъ и бѣздѣрѣнъ; едвѣмъ набирѣ малко сѣкѣ отъ поле-то что разракотѣ, и сѣ него зимно време храни нѣ-колко крави и единъ или два кона; дрѣвнѣ-тъ скотѣе па-сѣтъ пѣнѣга, или мѣха по рѣтища-та. Зимно време

презъ дѣлгн-тѣ, тѣмны-тѣ и стрѣдени-тѣ Исландскн по-
цы, лоби рыба, и пронзбеденіе-го на рыколоветство-го мѣ
трѣба да мѣ постигне въ сички-тѣ потребности; соши ры-
бы-тѣ за да ги продаде не остава на себѣ си ничто дрѣго
отсѣкнх Осетринины или дрѣги глави' Пролѣтъ-та испавь-
батъ на крѣгове-тѣ имъ Данезы-тѣ гирговцы, и сиромашъ-
ти рыбаръ имъ донася рыкъ-тѣ си, и сала-та колко-то е
приготвила женита мѣ, и вѣлана-та колко-то е накрала отъ
стадо-го си. На разлѣкнх земба рижъ, захаръ, ракии-ж и
сички-тѣ си потребни овлекла. Презъ лѣто-го излазва и
на второ рыколоветство, пожьнка нивцъ-тѣ си; а останало-
то время са залѣга да си направн сѣчинба-та и потрезны-
тѣ сжадове. Отѣпанка-та мѣ предѣ вѣднх-тѣ; приготва
платно за рыци, редн къщъ-тѣ и дѣца-та си, кон-то цомъ
пораствѣтѣ ходи-жѣ съ каця си на рыколоветство, и самъ си
ги учи на ковачикъ и дѣкагерлики. Олѣдѣ много трѣднх-
тѣ си по цѣлах днѣх днѣх работѣх, единѣ-то на чѣщи зле-
чести человѣцы е рызы главы изсоуены на сланице и стѣиты,
малко попѣксинавало кракіе масло, и единѣх бндѣ сокъ (чорва)
направнѣх съ рижено крашно; питіе-го имъ вода размѣнена
съ млѣко, и само презъ значителни обстоятелства единѣх
чашѣх ракійцѣх или твѣрдѣх простого пиво. Но при сичко това
пакъ сѣ снажин, а жени-тѣ имъ сѣ спретни на бръстѣ и
живни на лице.

Венчки тѣхъ Исландски селани живѣи-хъ у дѣлени
едини отъ дрѣвн, и всака кѣца представа отъ дѣло село.
На-временно измѣнива нѣкой седемъ лѣти кѣхъ да срѣцне
такѣхъ кѣца, и кога-то са нармѣватъ три или четири
такѣхъ кѣци на едно колко да е единъ до дрѣвн, тогази
са наричатъ гради. Види са че Исландци-тѣ отъ това
единение не иматъ тѣрдѣ склонности хъ мѣхъ-тѣ. Не
изображаватъ по издѣлѣватъ способно нѣкои отъ сѣдобе-
тѣ си, иматъ отлични склонности хъ прочитаніе. Въ-
сѣмъ что не иматъ предѣготовителни училища, сички зна-

і-хтѣ да прочитатѣ и да пишѣтѣ; майчина должность е да учатѣ чада-та си; и тѣ і-х исплабатѣ съ голѣмѣ рѣвность и остроуміе. Зимно время всакоа вечерѣ, тѣ предаватѣ уроци-тѣ си; всака вечерѣ жители-тѣ на Исландскѣ-тѣ колибѣ съ събиратѣ около славіи свѣтъ на свещника почиватѣ си и прачитатѣ стары-тѣ си народни повѣсти. Исландіа е родила много учени мѣжіе, и отъ XI вѣка на само има латински училища. Исландски-тѣ священники съ учени. и не е рѣдко да намѣришѣ кой междѣ селачани-тѣ мѣжіе да знаѣ-хтѣ колко да е дѣръкъ латинскій и датскій азѣки.

Ф И Н М А Р К І Я.

Финмаркіа или Норвежска Лапоніа лежи междѣ сѣверный ледовитый океанъ и Россіи-ж. Таа страна е отъ най безплодны-тѣ сѣверни мѣста слънце-то едѣмѣ три мѣсѣца въ годѣ-тѣ съ вѣжда, а земе-та дава произведеііе само обѣз и малко драки. Въ по внѣтрешны-тѣ мѣста на тѣх-жѣ странѣ срѣцатѣ съ въ голѣмы раздалечности по чѣтыри или петѣ колибы кон-то съ села-та или паланки-тѣ имѣ. Финмарцы-тѣ живѣ-хтѣ повече-то край море-то что-то ловѣлихѣ-тѣ е най главна-та имѣ работа и едѣнскій имѣ приходъ. Въ тѣх-жѣ пространствѣ-тѣ странѣ коа-то има 150 милѣ дѣлѣниѣ и 70 широчинѣ едѣмѣ съ смѣтатѣ 30,000 жители. Мѣжіе-тѣ иматѣ дѣлѣ грады, широки подѣрски и обѣща отъ корѣ-тѣ на дѣрвета-та. Женитѣ носятѣ колко-то мѣжіе-тѣ одѣлао, но носятѣ и стѣклѣнѣ герданѣ, и тежки обицы. Финмарцы-тѣ обичатѣ хоро-то, и имѣтѣ голѣмѣ склонность къ мѣзикѣ-тѣ. Балѣватѣ чѣ мѣзикѣ-тѣ і-х изнамѣрили едѣнѣ Богѣ кой-то плакалъ най напредѣ като дрѣнкалъ кѣтарѣ-тѣ. Датски-тѣ Іерѣпостоли

азсѣахъ иѣкон учены начала междѣ днви-тѣ тѣзи хора. Кон-то живѣи-жтѣ по краеморіа-та сѣ по окрѣзаніи отъ онѣзи что живѣи-жтѣ по средиземн-тѣ мѣста; но въ общи сички-тѣ сѣ сѣжии снажни, умни, и юначии. Зимно время, само сѣ еднихъ каченихъ на поаса имѣ ножѣ, излѣз-батѣ на лобѣ за днви зѣкрое. Въ това само оржіе не сѣ побѣбатѣ да нападнѣтъ врьхъ наѣ голѣмѣхъ-тѣ и днѣхъ-тѣ мечѣхъ. Иогѣ-то сѣ вѣднѣе този зѣкрѣ на задни-тѣ си крака за да смачка лобѣи сѣ предни-тѣ си, той като келеничи малко забѣка ножѣ-то въ корѣма на мечѣ-та, и всакога і-ж мѣта мрътѣва предѣ крака-та си. Но това дѣи-стѣіе изыска толкози хладнѣ доклетѣ (какажѣ), толко вниманіе, що-то способность-тѣ на тѣзи лобѣи е дѣ-стѣйна.

ХАРАКТЕРЪ НА ЯПАНДЦЫ-ТѢ.

Япандцы: тѣ не сѣ нѣто хѣбѣцы нѣто спрегни: но мнозина описатели пѣхъ уголѣмѣхъ премного грозѣтѣ-тѣ, тѣлесны-тѣ недостатки и нечистѣтѣ-тѣ имѣ. Видѣли сѣи мнозина отъ тѣхъ да имѣтъ врьхъ высокѣ, но по много-то сѣ средни. Въобще женитѣ имѣ имѣтъ малки но хѣбѣи рѣцѣ, врьхъ стрѣи-нѣ и окрѣхъ сладѣхъ. Жители-тѣ на дѣги-тѣ страны кон-то имѣтъ части сѣхѣ-ства сѣ тѣзи примѣстѣни чѣлѣды, похѣлабатѣ дѣшѣны-тѣ имѣ добринѣ, почѣтѣнѣ-тѣ имѣ и покорный и тѣрпѣ-ливый имѣ характерѣ.

Въ това люкопытно но малко извѣстно плѣме, имѣ дѣа отличны рѣда, кон-то произлѣзѣтъ отъ еднѣхъ ко-рень и принадлежатѣ на сѣхѣхъ-тѣ чѣлѣды: Номади-тѣ ја-пандцы и онѣзи що имѣтъ постоянни жилища.

Окѣнобенино хастоенный лапландецъ е сиромашъ стѣпанникъ на ренове (животно като рогачъ). Който сѣхыпанъ отъ гладъ или странствованіе, и като немощалъ беке да сѣдѣи катѣнарскій си овчарскій животъ, изостава попроходимы-тѣ снѣгопокрыты Полега, по кой-тоє сасалъ стадо-то си, и сѣ присела при ржкоуѣлны-тѣ и земледѣлны-тѣ народы. Яко минала-та сѣхыпанъ не мѣ е оставила ни-какихъ приходъ за живѣніе, пристави-ж сѣ като ратай при нѣкой селанинъ, или станба просѣкѣ. Знамно время сѣ срещатъ много пѣти, по Шведски-тѣ градица, такви сиромашки сѣхыпани лапландски челади, сѣстоавани отъ старцы, жены и дѣца оклечени съ раздраны кожи да ходѣтъ да просѣтъ.

Яко напрогнѣхъ лапландецъ-тѣ има еце нѣкои-ж и дръгъ бегъхъ парницъ кой-ж-то отъ дѣлаихъ въ почеститѣ времена отъ споставање, приготоу-ж вѣщны-тѣ вѣдны остатки на имота си, и отхожда на крайморіа-та гдѣто сѣ засела. Извѣрѣа мѣстоположеніе кое-то има на благо хѣбавъ водъ и дърѣа, направи-ж си колѣж половина-тѣ отъ дърѣви половина-та отъ шѣкрѣчки, кѣпѣа мрежи и станба рыбаръ. Съ паричны-тѣ колкото е можалъ да сѣбере, кѣпѣа нѣколко обцы и ако може нѣкое-ж краба. Отдѣпанка-та съ дѣщеры-тѣ мѣ иматъ стани на кого-то чѣхѣтъ вѣланъ-тѣ, а той зѣмѣ и лѣтѣ лови рыбѣ. Съвременно сѣ списѣа междѣ полѣкѣтны-тѣ жители; хавѣаебѣа сѣ въ обичайны-тѣ расписы на прави чѣлство-то; и отъ того принадлежи вѣче на село и на махѣа. Яко иначе опазѣа бѣакого мѣака си, нѣравны-тѣ си, даже и лапкандско-то си озаекло; живѣе междѣ чѣловѣкы кѣн-то имѣтъ дръго происхожденіе, но вѣзъ да укѣаа и свое-то си. Норвежцы-тѣ и шведи-тѣ имѣтъ призрѣніе къмъ него. Той поунава това но не сѣ халаба да унищожи това предразсѣжденіе, кое-то го държи въ постоанно доано сѣстоаніе. Има отъ дѣано колѣкѣхъ-тѣ си, отъ дѣани окичан-тѣ си. Никой отъ сѣлски-

тѣ челады не са сродава съ него. Прѣатели-тѣ и роднин-тѣ мѣ са намѣрватъ междѣ дръги-тѣ лапландцы; а кога че не има дръги той единочествѣва.

Скитанный лапландецъ, за кого-то казахъмы сѣга, и кого-то окцо наричатъ горскій лапландецъ сичко-то мѣ богатство е Ринбо-то стадо. Обыкновенный мѣ животъ е всичко кое-то може да си въобрази нѣкой по-въздържно и по-сиромашко. Шатра отъ скжсани платна закрѣпѣвана на четири колове; такъози е и зимно-то и лѣтно-то мѣ жилище, въ средѣ кое-то е огнище-то, дымъ-тъ излѣзва изъ дымника кой-то е на средѣ шатръ-тѣхъ. Петъ шестъ ренови кожи напослани около огна са постѣлки за сичкъ-тѣ челады и окаденни-тѣ пажини са завѣси-тѣ мѣ. Сичка-та мѣ покжциниж е една тенжеръ и нѣколко бедрицы. Всякій лапландецъ носи въ торбичкъ-тѣхъ си, кой-жто не изостава никогъ, лъжицъ отъ рогъ и ножче-то си. Много пжта вмѣсто бедрицъ употребѣлава реновъ-тѣхъ плюскъ, въ кой-жто държи питіе-то си разумѣенно-то съ вода мѣтко.

Това катѣнарско плема, наславало дръгъ пжтъ голѣмъ часть на Швеціи-жъ. Но на днешно-то время много намалѣ. Сиромашество-то и бпидимически-тѣ болѣсти съ причина на това дамалѣваніе.

Норвежски-тѣ лапландцы са покрѣстили прѣдъ сто години, а шведски-тѣ прѣдъ двѣстѣ. Не са намѣрва вече междѣ тѣхъ слѣда на старо-то имъ идолопоклонство. Всякъ зимъ Іерарпостоли-тѣ учатъ лапландски-тѣ дѣца на прочитаніе. Уга като влѣзше нѣкой въ еднъ отъ калны-тѣ и влажны-тѣ колибы, или опѣшнихъ шатра, вижда на онова мѣсто гдѣ-то дръгъ пжтъ седѣли идоли, въкрѣсповѣднически книги.

ЕСТЕСТВЕННА ИСТОРИЯ.

ЛЪВЪ.

Глава-та, братъ-тъ, и плещи-тъ на лъва сж пре голѣми; а хадина-та мѡ тѣнка и малка. Братъ-тъ мѡ е накинъ сж дѣлж, гжогж, грывж. Той е отъ три до четири крака высокъ. и отъ шестъ до двѣтъ джлжжж.

Сила-та на лъва е пре голѣма; лесно може да стреси конскж главж сж единъ удърж на крака си. Голѣмый лъвъ може да дигне конь или волъ; само слонъ-тъ, тигръ-тъ, и носорогъ-тъ можтъ да мѡ сж въспротиватъ.

Шаръ-тъ на лъва е ужлътъ червеникавъ; а грива-та мѡ черникава и на-временѣ досѣщъ черна кога-то е миренъ, види сж голѣмливъ и великолѣпенъ; а кога-то е разгнѣвенъ има страшенъ погледъ. Ёе тогава сж опашкж по плещи-тъ си исправва грывж-тъ си, дига си устни-тъ, показва агни-тъ си жжж, и очи-тъ мѡ лжцѣтъ сж такжжж свѣтаниж, что-то сж видѣтъ кѡто че испѣщѣтъ огнѣ.

Лъвъ-тъ сж скита изъ горы-тъ, и на-временѣ рыкае толко силно, что-то огдаба слѣхъ кѡто далеченъ гржмж. Крѣе сж по таквиж мѣста гдѣ-то иджтъ рогачи, биволи, и дрѣги животни за хранж или за питіе, и; кѡто прикляжи нѣкое отъ тѣхъ скача върхѡмъ сж вѣнно въщцѣніе, и го улови-ж сж силны-тъ си ногтіе. Подиръ го раздѣра, и ѡде пжтъ-тъ, а по нѣкога и когты-тъ. Обыкновенно търси хранж-тъ си ноцно время; и употребака лѣкабство кѡкѡ когкж-тъ.

Лъвъ-тъ сж ражда въ по много-то африкански страны, и въ южны-тъ страны на ази-ж. Но много по обще въ

Африкѣ, нежели въ Азіи-ж. Въ по-топлы-тѣ климаты, стига на най-голѣмъ вышину, и показва по дѣлы своины.

Лисица-та е една трета часть по малка отъ лѣва; не има грѣбъ, и е по малко тѣрпелива а по дѣла на характера си. Лѣвчанца на малко недѣли не сѣ по голѣми отъ малки кѣченца; и сѣ невинни, хѣбави, и игриби като котенца-та.

ЛИСИЦА.

Дължина-та на лисицѣ-тѣ е около два крака; а височина-та единъ кракъ. Шарѣ-тѣ на по-много-то отъ тѣхъ е отворенъ чрѣвъ; но сѣ намѣрватъ и много пѣстри и черни лисици. Лице-то на лисица-та и-ж показва че е лѣкаво животно. Има дълъгъ, гъстооблакастѣ ушащѣ.

Лисица-та сѣ намѣрва комахѣ по сички-тѣ мѣста, отсѣкънѣ въ разжеженный поасъ; и вредомъ е то прѣдѣлаво. Многоадно животно, кое-то лакомо граби птицы и малки четвъроножны, или въ горѣ-тѣ, или бризо прижилицѣ-та на челоуцѣ-тѣ.

Лисица-та е най-голѣмъй непріатель на кокошки-тѣ; но кога-то не сполѣчи, лѣвѣжнѣ-тѣ ней хранѣ кокошіе масо, аде всакакѣвъ видѣ животни, дорѣ и зѣмѣ, гѣщери, жаби, адовиги жаби; ако ли живѣе близо до море-то. Благодарѣ и сѣ черапокожны. Въ Итали-ж и Францѣ прѣби голѣмъ повредѣ на лозіа-та, зашто много обича гроздіе-то, и, за да избере еднѣ чепкѣ, разбала много.

БѢЛАЯ МЕЧКА.

Бѣла-та мечка на дължина е деветъ крака, а на височина малко повече отъ четири. Нѣкога тежи колко-то е динъ много голѣмихъ волъ. Предный кракъ ѿ е десѣтъ прѣста широки.

Има носъ дълъгъ, уши къси, преголѣми бѣгове, и къси ушашки. Глѣдо-то и врата ѿ сѣ дълги, крака-та ѿ широки, и прѣсти-тъ на всѣкий кракъ сѣ свѣршатъ въ петъ дълги, остри ногти.

Шаръ-тъ на това животно е ужасътъ бѣлъ. и бѣла-та мѣ предѣлги, дѣлѣи, и глѣти.

Не има по динъ звѣръ отъ бѣла-тъ мечкъ, кога-то ѿ-х ударѣтъ и наранѣтъ, разгнѣвава сѣ премного, или умѣртѣвава онѣзи кои-то сѣ ѿ-х наранили, или умира каго сѣ бѣ противъ тѣхъ.

Каждѣтъ че нѣкое животно не запазва сѣ толкова мѣжество малки-тъ сѣ, сѣ колко-то това. Каго сѣ покаже неприѣтелъ, прѣва-та грижа на майка-та е да опази тѣхъ отъ вѣдѣ; а кога-то сѣ нарани та, и умира, гали малки-тъ сѣ, и до послѣдне-то сѣ издѣхваніе, опытва сѣ да ги изкаси.

Бѣла-та мечка живѣе въ Гренландіи-хъ и Японіи-хъ, мѣста толкова стѣдени, что-то зѣмла-та е снѣгопокрыта и лѣдовита прѣзъ сѣкъ-тъ години.

Храни сѣ сѣ рыби и фоки, кои-то лови сама. При това лѣ мѣршъ-тъ на мѣртѣви китовы, кои-то исхвърла море-то по брега, или кои-то намѣрѣа каго плава вънъ по море-то.

Бѣла-та мечка е царъ на звѣровѣ-тъ въ стѣденото мѣсто гдѣ-то живѣе. Озвѣстѣвъ цю въ гнѣва сѣ много дѣла и свирѣпа, но пакъ не убива вънѣги, какъто игра, какъто-то-срѣцне на прѣдѣ сѣ.

Отгорѣ връхъ едины-тѣ леданы ебцы кои-то са по-
сатъ по Океана близо до Гренландіи-ж, намѣкватъ са много
пхѣти мечки. Я по нѣкога са слѣчва, кога-то нѣкой Грени-
ландецъ и стѣпанка-та тѣ грекѣтъ съ лопаты по море-то
да приближѣтъ пре много до нѣкои-ж таквѣхъ ебѣжъ отъ
леда, връхъ кои-ж-то има мечка; та скача не надѣйно въ
ладійскѣ-тъ имъ, и ако не ѣ-ж притѣри, сѣтон мирно, и о-
става са да ѣ-ж возатъ. Вѣроятно че сикомѣхъ-тъ Грени-
ландецъ не сарада много на новѣи си натоварникъ; по
хѣщо-то не може да го стовари, изкозва го безопасно на
сѣшж-тъ, кога-то голѣмѣи зѣкрѣ ако не е много гладенъ,
излѣзва отъ ладійскѣ-тъ имъ и си отива.

К Ѣ Ч Б.

Вѣно отъ по достословны-тѣ четвъркожны е кѣче-то.
Тѣкъ вѣватъ 32 видови.

Отъ много страни е потребно кѣче-то на челоѣка;
помага мѣ на ловъ, вѣдѣга товары-тѣ мѣ, и го вози кога
е сѣдѣхъ въ кола. Въ най сѣверны-тѣ страни на Аме-
рицѣ едно само кѣче дѣга тридесѣтъ литри тежинѣ, като
спжѣтѣвѣва господарѣ си на ловъ, а много впрегнати въ
тежкы кола, возатъ пять или шестъ челоѣцы кѣмъ се-
дѣмъ или осемъ мили на часа, и свършатъ кѣта дѣнь ше-
стѣдесѣтъ мили пхѣтѣватѣ.

Въ Голландіи-ж и Швейцаріи-ж и въ нѣкой страни на
Францѣ и Германіи, употрѣбаѣтъ вѣобще кѣче-та да вла-
чатъ малки кола съ легки тобары. Въ съ сѣ дѣтво-то на
велики-тѣ градища трѣбѣватъ за да носѣ-жѣ хѣла на па-
зарѣ. На скоро ги употрѣбѣхъ и въ лондонѣ за таквѣхъ
вѣршаніи. Въ нѣкой островъ близо до сѣединенни-тѣ

цати въ Америкѣ, кѣчета благаѣ кола натоварени съ дърва и рыба, и свършватъ дръги службы въкѣсто коня.

Нѣкое кѣче живѣло четиредесатъ дни безъ хранѣ, и дръго тридесатъ и шесть. Извѣстни са примѣри за кѣчета, които научили да четятъ днѣ-тѣ на недѣли-ж-тѣ. Нѣкое кѣче, кое-то Англезинъ кѣпилъ отъ Ирландецъ, не начало да аде никакъ въ пегикъ, зашто-то така было начло отъ првъи си господарь, кой-то, каго было латинецъ на въкрисповѣданіе говѣалъ този днь.

Нѣкое кѣче въ Лондонъ, стоало цѣли двѣ години върхъ гроба на господаря си. И останало тамо до гдѣ-то умрѣло.

Кѣчета съ свързвали нѣ кога тѣсно пріятелство съ лѣковы.

Нѣкой лѣкарь намѣрилъ нѣкое хромо кѣче, и като го хвалъ въ кѣщ-тѣ си, исцарилъ го; подирѣ го испѣдилъ. Олѣдъ нѣкой мѣсѣцъ дошло това кѣче пакъ на врата-га мѣ, сдрѣжно съ дръго кѣче, кое-то също така охромѣло; и съ погледы-тѣ си молило лѣкаря да направи това добро и на пріятеля мѣ, кое-то направилъ немѣ. Това показва, че кѣчета-та иматъ сила да съобщаватъ едно на дръго мыслы-тѣ си.

На единъ отъ Япѣйски-тѣ вѣрхове са намѣрва мѣнастырь-тѣ на свѣтѣи Бернарда, прочѣтъ за христіанско-то страннѣлюбіе на калогеры-тѣ. Тѣзи доври иноцы, ако и сиромаси, не само че иматъ всакога отворени врати-тѣ си на всакой пѣтникъ, но и посѣщаваѣ себе си на опасно-то дѣло да търсѣтъ въднѣтъ, колко-то по о-нѣзи планины, пристигатъ на-временѣ и притисватъ внезапно снѣжни вѣхрѣшки. На тѣзи достопохвалны подвѣзы помагатъ имъ чѣдно благородни нѣкои кѣчета. И десѣтъ и дванадесѣтъ крака ако е зарынатъ подъ снѣга въднѣи пѣтникъ, то кѣчета-та, съ остриж-тѣ на обонаніе-то си, открыватъ го. Той часъ начинватъ да раз-

рабагъ снѣга съ крака-та си; и испущагъ често сипка-
бо, и умилно лааніе, кое-то докожда иноцы-тѣ, и мѣна-
стирски-тѣ работници да имъ помогнѣтъ и да избавятъ
изгубившій.

Кѣчта-та са много потребни на халчесты-тѣ слѣпцы.
Въ различни страны по Европѣ виждатъ са често кѣчта
да разбождатъ слѣпцы, и да са възспиратъ гдѣ-то има
набыкновеніе господарь-гъ имъ да проси милоствіа, и да
го бодагъ безопасно междѣ животни и кола, и са грыжатъ
за него съ най удивително остроуміе и вѣрность.

БѢЛЫ-ТА.

Та има шаръ черно-льскавъ, и тѣло-то и е покрывто съ
халобны люспи. Има ѿ крака, отъ кон-то задни-тѣ и
помагатъ на скачаніе-то. Има вѣлнесто-видни двѣ рогца
и остри хвостъ, съ когю-то смѣчи крѣвъ. Снаса айца по
ризы-тѣ, по покрывки-тѣ въ дѣски-тѣ и въ праха, отъ
кон-то излѣзватъ слѣдѣ ѿ. Дни бѣли и черни чървейче-та,
а слѣдѣ дрѣвн 11. дни, хематъ свѣршенъ голѣминъ, по-
дирѣ са сплитатъ нѣкъ праха въ айцо-виденъ пашкѣлъ,
гдѣ-то са преврѣзватъ на мали мѣшницы, и подирѣ нѣ-
колко дни извлечатъ са въ свѣршенъ вѣлхъ. Та живѣе
въ тѣла-та на чловѣцы-тѣ, и на рѣзны животни въ ѣмѣ-
реннѣтѣ климаты. Може да скача разстоаніе равно съ
дѣлених-гъ на тѣло-то си 200. пѣти, вѣлчи тобаръ 80.
пѣти по тежакъ отъ себе, и живѣе ѿ. години. Въ ймери-
ка песко-бѣлхата живѣе въ праха, и снаса айца-та си подѣ
нѣгтіе-тѣ на чловѣчески-тѣ крака, кое-то имъ докарва лю-
ты болѣеты.

ЖИВОТООПИСАНІА.

ЛЕОНИДЪ И ТЕМИСТОКЛЪ.

Ксерксъ Персидскій царь като сѣжнилъ на престола слѣдъ качиниѣ-тѣ си смърть послѣдовала неговѣ-тѣ предгобвѣніа за да воюва на Владаѣ. И като минала Гелеспонда набоднилах сѣ войскѣ-тѣ си сички-тѣ сѣверны страны на Гръциѣ-ѣ и са упрѣгнали кѣмъ собствениѣ елладиѣ.

Леонидъ единъ отъ двѣ-та спартански царѣ, като извѣдалъ еще триста спартанци излѣзлаха да го срѣкне и са опѣчилихъ въ Термопилско-то устѣе, отъ гдѣ-то щѣла да мине Персидска-та войска. Ксерксъ като наближилъ и са набѣднилъ че той прѣхѣдъ е захванатъ отъ малцина чело-вѣцы, допратилъ да иска оружїа-та имъ. Я Леонидъ мѣ отговорилъ, „донди и ги земли“ При това като мѣ казалъ дрѣгъ нѣкой, Перси-тѣ сѣ толко много, что-то стрѣли-тѣ имъ щѣтъ да затми-жѣ слънце-то; „По до-врѣк, отговорилъ Леонидъ, подъ сѣнкѣ щѣмъ да са бѣемъ.“ Ксерксъ прогнѣвенъ вѣдѣналъ са сѣ сичкѣ-тѣ си войскѣ; но по никой начинъ неможилъ. Като са вѣдѣналъ и малъ какъ да прѣби и какъ да мине, нѣкой си предателъ Трахнѣанинъ ка има ефіалтъ прѣвелъ Перси-тѣ по единъ скръ-шнѣ пѣтекъ презъ планинѣ-тѣ. Леонидъ като видѣлъ че го обиколали, нагазва презъ ноцѣ-тѣ, сѣ триста-та си юнацы непрїателскій лагеръ, и като са билъ цѣлъ ноцѣ мѣжественно, и погѣбилъ до двадесѣтъ тысащѣ Перси, падналъ тогази на присмнѣванїе. И така може Перси-тѣ да наближѣтъ до Атины.

Въ това Критическо обстоятелство изкранъ былъ за военачалникъ на Атинѣани-тѣ темистоклъ. Той видѣлъ

че е не възможно да са упрятъ на Персы-тък по слабъж. За то са мжнѣли и едѣа склонили на рода на морско сражение. И тѣхъ като принесли старци-тък и жени-тък съ дѣцата по близки-тък острови, сички кон-то можали да посятъ оржіа тръгнали слѣдъ Темистокла. Темистокла като бодѣла бойскъ-тък срѣщнѣла на пѣта дѣа пѣгла че са кі-ѣтъ; Побѣлакъ тогази да са възпре сичка-та войскъ и да гледа този бой; напоконъ имъ казала: „Тѣзи пѣт-ли, о юнацы, не са кі-ѣтъ не-то за отечинъ не-то за кацунинъ вѣрж, не-то за прадѣдови грокища. Ей! не-то за чеда не-то за слава и свобода; но са кі-ѣтъ само и само что нече да са поклоинъ единый дръгнѣмъ и да са пѣкаже по долни.“ Тѣа въздѣшевитици. Темистоклоби дѣми бѣжнѣхъ только дръгостъ въ сѣрдца-та на атинани-тък, что-то тичнѣхъ-тък навѣхѣвахъ въ корабы-тък си. Въ сѣ-що-то время огромна-та Персидска флота къ пристигнала на ѣттически-тък краережіа.

Като са схерала Гръца-та флота на Галамина. Дѣкедемонскій кораблинникъ Еврибѣдъ съ дръгн-тък възводи искали да потеглѣ-ѣтъ кѣмъ Коринтскій проваакъ. Само Темистокла са възпротивилъ на намѣреніе-то имъ мжнѣли са да ги склонни да останѣтъ на мѣсто-то си и дѣмѣли: „Мы като имамы по малко кораби отъ непріѣтели-тък изнаса ны да са біемы въ тѣзи тѣсны-тък мѣста гѣк-то непріѣтель-тък не може да употреби сичкъ-тък си сила противо насъ.“ Разгнѣвнѣхъ за това Еврибѣдъ смѣмрала го и ре-казъ, че ако не мѣкне, ще го удари; Темистокла отгобо-рилъ: удари ма, но и послѣшай ма.

Най сѣтиѣ като видѣла че сѣюзницы-тък не си про-мѣкнѣватъ мѣкнѣ-то, а угаждаше че ако мѣжднатъ отъ Га-ламинѣхъ, ще да са изгѣби на вѣгда свобода-та на Гръци-ѣхъ. Пратила поцемъ таѣнъ челоѣкъкъ да Ксеркса, и мѣ изѣкѣтъкъ да обыколи колко-то скоро може флотъ-тък на Гръцы-тък, что-то са канѣтъ да побѣгнѣтъ. Това не-

гобо избрѣшваніе гледало за да насилн Гръци-тѣ и кѣх да цѣхъ да са кѣх-хъ на Саламина.

На дрѣгій день като са намѣрили Гръци-тѣ свѣко-
лени отъ всѣхъ, и като угадали голѣмъ-хъ нѣждъ, при-
текли всички кѣмъ Темистокла, и сѣ негови-тѣ умни и мѣ-
дри предѣжданіа, повѣдали свѣтахъ-хъ онѣхъ повѣдъ на
Саламина, коа-то прославила Бладахъ. На това морско сра-
женіе Перси-тѣ имали 1200 военни кораби, а Гръци-тѣ
само 380.

Слѣдъ схвѣршенно-то испѣждане на непріатели-тѣ
изъ Гръци-хъ, ѳтинани-тѣ, по Темистоклѣхъ свѣхъ, сх-
хъдали пакъ порѣтени-тѣ градски стѣни, обградени
широко-то Пирейско пристанище и то присоединили на гра-
да. Но голѣма-та слаба на тогохи мѣжа подигнахъ взр-
хъ мѣ мнозина отъ сѣграждани-тѣ мѣ и отъ страни-
тѣ, кои-то като го одѣмали че са залѣгали ужъ да пре-
даде Бладахъ на Перси-тѣ отъ кои-то і-хъ освободили, и да
стане мѣхителъ на ѳтинки, хвѣршили да са испѣде отъ
отечество-то си.

Така темистоклахъ изгоненъ отъ отечинъ-хъ си ѳтинки,
отишелъ въ ѳргосъ да си мираса. Но врагове-тѣ мѣ кѣхъ
да са благодарѣхъ само на това подѣхътали сѣграждани-
тѣ да го сѣдѣхъ и на смъртъ. За това и проводили
посланици да го издѣри-хъ и да го докаратъ въ ѳтинки
за да са осѣди. Темистоклахъ, като ненамѣрвалъ вече въ
Гръци-хъ кѣхопасно пристанище, хвѣхъгилъ при Персидскій
царь, кого-то предъ мало повѣдали.

Царь-хъ го пріелъ добръ, обрекалъ мѣ са хвѣрананіе,
и мѣ подарилъ три града, на кои-то отъ доходи-тѣ да
добыва прѣхранъ-хъ си. Но слѣдъ време като рѣшилъ
да поднови боюваніе-то си противъ Гръци-хъ, поканилъ
Темистокла да поеме боюство-то. Той родомскикий и
добродѣтельный мѣхъ като не началъ да сѣдѣхъства кѣмъ
порожаніе на отечинъ-хъ си, кои-хъ той нѣкога освобо-

дѣла, ни-то пакъ да се покаже некалго даренѣ на благо-
дѣлаа си отъвоинахъ са.

ВЛАДИМИРЪ II.

ЦАРЬ БЪЛГАРСКІЙ.

(По Виземна)

Владимиръ вторый, въ свѣто крѣпче Симеонъ нареченный. былъ сынъ Бориса царя Българскаго. Въ дѣтннството си, той, имѣлъ за наставникъ и учитель. С. Методіа первый Българскій просвѣтитель; като по отгаснахъ, проводихъ го ваща мѣ въ Цариградъ на ученіе, гдѣ-то той са запоз-
нахъ глѣбоко съ стары-тѣ философически и новы-тѣ цър-
ковни Гръцкы списатели, за кое-то и отъ нѣкоя Историци полѣгрькхъ нареченъ. Слѣдъ възвращаніе-го си той бою-
валъ съ ваща си хадно противъ Сърби-тѣ. И подиръ
вашинъ-тх си смъртъ възлѣзълъ на престола. Първи-тѣ
години на царствованіе-го мѣ были отъ вѣкъ спокойни, а
той са трѣдалъ за внѣтринъ-тх наредъ на царство-то
си. Но кога-то обидени-тѣ (отъ Гръцы-тѣ) Български
тѣрговцы попросили покровительство-го мѣ той понскалъ отъ
Гръцкій императоръ лѣва Премъдраго, скокода на Българ-
скъ-тх тѣрговѣхъ, спорѣдъ силъ-тх на предны-тѣ дого-
воры, кой-то са отрекалъ да удоволи исканіе-та тѣ.

Владимиръ вѣзъ да гѣби время нагазилъ тракійски-
тѣ предѣли гдѣ-то излѣзълъ на среца мѣ Прокопій Кри-
нитъ съ грѣцкхъ-тх войскхъ, слѣдъ нѣколко чѣкваніа по
разны. Тракійски мѣста, на сегнѣй вой Гръцы-тѣ съвѣкъ
были развити, и тѣхнѣй глабокоманда съ много дрѣги

генерали паднахъ въ кола. Остатки-тъ на Гръцкж-тж Ир-
мii-ж са затворила въ Адрианополь а Владимиръ боюваха
и плѣнаваха Тракіа.

Императоръ-тъ за да разблече сили-тъ мѡ и да ос-
лаби дѣйствието мѡ противъ столица-та, пробождалъ гене-
рала Склира по море съ много дарове до маджарскій на-
родъ, кой-то са быха на скоро появила око днѣпръ рѣкж,
за да го придѡма да напредне на Български-тъ области.
Маджари-тъ са приготвляли: отъ Цариградъ излѣзла по
море противъ Български-тъ брегове Евстатій, Никифоръ фо-
ка по сѣхо срецо Владимира; но лъвъ пакъ прокодила Ко-
стантиніа съ предложеніа за миръ, Царь-тъ като гледалъ
Гръцко-то шабаніе запрѣла го а самси превързала да са вѣ
съ новий главний команда. Междѡ това Маджари-тъ не
надѣйно нападнали на Български-тъ области, въ Молдавж
и Влашко. Владимиръ съ легкж-тж вѣискж забѣкалъ са да
помогне на области-тъ си; ударилъ са съ Маджары-тъ,
и ради малкото си войскж неможалъ да стон на среца
имъ та са върналъ назадъ презъ дѡнавъ въ Силистра.
Императоръ-тъ кѡпилъ отъ Маджары-тъ поробенни-тъ Бѣл-
гари. Царь-тъ за да са отарбе по напредъ отъ едного
непріателя, заключилъ миръ съ Гърцы-тъ, и са повдиг-
налъ съ войскж на Маджары-тъ съ кои-то са были под-
мѣсили и нѣколко Рѣски князове отъ I-Ожнх Россіи-ж. Най
сегнѣ слѣдъ тежкж и дълговременнж войскж, испждилъ
Маджары-тъ отъ Ингѡлскж-тж и Лебеданскж-тж странж,
далъ независимость на I-Ожнх Россіи-ж, и при свръхж-тж
съ Рѣскаго княза Олега възнамѣрилъ да отлѣсти на
Гръцы-тъ.

Гръцкій Императоръ разбралъ заканваніето мѡ и са
приготвлялъ да са запазва. Гичка-та войска на Гръци-ж,
Тессалии-ж, Македоніа, и Тракіи-ж, даже и сама-та Царо-
градска стража са намѣсила съ войска-тж, кои-хто са у-

ишла кѣмъ Български-тѣ предѣлы. Отсѣбѣнѣ тога дало
са повелѣніе Янадолски-тѣ войски да минѣтъ въ Европѣ.

Рускій князь Олегъ съ войска-тъ си въспирахъ Яна-
долскѣ-тъ Гръцкѣ войска да са намѣси съ Европейскѣ-тъ
и помогнахъ на Владимира да продължава войнѣтъ въ Тра-
кіи-хъ и Македоніи-хъ; най сѣгнѣк оцѣно-то сраженіе въ Тра-
кіи-хъ при Българофигѣ, въ кое-то пакъ главный команда на
Гръци-тѣ отдалъ жиботѣ, принѣдило Императора да иска
миръ. Царь-тъ са склонилъ, что то са размирила сѣби-
рожападинѣ-тъ странѣ на държавѣ-тъ, гдѣ-то проникнали
Маджари-тѣ. Владимиръ като не былъ свършилъ еще вой-
нѣ-тъ въ Тракіи-хъ, не можилъ самъ да иде тамо, но по-
канилъ начальника на печенѣги-тѣ да помогне на Българскій
воевода Золана противъ Маджари-тѣ и тѣхъ-тѣ сѣхъ-
ницы Красно-Росси. Тѣ отѣшли нападаніа-та имъ отъ
Български-тѣ владѣніа; но не могли да ги прохѣдѣтъ
назадъ пакъ задъ Карпатски-тѣ гори.

Въ 911 годниѣ умрѣлъ Императоръ лѣвъ, кого-то на-
слѣдовалъ братъ мѣ Александръ. Владимиръ проводилъ по-
сланници въ Цариградъ да подновѣ-тъ трактатѣ-тѣ, а Гръ-
цитѣ не ги приели какъто имъ приначало, за кое-то адѣ-
санъ Владимиръ заострилъ сѣбѣ-тъ си пакъ, но Алексан-
дръ не доживѣлъ да похѣе силѣ-тъ и, представилъ са и
оставилъ на престола сына си Кон-тантина на 7 години
подъ нахирание-то на 7 еснатори догдѣк порасте. Въ това
време Българска-та войска была нагадила Гръци-тѣ предали
и Владимиръ той пѣтъ былъ възнамѣренъ да влѣзе въ
Цариградъ, за то и презъ лѣгѣста мѣсѣцѣ абилъ са подъ
Цароградски-тѣ стѣни, и пристѣпилъ на осада. Уплаши-
ни-тѣ Гръци запросили миръ и проводили дѣпѣтати съ
многочѣнны дарове въ Царскій лагеръ. Владимиръ, въ-
прѣлъ осадни-тѣ работѣ премѣстилъ са въ Императорскій
дворецъ въдомъ, а дѣма-та си млади сынове проводилъ
въ града съ воеводѣ Теодора и еще дрѣги нѣкой за пре-

гобори, слѣдѣ когато гоцабаніе и разговорѣ съ воеводѣ-тѣхъ за помираваніе. Патріархъ-тѣхъ отишелъ при царѣ. Владимірѣ твърдѣ благосклонно пріелъ того първосвященника, и мѣ съ поклонилъ, а Патріарха отъ свои-хъ странѣхъ, снелъ коронѣ-тѣхъ отъ главѣ-тѣхъ си и і-хъ тѣрилъ на царевѣ-тѣхъ главѣ; но сички тѣхъ привѣтс-твіа не имали сѣтнини какъ-ви-то Гръци-тѣхъ мислили, что-то царь-тѣхъ като не получилъ колко-то искалъ не направилъ мирѣ, не оставилъ забоеваніи-тѣхъ градища, но само възпрѣлъ на опредѣленно време военны-тѣхъ дѣйствіа, което като съ допозналило, забоевалъ Адрианополь въ 915 тѣхъ годинѣхъ.

Императрица Зои майка на малолѣтний Императорѣ, като съ забърнала въ двора, и зѣла скриптра, постарала съ да повтори и да повтори примирѣваніе-то съ Владимира, искѣпила отъ него и Адрианополь. Но тѣва забременно примиреніе было само за да докъ-жѣхъ Гръци-тѣхъ время за да съ приготвѣ-тѣхъ като за силенѣ не пріателѣ. За да о-бхрне сички-тѣхъ си сыли на Българѣ-тѣхъ Императрица-та заключила мирѣ съ срацины-тѣхъ, повыкала Янадолски-тѣхъ войски, приготвила Европейски-тѣхъ, проводила ги противѣхъ Българѣ-тѣхъ, и съ время еше испратила нѣкого Іоанна Богаса къмъ Горки-тѣхъ печенѣги съ много пари и даровы да ги размири противѣхъ Българіи-хъ.

Главный команда на сички-тѣхъ Гръцки военны силы была. Аѣвъ Фока и неговѣ помощники Константинѣ Анѣйскій- Владимирѣ самси предводитѣлѣ-тѣхъ Български-тѣхъ и 20 го явгуста при рѣкѣхъ Яхиллодъ станало Генерално-то сраженіе. Гръци-тѣхъ претърпѣли такѣхъ поражаваніе какѣхъ то не съ виждали въкове-тѣхъ. Главный команда едѣамъ повѣгналъ раненѣ въ Мезерѣ, юначны-тѣхъ мѣ дрѣжина до единѣхъ паднѣли убити междѣ кои-то и Константинѣ Анѣйскій и Іоанѣ Трапсонѣ. Печенѣги-тѣхъ уплашени съ разишле. Владимирѣ сящо тѣхъ и въ Иллиріи-хъ чрезъ воеводы-тѣхъ си повѣдѣналъ Императорски-тѣхъ войски.

Слѣдѣ ахелойскѣ-тѣ побѣдѣ царѣ-тѣ сѣ бѣдѣхалѣ по побѣдѣхалѣ-тѣ брѣхѣ столицѣ-гѣ. Главный команда лѣвъ Фока подкрѣпени сѣ новѣ бойскѣ отѣ Цариградѣ ещѣ единѣ пѣтъ сѣ поавилѣ на войно Поле, но при катарасирѣтѣ прѣтѣрпѣхѣ ново поражабаниѣ, гдѣ-то оставилѣ мѣртвахѣ юначный си дрѣгарѣ николѣа дѣка и едѣамѣ побѣдѣхалѣ въ Цариградѣ. Бѣлгарѣ-тѣ грабали и опѣстошавали сичѣхѣ тракіѣ-ж и Македоніѣ-ж, кога-то младѣй императорѣ сѣ оженилѣ хѣ Романовѣ-тѣ дѣщери-ж и провѣзгласилѣ дѣдѣ си Романа сѣ Императорѣ.

Вѣ лѣто 920. Новый Главна-команда потѣ излѣхалѣ противѣ Бѣлгарѣ-тѣ, но въ сраженіѣто при термополь останѣхѣ бѣхѣ дрѣжина. Вѣ 921 война-та сѣ продължавала. Владимирѣ покѣлѣхѣ на Воеводи-тѣ си да обсади-хѣтѣ Цариградѣ; Бѣлгарска-та войска попзлѣнила около столицѣ-тѣ и налѣхалѣ въ маглаба и въ великолѣпны-тѣ Цариградски дворци на Пегійски-тѣ полѣта Грѣцы-тѣ утѣкѣнени схѣрали отѣ града силѣхѣ бойскѣ и подѣхѣ прѣдводитѣлствѣто на Іоѣна излѣхѣли по сѣхѣо срѣцю Бѣлгарѣ-тѣ и отѣ морскѣ странѣ ги подкрѣпалѣ адмиралѣ мѣхѣлай. Дѣбѣтѣ войски сѣ ударили и сраженіѣ-то было упорно; най сѣтѣкѣ Бѣлгарскитѣ Воеводи надвили: Главный команда прѣхѣглабо потѣдѣхалѣ въ столицѣ-тѣ, дрѣжина-тамѣ останѣхѣли на мѣсто. Адмиралѣ мѣхѣлай ранѣнѣ сѣ отрада си скочилѣ въ море-то, но като неможалѣ да прѣстигнѣ корабѣ-тѣ ѣдавилѣ сѣ сѣ много-то отѣ войны-тѣ си. Бѣлгарѣ-тѣ изгорѣхѣли и сѣрынали Пегійски-тѣ дворци 922 лѣто. Владимирѣ слѣдѣхѣ дѣлговрѣменихѣ осадѣхѣ обладалѣ Идріанополь. Бѣлгарски-тѣ противѣ Цариградѣ Воеводи хѣли да сѣ вмѣкѣхѣтѣ въ Цариградско-то прѣдмѣстіѣ и освоили теодорина дворѣцѣ. Утѣсѣнѣны-тѣ сѣхѣсѣмѣхѣ Цариграждане ещѣ единѣ пѣтъ напригѣхѣли сѣтѣни-тѣ си силы и излѣхѣли на бой но и сѣга были потѣдѣни. Заградѣнѣни-тѣ въ Цариградѣ грѣцы дѣа пѣти прѣцѣали послѣнѣнѣцы сѣхѣ златѣ и дрѣсѣ да разѣмирахѣтѣ

Сърбы-тѣ и Кроаты-тѣ противъ Българы-тѣ въ кое-то исполучили; но скоро Владимировы-тѣ воеводы потѣшили това размираваніе и дали время на цара си да продължава Цариградскъ-тѣхъ окаяж. Гръцы-тѣ за нѣколко години са запазвали въ Градски-тѣ стѣны, но кога-то Владимиръ събралъ сички-тѣ си силы и пристѣпилъ съ войскъ-тѣхъ си, къмъ столицъ-тѣхъ, Императоръ-тѣхъ уплашенъ за сѣтнини-тѣхъ, проводилъ двама отъ първы-тѣхъ си сьнованицы да просатъ миръ, конѣхъ Царь-тѣхъ възрнали и искали лично съ Императора да са види и само съ него да говори за миръ.

Колко и да не было драго това свѣжданіе на покоримскій самодържецъ той са принудилъ 9 го септемвриа да са аби предъ Владимира и лично да говори за миръ, кой-то са и заключилъ споредъ царско-то исканіе. По снова время кон-то видѣли Български-тѣ войскари описватъ че едни отъ тѣхъ были украсени съ златы цинтови и похлатени копѣя; на другиса са льщели сребърни цинтови и посребренни копѣя. (Ихъ! тѣзи са были злати Български години). И тѣхъ обѣщанъ съ побѣды и слава Владимиръ, слѣдъ заключеніа мира, забържалъ са въ столицъ-тѣхъ си. За вѣрно неможемы да опредѣлимъ кога са е представилъ, може да приложимъ че не по късно отъ 931.

Яко търсимъ велики мжѣе по това время въ Европѣ, то ще са покаже първый отъ тѣхъ този незахравенный Българскій монархъ, достойный за има великій; что-то, сичкій западъ лежалъ подъ мглаж-тѣхъ на невѣжеството, Българи-тѣ имали царь кой-то съ саби-ж-тѣхъ заедно, и перо-то не пѣцалъ отъ рѣжж, кое-то посвѣдочава изданна-та отъ него книга златострѣй и съ примѣра си подканалъ учены-тѣ си въ обработваніе-то на кауинный

ажикъ. Очевидни свидѣтельства потвърждаватъ че Владимиръ II былъ отличенъ не само на бойно поле но и на книжовно, Книжнина и исначество, ето истинна-та слава на велики-тѣ самодържцы. Съ тѣмъ преимущества Владимиръ достигналъ да такъвъ высокъ степенъ, на заможноститъ и слава-тъ; и дѣйствително токавалъ, че былъ достоинъ храненияъ на великаго и свѣтаго методіи-ж.

МОХАМЕДЪ II.

ТЪРСКІЙ ЦАРЬ.

Търскій царь Мохамедъ II, споредъ каквото е правилъ и вършилъ, врои са между най достопамятници-тѣ мжже на сички-тѣ времена. Роденъ въ Варне 1430. Тринадесатогодишенъ е възлѣзълъ на Османскій престолъ, что-то баща мѣ Муратъ II. Своеволю далъ си оставкж-гж. Но въ 1444. Владиславъ краля маджарскій каго нападна на търско-то царство, Муратъ пакъ взе скиптра въ ръцѣ, до онова время, кога-то са свършилъ Варненскій бой. Муратъ слѣже пакъ отъ престола, но слѣдъ нѣколко мѣсаци размиравалъ са яничари-тѣ, много Христіански князове направилъ-жтъ сбръжж, за да упропасти-жтъ страшный си неприаель, и сега еще единъ лхтъ ста рый и колѣсний Муратъ стѣпи на престола, безъ да са съпротиви на то ва младый сѣлтанъ, Той остави сега каца си да управа царството, до самж-гж свои-ж смърть, кога-то са слѣчила въ 1451 год, и той едѣ сега станалъ самовластенъ.

Превелико-то нѣкога-си Гръцко царство, отъ всждѣкъ съ търцы обмыколено, имало е за сега само Цариградъ гдѣ-то Константинъ Палеологъ царствувалъ. Съ не го Моха-

мѣдѣ основнаѣ мирѣ и обреклѣ сѣ да мѣ дѣла годишнихъ заплачѣ за вѣйка си Оркана, что е живѣлѣ тамо, за да бже въ безопасность отъ Мохамеда а Константиноѣ мѣ обреклѣ сѣлтановѣи престоѣ да сѣ не кон за ничто отъ тоѣхъ князѣхъ. Но мохамедѣ не платилѣ обречениѣ-тѣхъ сѣмѣмѣ и Константиноѣ отъ не препазваніе сѣ сѣдѣталѣ сѣ него и мѣ сѣ канилѣ че нече да тѣрпи бече Оркана присекеси. Бега намѣри прилѣгѣ Мохамедѣ да скже приѣтелство-то сѣ Грыцкѣи царѣ, кое-го можаше на скоро сѣ дѣрѣгѣ нѣкои-ѣхъ причинѣхъ да сѣ сѣрѣши. Той заповѣдалѣ да направи-ѣтѣхъ аѣхъ крѣпость (кале) на Европейско-го край моріе при вѣхода въ Боспорѣхъ, на среѣю дѣрѣгѣхъ-тѣхъ крѣпость кои-ѣхъ-то бѣше на-правнаѣ каѣа мѣ на ѣзіѣтскѣхъ-тѣхъ странѣхъ. Аѣко-го мѣ-сѣгоположеніе и много-то топове въ тѣѣхъ двѣхъ крѣпостѣхъ пре-скѣкли сѣхъ прекозваніе-го на хранѣхъ-тѣхъ отъ западна-та страна за въ Цари радѣхъ.

Слѣдѣ тѣѣхъ и предѣготовленіѣмѣ показа сѣ Мохамедѣ на 2 ѣпрѣліѣ 1453 сѣхъ 300,000 войсѣка, коѣ-го была подкрѣ-пѣна сѣхъ много топове и едѣнѣхъ флотѣхъ, подѣхъ Цариградѣхъ. Обсаденіи-тѣхъ едѣваѣхъ сѣхъ могли да противостаѣѣтѣхъ 10,000 войсѣкѣхъ и пакѣхъ на дѣлаго сѣхъ сѣ дѣрѣжали на среѣю сѣграшѣхъ и голѣмѣхъ силѣхъ. Мохамедѣ е въ прѣкѣлѣхъ лично сѣчѣки-тѣхъ предѣприѣтіѣмѣ. Въ Расѣганіе-го на 51 дѣна сѣчѣкѣ-тѣхъ на-праганіѣмѣ на Тѣрѣцѣ-тѣхъ бѣли отѣѣѣвани, на кои-го не малѣко прѣчалѣхъ затѣѣорѣхъ-тѣхъ на пристанище-го сѣхъ желѣзѣны сѣиѣжѣри, что-го неможали да непадѣнѣтѣхъ отъ странѣхъ. Но сѣхъ не-сѣказанно усиліе тѣрѣцѣ-тѣхъ заѣврѣшили да прѣнесѣтѣхъ по сѣхъхо нѣѣколко корабѣхъ въ пристанище-го, и сѣга по голѣмѣхъ-тѣхъ силѣхъ надѣшла. 29 Маѣ Тѣрѣсѣка-та войсѣка сѣхъ вмѣжѣнала въ града. Послѣдѣнѣй Константиноѣхъ намѣриѣлѣхъ смѣрѣть-тѣхъ сѣхъ подѣхъ разѣвали-тѣхъ на стѣѣлѣповѣ-тѣхъ. Спорѣдѣхъ мохаме-дѣ-бо-го обрѣчаніе войсѣкаѣхъ-тѣхъ сѣхъ плѣѣнили тѣриѣдѣни. Ца-рѣградскѣ-тѣхъ жители поѣѣѣгѣнѣли помного-го въ цѣркѣѣ-тѣхъ, на кои-го вѣрѣтіѣ-та скоро сѣхъ падѣнѣли подѣхъ бѣрадѣѣ-тѣхъ.

Никой не можали сега да стон срещу Търци-тѣ; тѣ ся карали на преда си сички за кои-то мислалы че щѣтъ имъ слѣжатъ като роби и за кои-то ся надѣвали че щѣтъ да зематъ отъ нѣхъ грамады пары; 60,000 дѣши може и жени извели кымъ лагера си. Слѣдъ изминѣване-то на три-днитѣ влѣзълъ Мохамедъ и слѣзалъ отъ коня предъ църквѣтъ свѣта Софія, гдѣто е убилъ съ ножа си едного Търчина, кой-то цѣлъ да задигне единакъ кѣсъ отъ мермернѣтъ постлѣкъ, что-то мислѣлъ да задржи това зданіе за себе си; въ този день нагледа и запѣстелый царскій дворъ.

Отъ сичко съ види че Мохамедъ ся обходилъ твърдѣ доверѣ съ повѣдѣнны-тѣ, за много отлѣкни самси прѣцѣлы пары да ги искѣпи отъ вѣйскары-тѣ си, на сички-тѣ обереклъ безопасность и запѣжъ, поварилъ имъ половинѣтъ църквы-тѣ, и далъ имъ залогъ за свокодно-то врѣшаніе, на законы-тѣ и вѣрж-тѣ имъ. Подтвърдилъ свокодно избранныаго Патріарха на Христіани-тѣ, както прѣдѣшны-тѣ Гръцки царіе. Освоѣваніе-то на Цариградъ е най свѣтло Мохамедово дѣло, ако и да былъ въ сички-тѣ си боеѣ повѣдѣтель. Умрѣлъ е въ коя прѣгнѣхъ Персы-тѣ 1481 год-сгаръ на 51 година. Былъ въспитанъ и ученъ повече отъ много дрѣги Османски Принцѣѣ, зналъ е доболю надѣти, и ималъ чѣстѣ за искѣства и надѣти.

ЦВѢТЬ 5.

ЗДРАВООСЛОВІЕ.

СПОСОБЪ КАКЪ ДЯ ЛѢЧИМЪ БДЯВНИЦЫ.

Има доста примѣри, да сѣ избавлении отъ смѣръть чело-
вѣцѣи, кон-го сѣ за нѣколко время въ водѣ-тѣ лежали.
Требѣ да сѣ постараймы да избавимы бѣдѣиный изъ во-
дѣ-тѣ по скоро, и да пахѣимы въ излѣкѣианіе-то да го
неповредимы нѣкакѣи, да го схѣлечемъ отъ сички-тѣ мѣ
дрѣхѣи, а кое-го не може да сѣ схѣлече да го схѣсамы
тѣи что да остане голѣи. Имали негдаѣ наблизо къца или
коленѣа, то да сѣ внесе, и право на земѣ-тѣ-тѣ, на дѣскѣ,
или на одѣрѣ да сѣ тѣри, но да мѣ не выси глава-та на
предѣи, слѣдѣи тоѣа тѣрѣѣа да обвѣнемъ добрѣи всичко-то
мѣ тѣкло сѣ вѣлении или дрѣи какѣи да е дрѣхѣи. Не
има ли на близо къца, то онѣи кон-го сѣ при бѣдѣиника
намѣрѣа може да схѣлече свои-тѣ си дрѣхѣи и сѣ тѣхѣи
да го покрѣи, но най напредѣи тѣрѣѣа да очисти бѣга-та,
носа и очѣи-тѣ мѣ отъ калѣи-тѣ и нечистотѣи-тѣ. Слѣдѣи
тоѣа тѣрѣѣа да сѣ хѣме подѣи мышѣи, така, что-го ли-
це-го мѣ да глѣда къмъ земѣи-ж-тѣ и нѣколко пѣтѣа да поу-
гѣбамы бѣгаи и гѣрды-тѣ мѣ на предѣи, и чело-го мѣ да
дѣрѣимы сѣ рѣѣа, коѣа-го излѣиѣа водѣи-тѣ отъ него. Мно-
зина мыслѣи-жѣи че е добро да прѣижѣитамы бѣдѣиника и да
го дѣрѣимы на горѣи сѣ краѣа-та, тоѣа не само че не е
добро, но може да мѣ доѣара и смѣръть ако е еѣи вылѣи
за избавлѣианіе. Яко че има у бѣдѣиника надеѣда за жиѣотѣи,
то ѣи сѣ познаѣи тоѣази коѣа-го излѣиѣне вода-та отъ не-

го. Това-та въ кои-ж-то са внесе не трѣба да е твърда-къ
топла, что-то това може да го вреди, най добръ е да по
отворамы малко прозорцы-тъ, да близа прѣсних въздухъ.
Яко че може да са стопли на скоро вода, то е най до-
бръ да го кхпимы въ топлъ вода, но глава-та мѣ да о-
станба бамъ, слѣдъ това трѣба да вѣхваемы презъ уста-
та мѣ въздухъ въ тѣло-то мѣ, или съ пицалкъ (масръ,
калмѣканъ отъ трѣстѣ или цыблѣж) или съ бѣга или съ
дрѣво нѣчто. Глѣдъ кхпаніе-то, или ако и да не е мож-
ло да стане то, трѣба непрестанно да го трѣмемъ съ па-
мѣченны крѣпы или съ метки четки, а повече плесницы-тъ
(табаны-тъ) на крака-мѣ, отсѣвѣтъ това трѣба и да гле-
дамы, за да бѣде топло покрѣтъ съ на топлебаны дрѣ-
хи. Колко-то е възможно да са продължава непрестанно
вѣхваніе-то на въздухъ въ тѣло-то мѣ; добро е, ако
може да мѣ са даде клистиръ съ дѣханъ (гютюнъ) или
и само съ топлъ вода въ кои-ж-то да има солъ растопена.
Яко бѣдѣтъ мѣ отекали вратни-тъ жили, той часъ да мѣ
са пѣсти крѣвъ, и ако че не потече, то да са пазн като
са трѣмѣ не цели сама да потече.

Не помогнѣтъ ли сички тѣа средства, тогачи трѣба
да трѣмемъ тѣло-то съ пасакъ и солъ, въ уста-та мѣ да
дѣхамы дымъ отъ дѣханъ, около уши-тъ и слѣпы-тъ
очи съ четкъ да тѣрками, да кбасимъ платно съ лютъ
оцетъ и да мѣ тѣрками подъ носа. Пригледамы ли най
малый бѣлѣтъ на животъ, трѣба да оставимы тѣхъ раз-
дразнителни средства; помръднатъ ли мѣ бѣгнѣ-тъ или
дрѣво нѣкоя стаба, то има надежда за животъ; започени
ли пѣлѣтъ-тъ (дымарь-тъ на ржж-тъ) да тѣпа, скоро ще
да си отвори и очи-тъ отъ тамъ на послѣ трѣба да го
предадемы на лѣкаря.

ЗА ПРЕВРЪНАТИ-ТЕ ОТЪ ВЪГЛЕЩА ИЛИ ОТЪ ДРУГИ ВРЕДИТЕЛНЫ ИСПИРЕНІА.

Най първо трѣбва да отворимъ врата-та и прозорцы-тѣ, и да изнесемъ при падналы на въздухъ, да мѣ съблечемъ дрехи-тѣ и така да го слошимъ, а глава-та мѣ да вжде по горѣ отъ тѣло-то. Слѣдъ това да го прескамы съ водаж, и особито главж-тж, да мѣ бажувамы въздухъ презъ уста-та. Немога-тъ ли да са отворатъ уста-та-мѣ. то презъ носа съ уста или съ друго нѣчто. Междъ това трѣбва да го покрывамы съ топли дрѣхи и съ съ четкъ или съ други, каквы да е, кърпы да го триемы доврѣ по сичко-то тѣло. Яко е отекло лице-то мѣ, то да мѣ са пѣстни кравъ на лице-то или на врата. Въ перце да са дражни изъ вѣтрѣ носа, и да мѣ са даде доврѣ клистиръ. — Яко мѣ не помогнатъ тѣзи средства, то да са икономисва както ъдабника, сирѣчь, кжпаніе; по агкы клистири ъвиваніе въ топли дрѣхи и д. г.

Дойде ли на себе си и може да глота, трѣбва да го поимъ съ оцетъ размѣсенъ съ водаж, или да мѣ давамы чай отъ матичина и слѣзъ (камилакъ, ъкрылчѣ, молохъ).

ЗА ДѢЦА-ТА КОИ-ТО ВЪ РАЖДАНІЕ-ТО СА ЪДУШИВЯТЪ.

Дѣте-то което е было предъ само-то ражданіе живо, ако са роди на време-то си безъ да има никаквы келѣзы на животъ, нарича са ъдѣшено. Причина-та на това злочестіе е таа, че или е шійкж-тж мѣ е замотана съ пжповж-тж цывлѣж, или отъ трѣдно то и мжчитенно-то ражданіе твърдѣ е стиснжто, или въздушный каналъ е задрѣ-

стѣнѣ съ гжсгж мокротѣ или азыкъ-гѣ мѣ е прилѣпѣхъ
 у неце-то че не може да поема. Въ такѣхъ слѣчкѣхъ трѣба
 да са стараймы не забавно да отбърнимы причинѣ-гѣ на
 болѣсть-гѣ. Пжповѣ-гѣ цыблѣгѣ да разбръжимы, да о-
 чистишъ мокротѣ-гѣ съ палецѣ или съ перце съ масло на-
 бавено прилѣпѣхъ у неце-то азыкъ дѣ тѣрнимы на мѣ-
 сто-то мѣ и като разсѣчѣмы пжповѣ-гѣ цыблѣгѣ да пѣс-
 нимы изъ не-ж до дѣ лѣжнички крѣбѣ. Яко поискѣхъ ое-
 стоу-гѣ-та, може да вѣхѣхъмъ вѣхѣхъмъ въ гѣрло-то
 мѣ. и да обмывѣмы вѣ-то мѣ тѣло съ вино и бодѣ.

Комахай по той обрахъ може да оживимы, и тѣхъ
 кон-то съ ѣхѣхъмъ на сѣнѣ отъ прѣтѣсѣнѣ-го на майкѣ-
 тѣ. Я особито ако мѣ пѣснимы крѣбѣ отъ братѣ-тѣ жи-
 лы или отъ главѣ-гѣ и рѣжѣ-гѣ, и да го тѣрнимы на
 чистѣ хладничѣхъ вѣхѣхъмъ.

ПРИБЛѢЖЕНІЕ ЗА ДѢЦА-ТА.

Щомъ са роди дѣте-то, то непременно трѣба баба-
 та да разгледа добръ сичко-то мѣ тѣло, и да са поста-
 рае за редовно-то мѣ очѣсѣнѣ, измывѣнѣ и похивѣнѣ.
 Чѣ-то са слѣчва на временѣ, че глава-та въ тѣжко-то ра-
 жданѣ са поскрѣбава малко отъ причинѣ-гѣ на тѣсныи про-
 ходѣ. За това трѣба да поправимъ главѣ-гѣ лѣчѣчѣ,
 и да 1-ж докарѣмы полѣка лѣка на мѣсто-то и; слѣдѣхъ това
 дѣте-то не трѣба да са стага въ похивѣнѣ-то, но толко
 колко-то да мѣ са хѣгѣхъмъ рѣцѣ-тѣ и крака-та. Я кога-
 то позѣкѣне малко на снагѣ, то не трѣба тогѣхъ и да го
 похивѣмъ. Кога-то цѣмъ да ги похивѣмъ трѣба да ги
 измывѣмъ съ хладничѣхъ водѣхъ, за прѣдѣхѣнѣ, да не
 бы отъ пѣкѣхъмъ имъ да са прорѣхъмъ долны-тѣ мѣста.
 Яко ли са пригледа; че са е прѣгѣло или подѣкло междѣ

крака-та, то е полезно да са посыпе съ дребничакъ жиби-теленъ пращецъ кого-то казватъ лѣкарн-тѣ плавѣнъ, или, (Pulvis feminy Licopodii).

Скоро слѣдъ ражданіе-то майка-та трѣбва сама да кърми дѣте-то си, что-то нейно-то млѣко слѣдъ раж-даніе-то бива твърдѣ рѣдко като сыробатка, и има свойщи-нѣ да слаби стомаха кое-то по онова време е много по-лезно на дѣте-то; а когато дѣте-то са поддържа отъ дрѣ-тѣ женѣ на коа-то млѣко-то са е счеснало, лишава са отъ тѣхъ ползъ. Много майки, като са хванали а дѣте, на тобарватъ слабый стомахъ на дѣте-то съ кърмене отъ кое-то линѣе дѣте-то. За това тѣ трѣбва да пазятъ, че все по едно време да мѣ подаватъ гърдытѣ си.

За да добыва дѣте-то сила съ време, трѣбва майка-та или подойка-та (таа) да обича работа-та, да отѣбѣва мързела, и да не спи много, что-то все на едно млѣко съ-дѣние-то, мързела и много-то сѣхъ разкалатъ кърмѣтѣ и отслабватъ дѣте-то.

Кога-то дѣца-та начинватъ вече да занасятъ по тежкѣ хранѣ, много майки ги пѣшатъ безъ разбиръ да адѣтѣ бѣакакво астіе, какъто млѣко, млинъ сыраніе и д. т. Но тѣ много поврѣкватъ въ това. Что-то отъ това на дѣца-та малки-тѣ жилици са навѣхѣтватъ и задръстватъ са съ крѣвь, киселина-та станба много въ стомаха и имъ стан-ба често злѣ, забждатъ глисты, и дрѣги болѣсти, както: Обхотка, коликъ на гърчаніе на чѣрба-та и силенъ сѣр-цоболъ. И тѣхъ трѣбва да ги пазимъ отъ млинобе, грахъ, бобъ, отъ еднѣ кашѣ, отъ неиспеченъ хлѣбъ; а по добрѣ е да имъ давамы похлебки (хошавъ) масна каша, градин-ски зрѣли чисти овоци и грабъ, младо месо, и дрѣвнѣ прѣснѣ рибѣ очистенѣ отъ кости.

Трѣбва да не тѣрамы дѣца-та близо до врата-та или до прохорци-тѣ да ги не подѣхѣа хладъ кога-то е попогено обывото въ люлѣж-тѣ. Что-то отслабва твърдѣ отъ това,

и като порасте добива склонностъ къмъ простѣда. Да пазимъ да бѣде въ къщи въздѣхъ-тъжъ чистъ, ако е лѣтъ да остѣарамъ братъ-та и прозорци-тъжъ, ако ли е зимѣ да подпѣшвамъ собѣж-тъжъ съ паръ отъ оцетъ и хлѣбъ върхѣ горещъ кирпичъ.

Не трѣба да носимъ дѣте-то все на единъ ръкъ, что-то отъ това криво расте. Не трѣба да го тѣрпамъ съ люлъкъ-тъжъ на спорѣхъ прозорци-тъжъ, да не мѣ свѣтъ отъ къмъ едно-то око само, что-то така станба разноголедно. Дрѣхъ-тъжъ и обуща-та мѣ не трѣба да сѣ тѣснятъ.

Когато мѣ понзрѣстѣтъ косъмци-тъжъ, и глава-та мѣ не е вече гола; то трѣба въ къщи безъ шапкъ да ходи; и кога-то хване датичка, да го пѣшамъ по често на дъра за да сѣ приуча на Хладный въздѣхъ и отъ това сѣ услаба.

БЛАЗИМЪ ЗА ВОДКА РИНА.

Възми добръ и чистъ ракии-жъ 100 драми сакъжъ 2 драми йлой, Дарфирфиръ, Шафранъ, Камфора, Мѣрсафи, нишаджъжъ все по 2 драми; сѣйкай сички тѣзи работи много на дребно и ги тѣри въ стѣкленихъ съдахъ съ ракии-жъ. Затѣли го добръ за да не охѣтъра. Олѣдъ това тѣри го на слънце за 40 дни; ако ли че трѣба за по скоро и въ зимно време, тѣри го по край огъна не тѣръдѣ близо да стои 20 дни. Таа балсѣма очистѣва какѣа да е рана, и не чистотѣжъ, и помага на изрѣстваніе-то на зарабо мѣко.

За полъж-тъжъ на топла-та вода.

Человѣци кон-то страдатъ отъ несмыслѣваніе-то на сто-

маха, и що иматъ адовити болѣсти, много е полезно да пий-хъ топлъ водъ а не студѣнъ; защо-го може по много да са пие, отмахва ада, предпазва камькъ-гъ и затворѣ-нїе-го на мокринъ-гъ. И особито е полезна на подагри-сты-тѣ (кон-го ги болѣ-гъ крака-та).

РИЗНИ КЪЩНИ СРЕДСТВА.

За зъбоболъ.

I.

Яко е причина на болѣсть-гъ кѣфината зъбова, то възми на теглило колко-то дѣкъръна ечемькъ сѣбканъ соль и толко пиперъ, размѣсни въ мѣднъ лъжичкъ, слѣдъ това истопи на свѣщъ-гъ сжиро толко жьлтъ захаръ въ лъжицъ-гъ, и отъ това ще да стане масса отъ кой-ж-то масса тѣрни малко въ кѣфинъ-гъ на зъба, и щешъ да видишъ какъ ще престане болѣсть-гъ.

II.

Возми еднъ сѣхъ шикалкъ, разсѣчи 1-ж на много кж-собе и тѣрни едно кжече на зъба кой-го та боли. Болѣ-сть-та ще престане и щешъ да пригледашъ че шикалка-та е извакла сичкъ-гъ нечистотъ и влагъ.

За кашлица.

Прѣсно млѣко съ чѣтыри драми жьлтъ захаръ възвари добръѣ, и пий отъ него свѣтра вечеръ горещо по дѣѣ чаши.

За слаби очи.

Накваси финъ помѣкъ въ рѣжанъ водъ (гюлъ сѣю) и

поцѣ го тѣрай на очы-гѣ си тоба го прави всакъ вечеръ до гѣ-то ти оглени.

За опадываніе на кжж-тж.

Нарѣжи еднѣ главѣ чървенѣ лѣкѣ на много кжжѣ тѣрни і-ж вѣ едно малко гѣрне и і-ж залей съ 3 до 4 лѣ-жици лѣтѣ ракіі-ж, сѣтиѣ і-ж стопан доврѣ на огъна; предѣ лаганіе на сѣнѣ накрѣси доврѣ косж-тж си, сѣкши і-ж и си забради главѣ-тж доврѣ съ кжрпж.

За пѣтници-тѣ, кон-то пѣтѣбѣтъ рано, а особено за стары-тѣ хора укрѣпн-телно пѣтіе.

Тѣрни вѣ еднѣ паницѣ жѣлтѣкѣ отѣ айце разлѣси го съ малко млѣко и захарѣ, и като го разѣкрѣваш доврѣ, наливай помалко еднѣ чашѣ ракіі-ж. Тоба пѣтіе е особито полезно вѣ влажно и хладно брѣмѣ.

За кафе-то.

За хора-та кон-то много стоѣ-тѣ на едно мѣсто, тѣвѣрѣ е полезно кафе-то съ млѣко, а особито на стары-тѣ. Но на онѣзи кон-то страдаѣтъ отѣ лѣдобити болѣсти, не е добро. Катѣ са прави ако и често, и като, са пѣ тѣвѣрѣ много, раздѣража даба огънѣ, приносѣ жарѣ, и не даба сѣнѣ. Я като са пѣ умеренно, тогази ускорѣ-ба скѣрѣваніе-то на стомаха, прѣпѣтѣствова на колѣца-та, умалѣва главоболіе-то, вѣзвѣшава дѣлѣтелность-тж, и е за добро на онѣзи кон-то чрезѣ малко теченіе на крѣвь-тж често са заѣбѣратѣ.

ОТЪ ЖЪЛЪДЪТЪ КИФЪ.

Олюци зрѣлъ жълъдъ раздѣли зърна-та, и полетка ги сѣши, като изсѣхнѣтъ, трѣбва да ги опечешъ както кафе-то, само да вардишъ да не са препекѣтъ. Подиръ ги смѣли или сѣйкай какъ-то кафе-то, и всако сѣтринѣ и вечеръ сварабай по 5 драми, или свѣсѣмъ само, или съ единъ два драма кафе, захаръ и млѣко. Единъ славный докторъ въ Германіи-жъ предпорѣчилъ е това пнтіе като твърдѣ здраво и укрѣпително срѣдство; за това свидѣтелствѣва, че тамъ гдѣ-то съ много лѣкарства, при затвараніе-то на чървата, при костоуліа-та, напразно употребѣвани, това успѣло.

Предпазително средство за говеда-та противъ колѣсти-тъ пролѣтъ и есень, като са испадатъ на травѣ или отъ травѣ на сѣно.

Говеда-тъ колѣсти, най много произлизатъ пролѣтъ и есень, кои-то ако и по право неможтъ да са нарекатъ прихвѣтанчави колѣсти, но отъ небреженіе най подиръ може да са преобранѣтъ на такви колѣсти и да станѣтъ прихвѣтанчави. Отъ тѣзи нехудо можѣтъ да са опази-тъ говеда-та, като не са държѣтъ гладни, като не са каратъ на разваленъ и мирзливъ водъ; а особено като имъ са даватъ тѣзи предпазителни средства.

Мы съ пълнѣ истинѣ можемъ да наречемъ соль-тъ като най важно средство противъ различни говеда колѣсти, кое-то е засвидѣтелствовано съ стопжтенъ опытъ. И тѣй презъ цѣлъ годниъ, трѣбва да са дава на говеда-та соль; особено пролѣтъ, каримъ въ недѣли-ж-тъ единъ пѣтъ, по една пѣлъ шѣтъ соль, кое-то може да са прави или на кжсъ хлѣбъ или въ армъ, ичомникъ овесъ и водъ. Чрезъ това малохватно средство говеда-та цѣтъ да довы-жѣтъ,

по голѣмъ охотѣ кѣмъ аденіе, по много месо, и малко
щѣтъ да докѣжѣтъ, сичко цю имѣ е въ стомаха сѣробо,
развалено и гнило, ще да са раздвои, и така много болѣтъ
ще са предвари.

Бѣлый лѣкъ, отъ когото не само множко сытно
скѣцанѣ трѣбва да са тѣра въ гѣшѣтъ на говеда-та,
но трѣбва еще и позарѣтъ имѣ съ него да са патри-
ватѣ; и зимника имѣ съ сѣмпортѣ да са кади.

Земнѣ еднѣ лѣжницѣ чистѣ медѣ хавѣи го въ листѣ отъ
зеліе за да не са разлѣи, кое-то давай на говеда-та три
недѣли, еднѣ подирѣ дрѣго, сѣкѣ недѣли-ж по еднѣ пѣтъ,
сѣтринѣ, па са не бой отъ никакви морѣ. Онези кой-то
е изнамѣрилѣ това средство крѣпѣ го е до смъртъ-тъ си,
бѣсѣж годинѣ го употрекавалѣ на говеда-та си, кои-то съ
мѣ бѣле зараби и аки, ако и да съ на онова мѣсто, и
тамѣ на около говеда-та мрѣли редомѣ отъ морѣ.

Гѣски за малко време да ѹгонѣи.

Замѣки отъ ичомано крашно тѣсто, и го тѣринѣ пре-
дѣ тѣхѣ нека адѣтъ кога-то щѣтъ по кое-то трѣбва да
имѣ менѣвашѣ съ варенѣ овесѣ и водѣ, зацо-то тѣхѣ про-
менѣ тѣ тѣдѣ драго і-ж иматѣ и скоро са ѹгоабѣтъ.
Ожѣо тѣи и патки-тѣ (юрѣчки-тѣ) можѣтъ да са ѹгоѣтъ,
само трѣбва да има близо до тѣхѣ бара.

Добѣрѣ вѣсѣ да дадѣшѣ на вино-то.

На Бѣре отъ 10 ведра, земнѣ 20 драми карамфилѣ и
толкова дарчинѣ (канела), тѣринѣ го съ еднѣ киѣйкѣ въ
вино-то, коѣто за да падне на дѣно-то вѣрѣи і-ж ѹнѣ-
цѣ, отъ това добѣва вино-то добѣрѣ вѣсѣ; но трѣбва по
често да го опыташѣ, и кѣто забѣлѣжишѣ че вино-то има
добѣрѣ вѣсѣ, то тогава трѣбва да извадишѣ киѣи-ж-тѣ.

РИЗВЛЯЕНО ВИНО ДА ПОПРЯВИШЪ.

Яко са коншъ да ти са не вкисни вино-то а ты го размжти при хладно време колкото можешъ, чрезъ това за 14 дение добыва кои-ж-тж си и гѣви киселинж-тж. Яко ли мѣ не помогне това, а ты сгори отъ ложа пепель, тѣри едни шѣпж въ едни кисѣ-ж, окѣси го въ вино-то не-премѣнно ще да са поправи. — Яко ли удара вино-то на плесенъ, то зѣми едни върхѣш тѣкашени чай, кого-то изсѣши на въздухъ и го окѣси въ средъ вино-то, но за да можешъ да направишъ това, трѣба да го превържишъ и тежко нѣщо. Тѣзи листове остави въ него 24 сахатѣ. Яко ли удара еще на плесенъ, а ты дръжъ тѣзи листове въ него до тогава, до гѣ-то да изчезне. Само трѣба да пазишъ, за да не стои-жтж листове-тѣ много време въ вино-то, защото ще да мѣ преобци-жтж мирисж-тж си, за това е най добро по често да опитвашъ вино-то.

Оредство да преобразишъ всако нѣхвильто вино въ докро.

Зѣми половинъ окж тригѣ-ж, коа-то да е донесена отъ тамъ, гѣ-то излажу-тж добри-тѣ вина, и 1-ж тѣри въ шестъ оки водж, нека ври до тогава, до гѣ са растопи. Подиръ тѣри половинъ окж ичемикъ въ тѣзи водж, който некаври съ тригѣ-ж-тж, до гѣ-то да са разцѣвне. Я подиръ това тѣри половинъ окж медж, ако е извѣла много вода-та при варение-то, а ты тѣри толкова, за да стане равно 6 оки, подиръ това прицѣди сичко-то презъ едни чистѣ кърпж, и налѣй прицѣдена-та чорва въ бѣре отъ 50 оки вино. Повторителни-тѣ проби съ подтвър-дили, че тѣй направено вино добыва същый онзи вкѣсъ, отъ какво-то вино е донесена тригати.

Разбаленъ оцетъ да поправишъ.

Земн дребнъ тригъ-ж, тѣрни 1-ж въ единъ чашъ въ лютъ оцетъ некаса бкисни; подиръ го изсѣши на слянце и готѣрни въ разбаленый оцетъ.

Разбаленъ тютюнъ да поправишъ.

Земни двѣ оки бодж, тѣрни въ ней-ж три шепи трешнеби листіе, и го тѣрни на огъна нека бри доврѣ; подиръ исхвърли опѣзи листове, и изсѣди бодж-тж, въ кой-ж-то сыпи малко ситнъ соль. Съ тжзи бодж накваши изрѣзанный тютюгъ, и го притисни доврѣ въ единъ ссѣдъ, но всякой день го превращай, да не наплесне, и пакъ го притиснѣбай доврѣ. Съ този начинъ не само че щешъ да го поправишъ, но еще ще да има по доврѣ бѣсѣ и минѣж, нежели колко-то е ималъ отъ напредъ.

Оредство да не са бкисне малѣко; піеніе,
и еденіе.

Направи отъ дърбенъ пепель лѣга (лекшіа), силна была или слаба все едно, и като осетишъ, че нѣкоя отъ горѣ-опоманжти-тѣ нѣща ще да са бкисне, а ты накапи нѣколко капки. Най доврѣ щешъ да знаешъ доколко ли или много си тѣрижалъ, ако го опитвашъ.

Грахъ и сочиво отъ мѣшицы да опазишъ.

Бато сѣкашъ и очистишъ това сочиво, тогава го омый въ студенъ бодж, и го изсѣши на слянце. Всяка мѣшица коя-то са намѣрва въ него бѣга на пѣнь, а онази коя-то остане, неможе да са развѣе. Този начинъ, предъ-

почитагѣ отъ онзи, что-го вари-жѣ граха въ вѣрѣжъ водѣ,
или го сѣшѣ въ топлѣ пещи, за что-го чрезѣ тога ста-
ва неспособенъ за сѣканіе, а и мѣшцы-гѣ немогутѣ да
са очистишѣ.

Развалено сыраніе да поправишѣ.

Налей вѣло вино на силитра (гюберцелѣ), кое-го ще
начени да брѣ, и гѣ все налибай вино, до гѣ-го са
утиши, подирѣ накбаси сѣ него нѣколко кесѣ, тѣри въ
тѣхѣ сыраніе-го, и го остави за 24 сахатѣ на хладно мѣ-
сто, подирѣ пакѣ ги кваси и сыраніе-го превращай; кое-
то до то гава неперставай да правишѣ, до гѣ-то са по-
прави сыраніе-го. Сѣбѣмѣ сѣхо и развалено сыраніе,
може сѣ този начинѣ не само да са поправи, но и мно-
го сладко да стане.

Текателна или какѣа кѣ была, дѣрѣжъ водѣ
да очистишѣ.

Растопи 5 драми стипца въ топлѣ водѣ, кое-го е
доболна и на 200 оки водѣ, сыпи стипца-га въ ней-ж, и
доберѣ и-ж размѣти: Така ще наскоро да падне на дѣно-то
сичкѣй вѣкѣжѣ, и подирѣ дѣа дни щѣшѣ да имашѣ ки-
стрѣ и здравѣ водѣ.

Орѣдство да не са кѣса прежда-та като
тѣжѣжѣ жѣни-тѣ.

Тѣри въ едно гѣрѣ неварено млѣко, нека стѣи 48
сахата на хладно мѣсто, отъ кое-то ще да излѣзе сичка-
та масть на млѣко-го на вѣрѣжѣ, и ще да стане на кай-
макѣ, него подирѣ така раскѣсай да не остане на млѣко-
то нѣколко, сѣ тога млѣко нека накбасѣтѣ прежда-тѣ, кое-

то ще да сгване тѣй акъ, че нецѣ са кжеа при тѣканіе-то; тога сѣцю-то може да са прави и сѣ славо платно, сирѣчь да го намокришъ сѣ млѣко, да го изцѣдишъ, сѣ-тиѣ-да го изсѣшишъ и подиръ да го бѣлишъ.

Какъ да опазишъ сѣжнати дрѣхи отъ молцы.

Обѣси или тѣрни едно пѣрче отъ кедрово дѣрво въ за-твора гѣк-го ти са дрѣхи-тѣ, и така отъ осогнѣта-га мѣ-мирнѣма никой момолецъ нече да дѣди.

Средѣтво за измораваніе-то на мышки-тѣ
и на пѣхове-тѣ.

Инозина троватъ тѣхъ животни сѣ стробы подк-басы, но зашто-то сѣ направени тѣхъ отровы отъ мышѣ-моръ, прозводятъ много злочести слѣчки, то щѣмы тѣка дрѣго средѣтво, а безопасно: Размѣси сыгениъ не угасениъ варъ сѣ шекеръ, и при онзи прашецъ. тѣрни едниъ пли-такъ сѣсѣдъ сѣ водъ. Този прашецъ сѣ радостъ аѣхъ и пѣхове-тѣ и мышки-тѣ, подиръ тога добыватъ огънь и жаръ, тичатъ на водъ-тѣ и пѣ-хѣтъ смѣрътъ-тѣ си.

За растеніе-то на овоцѣа-та да помогнешъ.

Трѣба по често да мѣнешъ пѣна на дѣрвото сѣ чистъ водъ, кое-то можешъ да правишъ сѣ метѣж-тѣ.

За гженицы-тѣ по овоцѣа-та.

Тѣрни въ тиганъ жара и донесъ подъ всако дѣрво, на кое-то са гженицы-тѣ, сыпи малко сѣчканъ сѣмпортъ, отъ кого-то на дима сички-тѣ щѣхъ да окапатъ, и презъ онѣхъ години ни едниъ нече да са покаже. Зелѣе-го мо-

жешъ да опазишъ отъ гженицы, като посѣшъ около тж сж зѣми-ж, гдѣто е зѣліе-го, конопи, тѣ цѣжтѣ не само о-нежи чго сж са хатекли да очистѣтѣ, но нито отъ сѣганж цѣжтѣ да доджтѣ нѣкои конопи—тѣ да посѣшъ по 3 сѣжп-ки на широчинж.

Младо цвѣтѣ да опазишъ отъ чербен и отъ голешн.

Помажн сж перце всѣжж килчица сж дърбено масло, чакж до корѣна, и така нече да мѣ са прикляжи никаква бѣбница, чербен или мравѣа. Зачто—то има тѣврдѣ малко бѣбѣлечки, кон-то можтѣ да тѣрпѣ-жтѣ масло-го, а на нѣ-кой е вредителна и сама-та миризма.

Цвѣтѣ чакж до зимѣ прѣсно да държишъ.

Дай да ти направѣтѣ отъ коршѣмж единж ссѣдж, на-пхалин го сж цвѣтѣ цю са разцѣвѣтѣва, кое-го трѣва сж най възможно предпазване да ерешъ; на този ссѣдж, трѣва отъ коршѣмж захлѣпачка, коѣто тжй да е залѣна, че презъ ней-ж да не може да пробѣе нито вода. Около кор-шѣмѣнѣа ссѣдж трѣва да исплетешъ желѣзна жицѣ (гѣль) коѣ-то за да не раждаѣа, замажи і-ж сж масланж боі-ж (аѣла боі-ж) подирѣ вържи за онжзи жицѣ (гѣль) вжже и го спѣсни въ геране, гдѣ-то да сѣгон чакж до зимѣ кога-то ти потрѣва да го отворишъ, цѣшъ да намѣришъ, не само прѣсно цвѣтѣ, като че е този часъ обрано, но то има еце и тѣврдѣ ажж и прѣлѣгнж миризма. Яко ли неможшъ да намѣришъ коршѣмѣнж ссѣдж, а то можешъ да готѣришъ и кж прѣстѣнж (гниленж) ссѣдж, само трѣва тжй да го зас-молиш отгорѣ да не може да пробѣе въ него нито въздухъ нито вода. И ако ти е дрѣго да имашъ цѣлж зимж прѣ-сно цвѣтѣ, а ти по много малки ссѣдове тѣрни, да ги ва-

дишъ единъ подиръ дръги, зацо като са отвори единъ пжтъ, и го дъхне въздъхъ-тъ, 'тогаба цѣтъе-го само еци за н'колко динтра. Трѣба и това да забѣлѣжишъ, че само това цѣтъе можешъ да тѣришъ за едно, кое-то въ едно време едно съ дръго цѣтъи, а не да мѣсишъ всемо и Пролѣтно цѣтъи.

Окжпоцѣнни направи отъ стъкло като са счѣ-
патъ пакъ да гислѣпишъ.

Отрѣй въ вода Мастискъ (сакъсъ) но напредъ помажи съ перце отдѣлно краке-тъ на счѣнено-то стъкло, кое-то цѣшъ да слѣпишъ, и отгави го тѣй да изсѣхне. Подиръ наднеси онѣзи краица, надъ огънъ отъ кюмюръ, да са растопи оноба помазваніе, и склопи и дѣк-тъ страни точно еднъ съ дръгъ.

Оредство за чистаніе на оржѣа, и дръги же-
лѣзни направи.

Оаправи отъ липово дърво цѣвъ, коа-то трѣба да ежде тѣй тънка, като хартіа за да са види презъ ней-ж сланице-то; въ тѣзи цѣвъ налей масло и закачи на сланице; подолжи единъ чистъ сѣждъ, въ кого-то ще да пробъе мас-ло-то презъ онѣзи цѣвъ. И тѣй съ това масло чисти о-ржѣа-та, и слободно подиръ нека киснѣтъ не цѣтъ да раждасятъ.

Календаръ на време-то за сѣлачаніа.

Тѣрни въ едно гжрне окж или дѣк кисѣло млѣко, и го тѣрни на огнище-то, или на дръго сигѣрно топло мѣсто.— Колко-то побѣло и корѣсало пригледвашъ да е млѣко-то, то ще попростояню, да ежде хѣвако време, безъ дѣждъ, печенели да са стага кораваніе-то и да излѣзва сѣробат-

ка-та на горѣ, то непремѣнно ще да бжде дъждъ колко-то по на горѣ излѣзба сѣроватка-та, то можешъ да са надѣвашъ по на дълаго за дъждъ. Този календарь никакъ не лъжи, при това можешъ да го изадешъ сѣкж вечеръ ако не щешъ да ти са изгѣби каймакж-тъ и дрѣги да направишъ.

СЛѢСЪ.

УМНИ ИЗРЕЧЕНІА.

Аристидъ, като го попыталъ нѣкой си, на какво най много трѣбва да учимъ дѣца-та; отговорилъ, на основа, кое-то ще да имъ трѣбва, и кое-то ще ги ползѣва кога порастжтъ.

Теокритъ рекълъ, на одного учителя кой-то слабо прочиталъ. Защо не учишъ дѣца-та на Геометрію-ж? что-то не знаи-ж отговорилъ той; че какъ ги учишъ на чтеніе, повторилъ Теокритъ, кога-то и да прочиташъ не знаишъ!

Сократъ като видѣлъ едно момче кога-то а неучено, рго, рекълъ, злато рече.

Диогенъ казвалъ че, человекжы-тъ са стараи-жтъ, а за да жиѣки-жтъ доврѣ не са стараи-жтъ.

Хрисиппа попытали зашто не са налѣкса на граждански-тъ работы? а той отговорилъ; что-то ако права доврѣны на человекжы-тъ ставамъ умраженъ, ако прави-ж злѣны на Бога ставамъ умраженъ.

Нѣкой селанинъ давалъ писмено жалѣж на Синтипатра, а той мѣ рекълъ, не имамъ време сега; недѣй пакъ и цѣрѣва и отговорилъ селанинжтъ кога-то не имашъ време.

Кочо Тракийскій Царъ, бълъ страшенъ мъчителъ на Подданицы-тъ си: Нѣкой си отъ неговы-тъ пріатели мѡре-кълъ; Това е лѡдостъ а не царѡваніе. Я той отъговорилъ, истина, но тази моа-та лѡдостъ прѡби началници-тъ ми умни.

Демократъ рекълъ, кой-то е сполѡчилъ зетъ намѣрилъ сынъ; а кой-то не сполѡчилъ загѡбилъ дѡщері-ж.

Бдинъ когатъ лѡкедемонанинъ оженилъ дѡщері-ж си за сиромѡхъ; а като го попытали родини-тъ мѡ зашто прѡби така. Язъ рекълъ, зетъ за зетъ тогози кои-то може да стане когатъ, а не кой-то може да стане сиромѡхъ.

Діогена като го ѡкорѡвалъ нѣкой си че бълъ сиромѡхъ, отъ говорилъ не съмъ видѣлъ никога да ѡвѣсѡтъ нѣкого да сиромѡши-ж, но за лошабини мнозина.

Обычай отечество-то, общество-то и живѣй съ всакого въ любовь и согласіе.

Отечество-то е дърво, на кое-то ми сме корени и стебла; за да бѡде дърво-то добро и кичесто трѣба всакой коренъ да смѡчи благъ отъ земе-та и всакой листъ въз-дѡхъ.

Кога-то тежка върхарка-та съ жито-то кое-то влачи една мравѡа, той часъ дръга мравѡа съ хвѡтича да и помогне.

Пчела-та щомъ види дръгаркж-тъ си притоварена, тича да и отнеме отъ товара.

Пази обичаѡ на мѣсто-то въ кое-то живѣешъ.

Старай съ за общо-то добро, и пази реда на всако нѣщо.

Отѣгвай отъ зли-тъ хора, нагледвай добры-тъ и ненавиздай пороци-тъ.

Най безопасный пѡтъ за да постигне нѣкой истинно-то благополѡчіе е правда-та.

Кой-то не има пари не трѣба да има прищевки.

По добръ едно на рѡжъ а не десѡтъ на оврѡжъ.

Кой-то има стъклени глави, не трябва да си чика с камъни-ти.

Къде, кое-то ближи пепела не го върбай за брашно-то.

Кой-то дъма какво-то ще, чубка какво-то не ще.

Свѣтълаж-тж и-ж грабва Прилѣпз-тж, а не жѣкз-тж (сѣчко рогачи Бахчанакз).

Всакій има таквжзи старостъ, каквжто си приготви на младостъ.

Яко е тежко на квачж-тж да мжти, айца-та не станватъ пилета.

Не трябва да кахвамы на котжж-тж гдѣ стои астиѣ-то.

Тежко на кожа-та на силно и гнѣвно къде.

Само дѣца-та и бездмни-тѣ, кога е день не размыслатъ че ще мръкне.

Спиставай време-то.

Като стане едно безъ пжтно, десатъ го подиратъ.

Кой иска да схере много аезаки, изѣшва дърво-то.

Лысица-та не станва пріатељ сѣ не виннытѣ зайчета за дръго, остѣвѣнж за да са наѣчи гдѣ имж е легло-то.

Брешленж-тж не са убива отъ пріателство убѣка, но за свое-то възлизаніе.

Птичка-та вие толко гнѣздо колко-то и трябва да си измжти пиленца-та.

Коприка-та са не мирше, и тарлешж-тж са не милва.

Кой-то расправа хорски-тѣ работи, по връква свои-тѣ.

Кой-то ходи всакій день примѣненж, сѣки часж има вѣтн-ж сѣ шивеца.

Кой-то са отлага секимѣ скоро си сѣдира калпака.

Кой-то са бои отъ врапчета-та да не сѣй прого.

Кой-то ти даба умж вѣкѣто да ти помогне не е добръ пріатељ.

Кой-то прави както мравѣ-та лѣтѣ, не заемва жимѣ брашно.

НАМѢРЕННО-ТО БОГАТСТВО.

Семирамида поръчала надъ гроба и да напишатъ това, на кого-го царя потрѣбятъ пари, да раскопае гроба и да земе колко-то иска. Дарій раскопалъ гроба, пари не намѣрилъ, но други писма ископалъ кои-то казвали така: „Ако че не беше лъжавъ челоуѣкъ, и не наситенъ на пари, не щеше да разхубташъ жилища-та на мъртвы-тъ.“

Заплата на крѣпости-тъ.

Помира Массагетска-та царица като поклѣтила кира Персидскаго царя. и го заровила живъ, потопила го на долъ съ главѣ-тъ въ единъ сѣдъ пжленъ съ крѣвь и дѣмала. „Пій сега крѣвь за кои-то си бълъ жеденъ.“

Умный въ гнѣва си.

Кочо царъ Тракійскій бълъ природно гнѣвливъ лесно-раздражанъ, и строгъ мжчитель на слѣги-тъ си. Нѣкой странникъ мѣ донесълъ единъ прѣстѣнъ сѣдѣе тѣнки и леснострѣшавани но изработени чисто и нашерни и-защно. Той оедарилъ странника, и строшилъ сички-тъ сѣдѣе за да не мжжъ, рѣкълъ, въ гнѣва си други-тъ като ги трошѣтъ едно по едно.

Опазваніе на тайнѣ-тъ.

Антигонъ царъ Македонскій, видѣлъ на сѣнь Митридата че жыне златъ жатѣ, за това тѣрилъ на ума си да го убіе. Казалъ това на сына си Димитріа, но го заклелъ да не убѣжда; а Димитрій като взелъ на странъ

Митридата, и сѣ расхождаахъ сѣ него край море-го, напи-
салахъ сѣ копїето си на пасака. Бѣгай Митридате! и той
като сѣ усѣтиахъ побѣгнахъ.

Какъ смири Сократъ Якивїадовъ-тъ
гордостъ.

Като гледалъ Сократъ Якивїада че сѣ горди за ко-
гатиство-то си и сѣ голѣмѣе за мюлкуюбе-тъ си, за-
веде го на едно мѣсто, гдѣ-то было окачено едно описанїе
(карта) на нѣкои-жъ земленнѣ обржжностъ, и мѣ поръчашъ да
намѣри на него иттикъ, той и-жъ намѣриахъ, и Сократъ поръ-
чашъ пакъ да намѣри и мюлкуюбе-тъ си: но Якивїада
сѣ отговорилъ че тѣ не сѣ писани никждѣ; кога е така,
рекахъ Сократъ зашто сѣ голѣмѣешъ сѣ нѣшто кое-то не
сѣ счита него една частъ земли-жъ.

Менекратова-та гордостъ и какъ мѣ сѣ при-
смѣ Филиппъ.

Иѣкаръ Менекратъ, до толко вѣ сѣ възгордилъ, что-
то наричаше себе си Богъ. Бѣнѣхъ писалъ на Македон-
скій царъ Филиппа такъвози писмо. Филиппъ Менекратъ
Богъ благополучнѣ быти. На кое-то Филиппъ отговорилъ.
Филиппъ Менекратъ зѣрабѣ быти.

Нѣкога Филиппъ правилъ голѣмо угощенїе; призовахъ
и него и мѣ приготвилъ особитъ высокъ столъ. Като до-
шелъ поканиахъ го дасѣдне и тѣриахъ отпредѣ мѣ кадило
да го кади, а дрѣги-тъ сѣднали да аждѣ. Отъ най на-
предѣ сѣ въздържалъ, и сѣ радалъ за почета что мѣ стрѣ-
катъ; чо слѣдъ малко като го нагиснѣ гладъ изѣдае го
че е человекъ ане Богъ что-го като не можѣ да дотѣрни
скочи и си отиде сѣрдитъ и гладенъ.

Присмѣнено лѣкавство.

Филиппъ царь Французскій срѣкшна нѣкогда си єдного просака, кой-то искаше отъ него богатыя дарежъ, зацю-то мѣ была братъ. Царь-тъ са засмѣ на това, и го попыта, какъ може това да бѣде? и отъ кого баща са є родилъ. Просакъ отговорилъ: Язъ произхождамъ отъ Ядама, кой-то є баща на сички-тъ челоуки. Като чѣ това царь-тъ каза на слѣги-тъ си да мѣ дадежъ єдно доказце. Но зацю-то просакъ-тъ са оплакваше, че това не є царска дарка, царь-тъ мѣ рече: Яко дадохъ азъ на сички-тъ Ядамовы братъ по толкожъ, трѣбаше да продамъ царство-то си, и мени или нѣколко, или тѣрѣкъ малко щеше да ми остане. Иди, приложи царь-тъ, при сички-тъ си братья, и ако ти даде сѣки по толкожъ, ще да ти са изплати торба-та.

Хитрость на єдного слѣпца.

Єдинъ слѣпецъ ималъ 500 грошечы, и ги заробилъ въ єдинъ ямъ на гридина-та си, близосѣдъ-тъ мѣ видѣлъ го, извадилъ ги и мѣ ги хвалъ. Слѣпцъ като не си намѣрилъ парички-тъ, тѣрилъ сѣмѣніе на близосѣда си; но какъ да направи сега да си ги хѣмни на хадъ? Отишелъ при него, и мѣ казалъ, дошелъ съмъ да ми дадеши ѹмъ, имамъ 1000 гроша, отъ кой-то половина-та сѣ скрѣти на безопасно мѣсто, и не знаѣ-ж сега, да ли да тѣри-ж и дрѣги-тъ тамъ, или гдѣ да ги скрѣи-ж? — Близосѣдъ-тъ мѣ го свѣтѣлалъ да ги тѣри при оныя, и сѣзатѣ-къ скоро да тѣри открадѣнѣ-тъ, сѣ надеждъ да хѣме слѣдъ малко и 1000 та. Но слѣпцъ като намѣрилъ парички-тъ си хѣ си ги, и като повика близосѣда си рече мѣ. Кѣмче! слѣпцъ видѣкъ по хѣво отъ оногѣа цю има двѣ очи.

НЕУЧЕННИЙ Е КАМЪКЪ НЕЧУВСТВЕНЪ И НЕ Е ДО-
СТОЕНЪ ДА ЖИВЪЕ.

Діогенъ събѣтоваше едного благороднаго да проводи сына си въ училище-то да са наѣче философія-ж. Той го попита; кой-ж ползъ ще земе сынъ ми отъ наѣка-та на философія-та? Діогенъ отговори; когато са намѣри негдѣ на сѣкоръ, не ще може никонъ за него. Камъкъ сѣди на камъкъ. Ожъивъ философъ подканаше едного пріятеля за наѣка-та на философія-та, тои са отръчаше и казваше: не съмъ способенъ за философія-ж. Тѣй като е, кажа Діогенъ, що ти трѣба да живѣешъ, ако събѣкмъ са не грѣшишъ да живѣешъ право.

Распжденный простакъ.

Единъ момъкъ толгози неѣченъ, и тѣй да речемъ безъкниженъ, що-то едѣмъ знааше да пише има-то си, като са наѣкваше на бащинно-то си достоинство понска отъ цара Іосифа II. да мѣ даде единъ санъ достоенъ за него. Царь-тъ не само що не мѣ са врене, но мѣ даде и запечатано писмо къмъ учителя на прѣсто-то училище, което съдържаше тѣа дѣла; Тойзи що носи настоѣще-то нека са наѣчи опова кое-то учатъ начални-тъ ученицы въ малко-то училище, за да са наѣчатъ и дрѣги що сѣ като него да искатъ санове, приди догдѣ не сѣ са наѣчили да четѣтъ и да пишѣтъ право.

Благополучна Греца.

По слѣчаю Вократъ срешихъ въ единъ тѣсенъ улицъ Ксенофонта. И като гледаше момчето много красно и честно, препрече си толгѣтъ за да не замини. Като са спрѣ по-

пыта го Сократъ, гдѣ са продаватъ потребни-тъ за живѣнне-то? и като мѹ са отговори за това на скоро, попыта го пакъ: гдѣ ставатъ добри-тъ и почетни-тъ чело-вѣци? и защо-то са умзлача; вжрви подирѣ ми, каза мѹ. Сократъ, и научи са. Отъ онова време Ксенофонтъ станъ Сократовъ ученикъ, и биде великъ и прочѹтъ че-ловѣкъ.

Человѣческій животъ са не плаца.

Олимпиада Александрова-та майка, прииждаваше го единъ пжтъ да убие одного невиннаа, и мѹ казваше често; Омисли, сыне мой, какъ съмъ та държала ъ мѣсеца къ утробжтъ си. И той отговори смисленно и благоговѣйно; Любезна майко! дръжъ заплажъ искай отъ мене за това, защо челоѣческій животъ не са искѹпва съ никое благо-дѣаніе.

Царска Прощка.

Адріанъ Римскій царъ къ сжцїиъ день скиптръ-тъ на царство-то като вжѣ, срешна одного отъ много време не-прїатела своего, и вмѣсто да мѹ отмъсти, съ тихъ гласъ мѹ рече: Отарва са защо-то станахъ царъ.

Сѣвѣрный.

Мышки-тъ сжели на одного сѣвѣрца гацин-тъ, той като ги видѣла, уплашилъ са и попыгалъ Катона, какво ли зло предсказва таа сѣчка? не ѹе да е нахѹбако това! а Катонъ мѹ рекълъ нема нищо кога-то сж мышки-тъ и-жели гоцин-тъ, но ако бѣхъ гацин-тъ ижели мышки-тъ, тогасъ не е на хѹбако.

СВѢТЪ-ТЪ Е КОЛЕЛО.

Въ царѣваніе-то на Василіа Македонца, иѣдъсвики Краль Францѣзскій, пороби едного отъ инателскитѣ Бийове, кой-то живѣ двѣ години робеъ въ Франца, и никой го не видѣ да са хасмѣе. Като са чѣдаше Краль-тъ за скъламеностъ-тъ на беа, обрече са да даде голѣмъ дарех ономъ кой-то ми каже че го е видѣлъ да са хасмѣе. Наъ сѣтнѣ едниъ днѣъ са хасмѣе, като чѣ това краль-тъ, выкиа и го попыта, за коа причина, толкосъ време като е быль все умисленъ сега са хасмѣлъ? на което Бий-тъ отговорилъ безъ страхъ; видѣхъ, о царю, колелата на колесница-та ти, какъ са обрацахъ лѣсно и хабѣлежихъ, че тѣхна-та страна, цю кѣ отъ долъ въ каль-та, излезе отъ горѣ, и пакъ горна-та страна падна долъ, низко-то са дига, а високо-то пада. За тѣй като мыслѣхъ че по той начинъ са промѣниватъ и свѣтовни-тѣ работи, хасмѣхъ са защо смѣтамъ, че какъ то отъ високо паднахъ низко, тѣй може и отъ тѣй ничтожно свое сѣстоаніе да са дигнѣ пакъ и да възлѣзѣ на първо-то си достоинство. Тогази Краль-тъ цю сѣдѣше на свѣтла колесници побѣднтель, като тѣри на ума си и свое-то сѣстоаніе, и промѣниваніе-то на чѣстъ-та (тѣхъ) отѣжди че е умнѣ беа и отъ тогази го почиташе.

Мысли смъртъ-тъ, и цѣ са смиришъ.

Валадинъ великій владѣтель Египетски, като покори сичкій вѣстокъ и увон западъ? като побѣди иѣзи-ж, и поклати сичкѣ-тъ вселеннѣ съ магежа на войски-тѣ си, като гледаше че приелнѣжава страшний часъ на смъртъ-тъ мѣ; порѣча като токо издѣхъши, да покачатъ на едно копѣ рѣжъ-тъ мѣ, и като и-ж разнасятъ нѣъ сички-тѣ улици на града, да бика телалнина съ голѣмъ гласъ: Валадинъ,

бичь на Янатоль, обладатель на Яхїи-ж, и трепетъ на сички-тѣ народи, отъ сички-тѣ си побѣды, що добы въ войнѣтк противъ непріатели-тѣ си, най сѣгнѣ като даба мѣсто на смърть-та, дрѹго нищо не зѣмба, съ себе си, отѣвнѣтъжъ ризъ, съ коато ще да са покрѣе въ грока.

Дербншъ въ глѣбокомысліе.

Мостацемъ Билла, най сѣтнѣй отъ Калифѣтѣ. Единъ день като са разхождахъ, на великолѣпна колесница съ многочисленны тѣлохранители, около столица-та си, при развалины-тѣ на нѣкой вѣтхъ храмъ пригледалъ єдного вѣлокозѣста старца, кой-то държалъ нѣщо обло на колѣнѣтѣ си, и го разгледвалъ съ голѣмо вниманіе. Слѣнце-то было еще на Истокъ. Мостацемъ изминялъ, и са варналъ край развалины-тѣ пакъ, кога-то слѣнце-то залѣзвало. Старецъ-тъ сѣдѣлъ пакъ на онѣй мѣсто, и какъ-то отъ сѣтринѣ-та, съ таквози глѣбокомысліе разгледвалъ кѣбото. Почѹднѣй отъ това непомръдваніе, и като желалъше да разсѣре причинѣ-тѣ мѹ, Калифъ-тъ слѣдѣлъ отъ колесницата, приближилъ са при него и мѹ казалъ! „Какво правнѣш ты? що е въ рѣцѣ-тѣ ти?... Боже мой! какво видѣ-ж!... черепъ (гола кость отъ челоуѣческа глава)!“ — Старецъ-тъ позналъ цара и мѹ отговори: „Величественный Господарь! гато изгрѣкваше зорница-та дойдохъ на това тихо и безмълвно мѣсто — Дойдохъ да са молѣ-ж Богѹ. Кракъ-тъ ми въ каль-гѣ, въ праха на сѣсѣпны-тѣ на стѣпи този черепъ; глѣдамъ го, и не могъ да познаѣ-ж; кой е былъ той: Дали на нѣкого преславна Калифа или на нѣкого като мене Гиромѣха Дербншина.

Ка дѣй.

Когато Ярапи-тѣ владѣвали Испанїи-ж, єдинъ Калифъ

поискаха да разпростани градини-тъ си, и да съгради
кхцицъ на една близка тамо нивница коа-то была на една
Сиромашка вдовица что не рачала да ѝ-ж продаде. Но Ка-
лифъ-тъ или Министръ-тъ мѸ превзелъ тѸжи малкѸ нив-
ницъ и направил свѣтъ и всезлатъ палатъ. Сиромашка-та
вдовица отиде и са оплака на кадиѸ. Подлогъ-тъ (масла-
хата) беше мѸченъ, но Кадий, като беше добъръ человекъ,
станъ и отиде при Калифа, по онова време кога-то той
съ дворяни-тъ си намѣрваше са въ новъ-тъ палатъ. Ка-
дий посаше съ себа си единъ голѣмъ платникъ (чобаль).
Като са поклони на Калифа, помоли мѸ са да мѸ даде
боли-ж да си напълни платника съ прѣтъ отъ градина-та
мѸ, Калифъ-тъ мѸ даде боли-ж; и като напълне Кадий
платника си продаде на царя; за да си свърша работа-
та боли-ж ти са да ми подигнешъ. Калифъ-тъ са опы-
тѸва и намѣрва платника твърдѣ тежкѸ. Царю, кажа то-
гасъ Кадий-та, ако ти са видѣлъ този платникъ съ тол-
кози прѣстичи тежкѸ какъ щешъ можѣ да носишъ прѣдъ
Бога сичкѸ тѸжи зѣмѸ-ж кои-жто си отнелъ отъ вдовица-
та? Калифъ-тъ умиленъ отъ Ялегоріи-ж-тъ, отдаде нивъ-
тъ на сиромашка-тъ жени, като и подари и направени-тъ
кхцицъ съ сички-тъ драгоценни нѣща что бѣхъ въ не-ж.

Гладный Ярапинъ.

Бдинъ Ярапинъ загубил са въ единъ песковитъ пѸстынѸ
два дни не е ималъ нищо ни да Ѹде ни да пѸе, бѣше са
уплашилъ да не умре отъ гладъ; до гдѣ-то най сетнѣ
намѣри единъ кладенецъ, изъ кого-то пѸтници-тъ поили
камили-тъ си. Той пригледа на пасѸка единъ малкѸ
коленъ мѣхъ. „Благодарі-ж-те боже!“ рече той, като го
подигна и опыта. „Това е, мысли-ж или форми, или орѣхи!“
Какъ щѸ да са наѸмъ азъ и наслади-ж!“ въ тѸжи слад-
ка надежда отвори мѣха, и като видѣ що има въ него,

бѣгна го, и пхленѣ отъ жалость побѣкиж: “Ихъ! че тебѣ е само Маргаритѣ и парѣ.

И злѣганный діаволѣ.

Ирапи-тѣ едно време разракотили нивѣа-та си. Діаволѣ-тѣ дошелѣ и имѣ казѣлѣ. Половина-та отъ свѣта са стои на менѣ. И така искалѣ да зема частъ отъ доходѣ-тѣ би. Но Ирапи-тѣ сѣ лѣжавѣ. Зими, мѣ рекѣли, ако цишѣ, что е въ зѣми-ж-тѣ частъ-тѣ. Не, рекѣлѣ діаволѣ-тѣ, циѣ зѣми-ж кое-то е отъ горѣ. Ирапи-тѣ тогази посѣкали зѣмиѣ аѣлаки, и кога-то дошло време-то на бранѣе-го, тѣ зѣхѣ отъ зѣми-ж-тѣ аѣлаки-тѣ, а діаволѣ-тѣ не има какѣо дрѣго за зѣмиѣ отсѣкиѣ сѣхѣ листѣе. На дрѣгѣ-тѣ годѣниѣ діаволѣ-тѣ разѣдосѣнѣ быкаше; сега циѣ зѣмѣ частъ-тѣ на пропѣродѣ-тѣ кое-то е въ зѣми-ж-тѣ. Ирапи-тѣ тогази посѣкали ичѣмиѣ и пшениѣѣ, и кѣто дойдѣ време-то на берѣдѣа-га, вѣхѣхѣ класѣе-тѣ, и за діавѣла останѣ слѣма-та.

Кой е діаволѣ.

Бѣнѣжѣ са возѣлѣ на кѣлѣскѣ нѣкой си министрѣ (вѣзирѣ) и отъ задѣ на кѣлѣскѣ-тѣ стоѣлѣ слѣга-та мѣ Ирапинѣ. Бѣниѣ простѣ сѣлаѣниѣѣ, кой то не былѣ бѣждѣлѣ никѣга Ирапинѣѣ, пришепѣлѣлѣ на дрѣгѣго еѣного граждѣнина кой-то сѣ слѣчилѣ до него: „Госѣдинѣ! изгѣбѣни сѣми! видѣте ли на кѣрѣца-та діавѣла!“ . И тѣой мѣ отгѣворѣлѣ: не вѣой сѣ Госѣдинѣ отъ него, то не е діавѣла, тѣой е чѣловѣкѣѣ кѣкто и мѣѣ, отъ далѣчки-тѣ горѣциѣ прѣдѣлѣѣ (синѣорѣѣ) гдѣ-то непрѣстанѣно пѣче слѣжѣнѣе-го чѣ за тѣова е и чѣриѣѣ. Но отъ оноѣго что сѣдѣи въ кѣлѣскѣ-тѣѣ, трѣбѣѣѣ да сѣ вѣонѣмѣѣ; тѣой сѣга е сѣжѣщѣй діавѣлаѣѣ.

Настратинъ Хоѣа.

Идаше отъ Іконіа на Цариградъ съ мѣле-то си. Като стагнѣ въ Іоскюдари, покачи сѣ на една ораничка, за да мине отъ вѣдѣ. И кога-то стигнѣ за да слезе отъ ораница-та, попыта канкчіа-та си що е длѣженъ да плати. „Двѣ пари за тебе и двѣ за мѣле-го ти“ каза канкчіа. И какъ може това, каже хоѣа-га, да плати мѣле-то ми колко-то и азъ? — Така е чѣка обичай отварна канкчій — „Тѣй като е, на ти еще четѣри пари, Господине, и забеди ма назади.“

Слѣдъ малко, Настратинъ, минѣбаше съ мѣле-то си пакъ на Іоскюдари. Зрители-чѣ като го видѣхъ че сѣ враца толко скоро отъ Цариградъ, чѣдѣше сѣ, пыгахъ го, що сѣ барна вѣзъ да излезне? — „Пріѣтели имъ рече: не ми е ѣгодно да отхождамъ въ чѣкакви градъ, гдѣто мѣле-та-га иматъ еднакъ цѣнъ съ чѣловѣци-чѣ.“

РАЗНОЦВѢТІЕ.

ПОБѢДА

И з ъ о с с і а н а .

Оссіанъ былъ сынъ на Каледоніанскій царь Фингала, и живѣлъ, най право, въ краѣ на третій и въ начало-то на четвертый вѣкъ. Каледоніане-тѣ, жители на Сѣверна Шотландіа, имали комахай непрестаннхъ войнхъ или съхъ сѣхѣды-тѣ си, или съ Римляны-тѣ; Юначество-то было у тѣхъ най-първа добродѣтель. Карди-тѣ, сирѣчь Португъ на това время, прославали Фингала за тѣхъ добродѣтель; и колко-то былъ слабѣнъ Фингала между юнацы-тѣ, только былъ слабѣнъ и сынъ его Оссіанъ, между Каледонскитѣ пѣвцы.

Оссіанъ оплаква мрътвѣцы.

Дойде Уллинъ съ Ирфж-тѣ; и възпѣ намъ ялиновѣ пѣснѣхъ. Ирж играхъ съ Уллина на Ирфж-тѣ и пѣаніи-то на скръзь та са нача

Р и н о .

Вѣтрѣхъ-тѣ са утиши и дѣждѣ-тѣ преминѣ; полднѣхъ аснѣхъ. Облацы-тѣ на нѣже-то са раздѣланѣхъ. По земли-тѣ хълмове тече постоянно-то сланице. Хѣбавѣ са рѣ-

ка-та на горы-тѣ, коа-то са стрѣми по камыливи-х-тѣ долини. Гладко, рѣко, твое-то чѣртеніе; по поладжкѣ гласъ-тѣ, что чѣвамъ — гласъ Япировъ, сынъ на пѣсни-тѣ, что оплаква мрътвы-тѣ. Побѣла-та мѣ глава са приклонила; зачѣрбили са слѣзки-тѣ мѣ очи. Япире, сыне на пѣснь-та! зашто си самъ си на тихій хѣмъ? зашто е тѣженъ гласъ-тѣ ти; като вѣтъръ въ пѣстын-х-тѣ, като вѣла на удаленъ брѣгъ?

Я П И Р Е.

Мои-тѣ сѣлзи, о Рино! текѣтъ за ѿмрътвы-тѣ; гласъ-тѣ ми възпѣва утѣшны-тѣ. Големиви си ты на хѣма, прекрасенъ междѣ синове-тѣ на долини-х-тѣ. Но ты щешъ да паднешъ както Морара, и надъ гроба ти ще сѣди кой-то ще тѣ оплаква. Хѣмове-тѣ щѣтъ да та забравѣтъ; лѣкѣ-тѣ ти ще да лежи въ стѣн-х-тѣ не напрегнѣнъ.

Вѣрѣхъ беше ты, о Морарѣ! както сѣрна пѣстынна, ѿжасенъ както огнѣнъ метеоръ. Гнѣвъ-тѣ ти беше вѣра; ножъ-тѣ ти на кой като свѣтковица въ поле. Гласъ-тѣ ти приличаше на рѣкѣ отъ порей предошла, и на грѣмъ по отдаленни хѣмове. Мнозина паднахъ подъ рѣжѣ-тѣ ти; изгори ги пламъкъ-тѣ на гнѣва-ти. Но ахъ, какъ бываше мирно чело-то ти. кога-то са забравѣше отъ кой-скъ! Лице-то ти приличаше на слънце слѣдъ градѣшкѣ, като мѣсачко въ мѣлчаніе-то на нощъ-та; тихо като вода възерна кога-то мѣхне шѣмный вѣтъръ.

Тѣсно сега жилище-то ти, тъмно мѣсто-то гдѣ-то живѣешъ. Охъ три раскрача измѣрами гроба-ти, о ты, кой-то нѣкогда беше толко великъ! четири камъни сѣ мѣхъви-ты главы останали сѣ единикій твой паметникъ. Безлиственно-то дръво и висока-та трава что шепне на вѣтъра, укажѣтъ гроба на силнаго Морара. Мораре! гдѣ твое-то голѣмство? Нѣмашъ ты майка, сына си да оплаква. Нѣма

мома-та, любовни сълзи што пролива. Гвършила са коа-то та е родила; паднала Моргланова-та дъщеря.

Кой нае сѣ толѣж-тѣ си? коа глава отѣ старостъ е поѣклѣла? кон очи отѣ сѣлѣзи са хачърбили? кой трепери на всакій раскрачъ? Татко ти, о Морарѣ! кой-то е имѣла само тебе единчакъ. Той чѣла хѣ твои-ж-тѣ силѣ въ боевѣ-тѣ, хѣ распрѣнѣжѣ-тѣ врагове. Той чѣла хѣ Морарѣ-ж-тѣ слабѣ; но хѣшто не чѣла и хѣ него-ж-тѣ ранѣ? Пролывай сѣлѣзи огнѣ Морарѣ-ж; но сынѣ ти не може да та чѣе; крѣпѣжѣ сынѣ-тѣ на мрътѣвѣ-тѣ; ниско тѣхно-то отѣ прѣсть възглавѣе. Не ще можѣ да чѣе той гласѣ ти; не ще да стане отѣ кѣка ти. Ахъ кога ще съмне въ гробѣвѣ-тѣ, и хѣспали-тѣ да са пробѣдѣти? Прощавай най юнакъ отѣ мѣжѣ-тѣ. Прощавай поѣкдѣтель въ поле-то! но поле-то бѣче не ще да та види, и мрачнѣй лѣсѣ не ще да са освѣтали отѣ вѣщѣканѣе-то на твое-то оражѣе. Не остави ты сынѣ. Пѣсень та ще опази има-то ти. Времена-та што идѣтѣ щѣтѣ да чѣи-жѣ хѣ тебе; щѣтѣ чѣи-жѣ они хѣ паднала-го Морара.

Рино и Япинѣ прѣатели. Морара сынѣ Япинѣвъ ѣмрѣла отѣ ранѣ-тѣ што полѣчилѣ на войскѣ.

Смърть дѣврина.

Сичѣи-тѣ были тѣжѣовни, но отѣ сичѣи-тѣ най-тѣжѣе Арминѣ въ хѣды хѣ-жѣи. Той възпомнилѣ смъртѣ тѣ на сына си, што, кѣ падналѣ въ дѣнѣе-тѣ на младѣи-жѣ си. Карморѣ, князь тѣ на Бѣлѣи Галмалѣ, вѣше до юнака. Хѣшто Арминѣ въ хѣды хѣ-жѣи? кажа той. Има ли причѣна да нареждашѣ? Пѣсень та и дрѣнѣканѣе-то на стрѣ-ны-тѣ трѣкѣва да дрѣнѣ-жѣи и да вѣселѣ-жѣи дѣшѣ-тѣ. Тѣ приличѣти на тѣхѣ-жѣ мѣлаж, коа-то, кѣто са раздѣ-га отѣ ѣзера-та, раздѣла са по вѣзмѣлѣнѣ-тѣ долѣнѣ; цѣтѣвѣе-тѣ са сѣ росѣ наплѣнатѣ. — Но сѣлѣнѣе-то са хѣ-

враща сѣ силѣ-тъ си, и мѣла-та изчезва. Зачто си тѣж-
жнѣ и скѣрбнѣ, Ирминѣ, повѣлитель на Горма, обьколен-
нѣ-тъ сѣ морѣ?

— Тѣжнѣ сѣмь аѣтъ, и не ѣ малка причина-та на
мол-та скѣрбѣ. Карморѣ ты не си изгѣбвалѣ дѣщерѣ хѣ-
бавицѣ. Живѣ ѣ Колгарѣ лѣжественнѣй, живѣ йинира, най-
хѣбава-та отѣ мамы-тѣ. Цѣтѣ-жѣ вѣтви-тѣ на кѣща-
та ти, Карморѣ! но Ирминѣ ѣ най-сѣтнѣй отѣ рода си.
Мраченѣ одѣрѣ-тъ ти о Дѣро! крѣпкѣ сѣнѣтъ ти ѣ грѣ-
ба. Когда цѣшѣ да сѣ проѣдишѣ ты сѣ пѣсны-тѣ си,
сѣ твоѣ сладкѣй гласѣ.

Бѣчете Всеннѣ вѣтрѣбѣ, бѣче-те вѣ долчинѣ-тъ, ечете
рѣки планинскѣ! ечете вѣри вѣ мрака на мон-тѣ дѣковѣ!
Абавай о мѣсѣцѣ вѣдѣавѣй, абавай много пѣти лицѣ-то
си изѣ распалины-тѣ облацѣ! докарай ми на памѣтъ о-
нѣжѣи поцѣ, вѣ кой-то паднахѣ сички-тѣ ми дѣца; ко-
га-то падна силнѣй Ирмидалѣ, кога-то повѣнѣ либавѣ-
тъ Дѣрѣ. Дѣро, дѣще Дѣро! прекрасна бѣше ты какѣво-
то мѣсѣцѣ на Фѣра, вѣла кѣто снѣгѣ что пада, мила
какѣво-то дѣханѣ-то на нѣжнѣ вѣтѣрѣцѣ. Крѣпкѣ вѣ
лѣжѣ-тъ ти, Ирмидолѣ! вѣрѣо копѣ-то ти вѣ полѣ-то. И
твоѣнѣтъ поглѣдѣ какѣ мѣла на вѣлмы-тѣ, цѣнтѣ-тъ ти
какѣ чѣрвенѣ облакѣ вѣ вѣрѣ. Ирмарѣ, на войскѣ чѣтѣв-
нѣй, дойдѣ да иска Дѣринѣ-тъ лѣбовѣ. Не мѣ сѣ та
дѣлѣо прѣтѣки. И радѣстна бѣше надежда-та на тѣхнѣ-
тѣ прѣѣтели.

Вратѣ, сынѣ оѣгаловѣ, дѣржалѣ зловѣ вѣ дѣшѣ-тъ
си: что-то вратѣ мѣ бѣлѣ ѣбитѣ отѣ Ирмара. Тѣй до-
шелѣ вѣ дѣрѣхи за морскѣ: Прекрасна бѣла лѣдѣйка-та мѣ
надѣ вѣлмы-тѣ; косми-тѣ мѣ вѣли отѣ старѣстѣ: и важ-
но-то мѣ чѣло спокойнѣю. Най хѣбавицѣ отѣ жѣны-тѣ ка-
залѣ той — лѣбѣзна дѣще Ирминова! тамо на вѣнѣо вѣ
морѣ-то, на вѣнѣ скалѣ бѣсокѣ, клонѣто дѣрѣо израсло,
плодовѣ-тѣ мѣ отѣ далѣчѣ тѣвѣрдѣ сѣ пригоднѣи показѣ-

ватъ. Тамъ ожида армаръ Дабрж. Язъ дойдохъ за негобж-тж любовницж. — Она отишла и быкала армара. Само сынъ-тж на скалы-тѣ (отъываніе-то на стѣны-тѣ) и отговаралъ. Армаръ любезный, милый армаръ! Зачто ма съ страхъ ты мжчишъ? Чѣбай, сыне Армартовъ, чѣбай! Дабра та хове. Злобный братъ сжсъ смѣхъ сѣ удалчилъ; она съ гласъ грѣманъ, баща си и брата си быкала. Ирмине! и Ириндале! вы неизбавкѣ Дабрж.

Гласъ-тж и сѣ презъ море-то пренесѣ. Сынъ ми Ириндалъ, хѣлама превалилъ, наговоренъ съ добывѣ отъ ловъ. На плещы-тѣ мѣ стрѣли дрзикали. Въ ржжж-тж мѣ былъ лжжъ, и петъ ужьлати песобе тичали слѣдъ него. Той видѣлъ на брега лютаго брата, хванжѣ и сбрѣдалъ го съ дѣбелы ремыни у джѣзъ. Съ стѣтѣніе напзалилъ той въз-дѣхъ — Ириндалъ сѣднжѣ въ черника си, и пѣбѣ за Дабрж. Армаръ дошелъ разгнѣвенъ, и пѣснѣлъ стрѣлъ перната — Та забранчала и сѣ хаен въ сѣрдце-то ти, о Ириндале, сыне мой! ты умрѣ въѣкто брата Злодѣѣ. Черникъ-тж сѣ възпрѣлъ. Ириндалъ паднжѣ на каменный брѣгъ, и умрѣлъ. Какво чѣвѣствѣваше ты, о Дабра, когда-то тѣкой-тѣ ногъ сѣ облибахъ отъ братовж-тж ти крѣвъ? Черникъ-тж сѣ разѣлилъ у камька. Армаръ сѣ хвѣрлилъ въ море-то или да помогне на свои-ж-тж Дабрж, или да умрѣ. Той часъ сильный вѣгърж размжгилъ вѣлмы-тѣ. Армаръ потяналъ и останѣлъ въ море-то.

Сама на островъ каменный умыванъ отъ вѣлмы-тѣ. Хлѣнчеше дѣщерѣ ми. Какво да праба азъ пейный отецъ? Цѣлъ ночь стоѣхъ на брега, и гледахъ ѣ-ж при блѣдаво-то грѣаніе на мѣсачинж-тж. Цѣлъ ночь чѣвахъ писька и. Силно шѣмѣше вѣрный вѣгърж; силно сѣ лѣше джждъ-тж поржта. Предъ зоры гласъ-тж и отслабѣ. Той умираше както умира вечерній вѣгърецъ въ трѣбж-тж по камьны-тѣ. Дабра изноренна-та отъ скжрѣжъ свѣрши, жипѣта си, и остави Ирмине, тебѣ самичакъ. Исчезла сила-та ми въ бою-

вы-тѣ; исчезла гордость-та ми междѣ мамы-тѣ. Кога-то шѣматѣ вѣри-тѣ, и сѣверный вѣтѣръ раздвига вѣлмы-тѣ, сѣдѣ-ж на брега и гледамѣ на гибелнѣ-тѣ скалѣ. Тѣжнѣ съмѣ азѣ о Карморѣ! и не е малка причина-та на скѣрбѣ-тѣ ми.

Оссіанѣ говори за себе си.

Вички-тѣ позахвалали на пѣканіе-то. Но старость-та тагоги сега азѣка ми, и дѣша-та ми повѣнала. На временѣ ми са абабатѣ дѣхове-тѣ на барды-тѣ, и ма на-дчатѣ на прѣмѣны-тѣ си пѣсны. Но слабѣй памать-та на дѣшѣ-тѣ ми. Чѣвамѣ гласа на години-тѣ си, тѣ пре-минѣватѣ и дѣматѣ: зачѣто пѣе оссіанѣ? скоро ще той да лежи въ тесный домѣ, и никой изѣ барды-тѣ не ще да възпѣе слабѣ-тѣ мѣ. — Течете, течете мрачны години, вы сѣ себе си радость не принасите. Откройте гробѣ на оссіана, что-то сила-та мѣ исчезнала. Почиватѣ вече сички-тѣ синове на пѣснѣ-та. Останалѣ само мой гласѣ приличанѣ на слабо-то вѣканіе, кое-го слѣдѣ вѣри-тѣ и вѣ-трѣ-тѣ уединенно въздиша на обыколениѣ-тѣ сѣ море скалѣ. Тамѣ шепне мрачный мѣхѣ, и одалеченный мореплаватѣль види люлеаніе-то на дѣвѣа-та.

ЗЯВРИЩАНІЕ НА ОТВѢИИ,

Какѣто при пролѣтѣ, прелѣтна-та птичка са забръща да нагледа сѣтрова и гнѣздо-то си, така са забращамѣ азѣ кѣмѣ тебе бащино моѣ, да дири-ж изчезналый свѣтѣ на дѣтински-тѣ си денѣ.

„Отѣ това время какѣ оставихѣ азѣ обичны-тѣ брего-ве, преплѣвахѣ много морѣта, преживѣхѣ много тѣжовни

години. Често въ удаленны-тъ краища, слѣчваше ми са да ежд радостнѣ, но и често проливахъ слѣзы горещи.

„Бто азъ са барнѣхъ, изново видѣ-а гѣхъ кѣща, гѣ-то была моѣ-та лючица: цѣхъ да позна въ азъ васъ, залива, вѣлмы поле и стѣни васъ свѣтъ на минѣли-тъ мои дни.

„Вѣ не сте са измѣнили. На тѣа долѣниа стои сѣ-щю-то зелено дѣрво и сѣща-та пѣснь огласава горы-тъ и вѣхъ дѣхъ.

Легки-тъ вѣлми както първѣнѣ играи-жѣ съ Неки, и ехъ-тъ на островѣ-тъ са отговара на бесѣлы-тъ момчешки е-коке.

„Всичко като първѣнѣ. Но азъ вече не съмъ тѣй что бѣхъ, о мила моѣ бащино! чѣс-то ми повѣдѣ-а, сѣрдце-то ми захвана по тихо да чѣпа, и радостъ-та ми погаси.

„Азъ вече не ѹмѣ-а да оцѣнавамъ всички-тъ красоти на твои-тъ картини, всички-тъ хѣбости на твои-тъ дѣрвѣ: азъ вече не разбѣрамъ, нито чѣртеніе-то на твои-тъ чѣ-чори, нито азъка на твои-тъ цвѣтѣ.

„Азъ станахъ глѣхъ кѣмъ хѣбка на небесѣ-тъ и-рофы, что са отдаваше въ плаканіе-то на твои-тъ вѣлмы, и погледѣ-а ми не види вече плесканіе-то на вѣлѣ-тъ по хѣлѣ-тъ и лѣки-тъ.

„Кога-то тѣа оставихъ азъ бѣхъ когѣ-а... богѣ-а. Пѣлѣнѣ съ надеждѣ! азъ вѣхъ съ себе си изъ подѣ свѣ-тъ-тъ твои сѣнки толко мысли свѣтѣливи като златѣ.

„Азъ вѣхъ съ себе си въспоминаніе за твои-тъ краси пролѣтѣни дни, за спокойствіе-то на твои-тъ сѣла. Отъ дѣтѣнѣ-то ми, твои-тъ дѣрѣи гѣниѣ ма огѣна-вахъ съ крѣпѣ-тъ си.

„А сѣга, какво донасамъ азъ отъ сѣ-гѣ далѣни? Старѣнѣ, боѣно сѣрдце, и желаніе на смѣртъ-тъ.

„Не искамъ азъ отъ тебе, о мила бащино, завращаніе на сѣнки-тъ ми хѣбѣ. Дай ми само грѣхъ подѣ вѣт-

вн-тѣ на твои-тѣ тополи, на берега до чѣртливый изворъ.

„Тамъ цѣ ахъ да спи-ж подѣ вѣрный твой покрывъ
до дна, кога-то цѣ вѣскрѣси на новъ животъ.

НЯ СЪРДЦЕ-ТО.

Спи, вѣдно сѣрнице, почивай спи.

Какво-тѣ си искало, и любило

На този свѣтъ за него харава.

Надежди да нь ти разбали-жѣ покоа,

Да не поплашватѣ твоя сѣнь мечтанья.

Защо за еждѣще размышляшъ ты?

Какво отъ него са надѣвашъ!

За раны-тѣ си ли цѣлителино растѣнье?

Горкана си! а не мысли.

Не! рѣжа-га на твой животъ укрѣлена:

Цѣтѣ-тѣ цѣлитель-тъ ти въ сѣнно сѣнце.

Поспи, каго лале строшено тѣ вѣтъри,

Поспи, като сѣрна ударна сѣкъ копы.

Зачто жалѣшъ за миналы-тѣ дни?

Зачто ли поманиѣшъ предни-ж-тѣ си честь?

На цѣтѣны-тѣ животни дни, на радоститѣ

Вѣдно да угасиѣтъ отредено.

И тебе вѣ дадени радостни и свѣтелъ Май

Но дадени бѣла не за докрай;

Ога не ще намѣришъ въ зимни тѣмнинъ

Зари-ж отъ либако-то мѣ Блещканіе.

И ты сѣрдце, знало си что е за честь!

Земла-га зеленѣла, птички-тѣ сѣ пѣли,

Любовный твой храмъ вѣ пѣлъ съ благовонья.

Какво? да ль помнишъ ты свѣты-тѣ си цѣлѣвки,

Что си ги отъ напредишъ узнавано?

Какво? да ль помнишъ ты и тѣй сѣрце огнано,
Кое-то та е родомъ дарило.

И младъ-гъ момъ сѣкъ неймъ-гъ цѣлѣбкъ?
Въ тѣкъ дни на погледы-тѣ и сѣкъ погледъ четохъ,
И мысль-та ми въ мысли-гѣ и сѣ глѣдава;
Тогасъ ты, О сѣрдце, недремаше
Бѣга пакъ сичко забрави ѿ засни.

СПОМЪНЪ.

На западъ сѣлице-то трепти, едѣа горн,
И въ сгнени вѣлмы маждѣе;
Змысленъ мѣсѣцъ-гъ занича презъ горн
Отрѣи-гѣ си какъ Бѣтръ лѣе.
Заспало все, и пѣсти рѣчни ерегове;
Бѣвама е тѣтъ като чѣргѣ-жтъ води-гѣ,
И вѣтръ-гъ като люлѣй горы-гѣ
И шапни сѣ листове.

Самъ тѣка по разжечканы-гѣ камъни
на тѣкъ огромнъ-гъ направъ
Пѣлзи-ж, и мѣрка ми сѣ междѣ тѣмнини
Олѣда отъ минѣла-та слаба;
Сѣсыпани стѣки, обрасли трапица,
Палати сѣбѣтени сѣ земѣ-ж-гъ бравнени,
Тѣврдни мѣховити, цѣркѣи запѣстени,
Оъ зарыти гробница.

Вѣредъ тишина, мѣлчанѣ мѣтѣко въ тѣ мѣста
Бѣвама едно въспоминанѣ
Живѣй, и ма вѣлѣбава въ сладостѣи мѣтъ
За да пригледѣамъ сѣкъ мѣлчанѣе.

Тамъ, тамъ, кѣдѣ-то е обрасло сѣ вѣбранакъ,
Гѣ вѣтръ-гъ като люлѣй пѣстѣлж-гъ копривж.

Гдѣ мѣсяцъ-тѣ насиламъ жары-тѣ си впила

Подъ дребный камынакъ;

Тамъ нѣкогда Юнакъ отъ битви уморенъ

Въ дома отъ старинъ оставаля.

Испрашалъ сына си на бой, и око дренъ

Своі-жъ сабѣ-ж-тѣ мѣ подавалъ.

И тожъ вечеръ, о свѣтликава лѣна!

Бѣла ли, нѣкъ подъ тѣменъ облакъ са подавашъ,

Бѣдабѣ, меланхоліѣ, скѣренъ свѣтлинъ,

Съ жары тѣжовны, околѣ мене распылавашъ.

Погрѣй... что гаснешъ въ вѣтровы-тѣ глѣбины,

Не видишъ ли? очи отъ тебѣ ахъ не снимама!

Предъ тебѣ оплакѣма тѣжыны-тѣ си младины,

И огнѣнъ тебѣ утѣхъ дѣлѣ нѣмама.

Самичакъ тѣкъ, на голы камыни стѣкны,

Навѣртама са по мѣхъ-окраси развалини.

Умысленъ; ахъ тѣкъ има въ тѣхъ си сыпни

Отъ дирки-тѣ на старо-славы годни.

Разжечкани-тѣ камыни по грапища,

Орабени-тѣ палати, съ травѣ и прѣсть покрыги,

Яхъ башни подражѣмѣкамъ гробища

Тѣдѣ да съ нежнайно жарыти.

Мѣлчатъ, не даватъ гласъ нѣми-тѣ камыни,

И вѣтеръ-тѣ кѣ развѣка горска шѣмъ

Рѣчь ти не произноса; но отъ старини

Въспоминанье тѣкъ живѣи и тихо дѣма:

Тамъ, тамъ кѣдѣтъ протакатъ свои-тѣ вѣрховѣ,

Высоко по стѣмѣнъ горизонтъ небесный,

Оголенъ отъ славѣ-тѣ си хѣлмовѣ.

Надъ вѣтровы-тѣ лакагѣшки прѣдѣсни;

Тамъ нѣкогда си на обкиченъ съ славѣ тронъ,

Отъ скиптрѣ на ржцѣ, седѣлъ ѹнѹкъ Карана;
 Отъ тамъ на кой излѣзъвалъ съ выхрѹхѹденъ конь
 Юнала, и гнѣздилъ са какъ сграшенъ змѣй въ Балкана.

П р о м ѣ н а.

Тажениъ съмъ сега напрасно.

Вы жа тѣй гялчите менъ,
 Язъ бѣхъ веселъ съ сѣрдце асно,
 Като слынце въ младый день.

Драга бѣ на менъ зорница,
 Гихій чѹчоръ на лжж,
 Въ тѣмлый вечеръ гласъ отъ птица
 и прохладна бедринка.

Любахъ что е сѣрдцѹ мило
 Яко злый разсѣдѣкъ спи;
 Но ми либе измѣнило,
 И сѣрдце ми не тѣрпи!

сичко минъ, и напрасно
 Дирѣж минжлы-тѣ дни.
 Асно нею ми ѹжасно,
 Драги ноцни тѣмнини;

Мили облацы бѹхлати
 Яко силенъ джждѣ рѹчи,
 Яко вѣтрѣ-тѣ крылатый
 Прахъ развѣва и бѹчи.

Т я.

Вы чѹхте ли какъ плаче та?
 Какъ дѹма какъ нарежда?
 Отъ какъ сѣрдечнѣ тегѹтж

Очи кѣмъже небо възвежда!
 Видѣхъте ли і-жъ какъ милѣй,
 Какъ быстры слѣзы рони?
 Яхъ! до кога ще да жалѣй,
 И мысли-тѣ да гони?
 Не знайте бы какъ бѣ та,
 Какъ бѣсѣла и драга!
 Горка та! рано на свѣта
 Пролива слѣзъ влажъ,
 Изгуби радость съезъ дѣнье,
 На младость сжъли лѣѣ.
 Бѣдъ нѣще і-жъ помане
 Нѣще і-жъ пожалѣѣ.

Т а м о .

Видѣли тато гдѣ цвѣти-жъ
 Зелени-тѣ і-жъ доли,
 И върши-то си гдѣ плетъжъ
 Высоки-тѣ тополи?
 Видѣ ли старъ планинъ
 Съезъ разны бѣлки покрѣга,
 И нейна-та высочина
 Неки-то какъ подпѣра?...
 Тамъ жалѣ-жъ ахъ
 Да бѣдъ съ басъ.

Тамъ пѣи-жъ тихи пѣтровѣ
 И листовце люлѣи-тѣ,
 Тамъ чѣбашъ птичи гласовѣ
 Любовно като пѣи-тѣ.
 Овчарски пѣсни въковыѣ
 Въ долины-тѣ зелени,
 Тамъ гдѣтъ не знаи-тъ лѣдѣ

Сърдѣца-та имъ влюбени.

Тамъ жалѣ-жъ азъ
Да бѣжъ съ васъ.

Ходили тамо гдѣ тече
Быстра катъ сълзи вада,
Гдѣ перонига сѣ влече
По цѣкѣтиж-тѣ либадѣ?
Видѣли чѣчорѣ какъ рами?
Отрѣзи тѣрѣни омыбатъ,
И тамо гиздаби момѣ
Кърчази сѣ налибатъ,

Тамъ жалѣ-жъ азъ
Да бѣжъ съ васъ.

СПОМЕНЪ.

Тамъ горѣ, задъ балкана, има мѣсто
Не е прочѣто, него толко хѣбабо,
Но азъ сѣ съ него запознахъ въ иргенство.
И съ тѣмъ споменъ то на менѣ е либабо.
Тамъ дѣво, просто все; но на година шеста
Какъ отъ тѣмъ мѣсто азъ съмъ удалень;
Я тайный споменъ отъ любовъ злочеста.
По-злѣ ма мѣчи, и рани отъ дѣнь на дѣнь.
Тамъ мило либе кѣтъ за менѣ непоманѣва,

и кѣдрами косѣ
за мене не реси;

Озъ любовъ сърдечна пламенна,
предъ свѣтаж-тѣмъ лѣнѣ

Дрѣгара сѣ безъ насыта цѣлѣва;
Озъ даръ менѣ сѣрвичанный, то дрѣгито дари,
Я тайный споменъ на минало-то менѣ горѣ.

ОТЧАЛАНІЕ.

Отъ общества-та
 Удалеченъ,
 По Брежища-та
 Осамотенъ.
 Тѣкъ азъ отчаланъ
 На адове-тѣ
 На плачове-тѣ
 щъ еждъ роевъ.
 Катъ странно пгиче
 Въ пѣстыни пищъ,
 Твърдо момиче.
 Щъ да поищъ
 Отъ мой-тѣ съзъи
 Изворъ въ горы-тѣ
 Междъ травы-тѣ
 ще да прилѣй.

Тжги дѣшевини
 Въ плачь съ претварятъ
 Гори съ плачевный
 Глазъ отговарятъ.
 Съзъ горестъ гледамъ
 Обѣта, и братство;
 И за богатство
 жалѣ-жъ гроевъ.
 Листецъ откъснѣтъ
 Самъ отъ лилака
 И отъ Домака
 Бегъ милость прѣснѣтъ.
 Сърдце любезно,
 Не ще да рачи
 Да ма оплачи
 Да пожалѣй.

ЗАЧТО?

На далечъ въ странѣ тѣкъ чѣждъ,
 Задъ балкани задъ гори,
 Заранъ рано ма разбѣждатъ
 Златоогненни зори.
 Весели-тѣ; но напрасно,
 Сърце тжжно и мзачи!
 Зальщѣва слзнице асно
 Въ быстри съзъи на очы,
 Что ли тжжно съзъи лѣ-жъ,
 Что ль възданшамъ нощъ и день?
 За какво ли тжй милѣ-жъ

И всегда съмъ нажаленъ?

Язъ забравихъ отъ одавна

Мой-тъ кжъ бащинъ,

Мой-тъ отечинъ похвална

Тамъ подъ старъ планинъ.

Но отъ таматъ не излиза

Райска хубость н'кжнй гласъ

На моа-га драга лиза,

И за тбй въздишамъ азъ.

К И Н И Р Ч Б.

Млзкни, Канарче у Кафесъ,

Не пейми п'сенъ сладкор'чна,

Напомна ми тжовно днесъ

Отанало-го въ странъ далечнъ.

На помна ми за у дома,

Твоа-га п'сенъ сладкогласна,

Гласа на мила-га мома

Въ средъ ноцъ, предъ месечинъ аснъ.

Когатъ съ расплетенъ косъ,

Предъ нашъ-то сѣтне разд'кленье,

Сльхлива бършаше рожъ,

И опрощаваше са съ мене.

Забравилъ б'хъ 1-я азъ на часъ,

Но ты зап'к' и какъ въ почвди

На прави сходство съ нейный ласъ

И въ мень тжги разк'ди.

С Ы Л З Я.

У злочеста земге

На уснано време,
 Въ сиромашii-ж роденъ,
 Бѣхъ отъ сички презрѣхъ,
 На свѣта меланхолично живѣхъ.
 Отъ дѣте въ пелени,
 И до тѣснъ младини,
 На тѣхъ всакій день,
 Всакій день нажаленъ
 Прѣдъ смъртъ за животъ не милѣхъ.
 Но небе-то рѣши
 За да ма угѣши,
 Изидижи на очи,
 Чѹхъ съзъ да рѣчи,
 Разгорени гърди да облива.
 Нема горестъ въ сърдце
 Ни тѣхъ на лице
 И дѹша-та спокойно почива.
 На, не съмъ вече унылъ,
 И животъ пакъ ми мнлъ,
 Тѣснъ ранни гърди
 Не усѣщатъ бѣди,
 Чрезъ съзи въ весележ преминѹвамъ.
 Който ще да е живъ,
 И въ живота щастливъ,
 Като мѹ дожалѣй
 Той съзи да пролѣй,
 И съхъ тѣхъ весележ да кѹпѹва.

ЛЮБОВЬ.

Въ гърди-тѣ ми любовь, ужасно
 Отъ ни-ж страдамъ и горѣжъ,

Издѣхамъ за лице прекрасно,
 Не смѣи-жъ пакъ да мѣжи-жъ.
 Надежда нема заради мене,
 Животъ ми паленъ съсъ вѣди,
 Ванино ми съ утѣшенъе
 На небо аснѣ-тѣ звѣзди.
 Къмъ тѣхъ очѣ-тѣ си азъ впивамъ
 И къмъ-то красны цвѣтоки
 Тѣмъ азъ тѣмъ-тѣ си открывамъ
 Съ сѣрдечны пѣснѣи адоу! —
 Цвѣтѣи-та глѣдамъ оживѣва
 Ношна-та роса хладниѣ,
 Любовъ пакъ мене изѣшава
 И гѣи бѣ младъ младѣи.
 Отъ дѣнь на дѣнь все вѣи съхнѣ
 Безъ живогъборѣи-тѣ росѣ
 На милость-тѣ ти, цѣ издѣхнѣ,
 Какъ цвѣтѣи цѣ кляуи подѣ косѣ.

У Т Р О.

Глазѣи-то изгрѣва
 Горѣ надъ планинѣи,
 Рѣдомъ освѣтѣва
 Полски равнинѣи.

Водопада съ пѣи
 Въ вѣи стѣмниѣи,
 Водни искри пѣи
 Въ синѣи глѣвинѣи.

Лакатѣи вѣи
 Тѣхъ съ лѣи-тѣи,
 Край росѣи ливѣи

Птицы-тѣ пѣ-жтѣ.

Вѣгзрѣ имѣ пригласѣ

На бродѣ рѣчный,

И далечь разнаса

Тѣхни-тѣ пѣснн.

Китни-тѣ морави

Пзани сѣ красогы,

Гжсти-тѣ джерави

Сѣ вѣрхобы златы.

Утро лжечарно!

Пзано сѣ драгости!

За пріятности,

Мое-го сѣрдце

Тебѣ е благодарно.

Сѣ хѣбости врачовни

Истокѣ ты красишѣ

И сѣрдца гжжовни

Сѣ него беселишѣ.

Н О Ш Ъ.

Горѣ отѣ млечнѣ неко

Нѣжна-та лѣна

Тиѣхо озарила

Ношнѣ гѣмнинѣ.

Виждѣ звѣздн-тѣ грѣ-жѣ

Сѣ аснѣ сѣкѣглинѣ!

Долѣ по зѣме-та

Рѣдомѣ тишина!

Птицы-тѣ заспали,

Сичко-то мзали.

Незапирный чѣчорѣ

Излика рѣчи.

По цвѣтіа роса-та
Бисерна льци,
Вѣтрѣцъ по гора-та
Тихичко шѣмти.

Върховце превѣждатъ
Крѣхки-тѣ елхи,
Мѣсаца здрависватъ
Нѣжны-тѣ трави.

Тиха ноць прекрасна
Ох хладнѣ вѣтринѣ!
Колко си пріятнѣ
Ох вѣднѣ свѣтлинѣ!

Ты повърхность земнѣ
Либаво среєришь,
Овръца подгорчени
Оладостно тѣшишь.

З В Ъ З Д Я.

Звѣзда что свѣтишь въ часъ ужаснѣ
Когато спѣща са ноць-та,
О колко е свѣтъ твой прекраснѣ
По средѣ ноцнѣ-тѣ тъмнотѣ!
Ихъ облацы-тѣ ты подѣмвашъ
Блистателнѣ-тѣ си главѣ,
Вървишь, величествено среєивашъ
Высочинѣ-тѣ хламовѣ;
Отъ истокъ ты сега кагъ идишь
Отъ кѣмъ дѣлоки долове,
Речи ми, о звѣздо. что видишь?... —
Млчачгъ вихрѣшки вѣтѣверѣ,

Далечь са чѣва шѣмоленые
 Отъ быстричкѣй-а водовлакъ,
 Взлми-тѣ тамо съ устрѣмленые
 Ударкатъ камынный-а брагъ;
 И дребни-тѣ мѣхи вечерни
 На славы-тѣ свои крыла,
 Тамъ по широчини безмѣрны,
 Брамчѣтъ, лѣги-жтъ на крѣжила. —
 Свѣтило мило! что не казвашъ!
 Что видишъ горѣ катъ сѣдишъ?
 Что тѣй тѣжовно ты залѣзвашъ
 Да никомѣ не са авишъ? . . .
 — Съ радость взлми-тѣ свѣтлоасни
 Шѣтъ да тѣ на обиколѣ-жтъ,
 Космы-тѣ ти толко прекрасни
 Какъ снѣгъ шѣтъ да ги уѣблѣ-жтъ.
 О тихаа зѣра! прощавай.
 Глаз голѣмливѣхъ свѣтлинѣхъ
 Ты часто мене посѣщавай
 Какво-го въ прежни-жъ младинѣхъ.

О Л Я Р Ь И

Чѣхъ гласа ти славей сладкогласный
 Междѣ листи въ кичасты горы,
 Ты посрѣщашъ мѣсца май прекрасный
 Предѣ слѣнце, прежѣ злати зоры.
 Видѣ-жъ потрави росѣ алмазна
 Выси, като бисерѣ на гърди
 Нѣжни; но животѣ-тѣ ми подгазна,
 И сѣрдце повѣнѣхъ отъ бѣди.
 Даль не помнишь какъ са съ тебѣ надварахъ

Да посрещамъ и азъ кичливый май,
 На гласа ти какъ са отговарахъ
 Тамъ отъ рособлечный рѣчный край?
 Какъ гласъ-тъ ти преди да разбѣди,
 Пъстрокрылни легки пемперѣ ди
 По цвѣтіа-та да са разнесжтъ,
 Язъ събирахъ майска-та роса.
 Та и нынѣ либаво дръгарче
 Въ пѣсенъ срецашъ мѣа; но отъ зло
 Твой дръгаръ съсипанъ жално плаче
 Боленъ, слабъ, отпадналъ, налегло.
 И не може вече както първенъ
 Да предвара слънце предъ зори,
 Но не волю у легло замървенъ,
 Жаденъ погледъ мѣта къмъ гори.
 Предъ очи ми греез отворенъ
 Скоро скоро иде чернъй днь!
 И на вѣки твой гласъ разговоренъ
 Ще да млякне зарадъ мнь.

Г О Р И.

Отъ планински-тъ рѣтища водица
 Онѣжлива ниско, като че пълзи,
 Облива блѣдворъхла-та травницъ,
 Какво-тъ горещи крѣжави сълзи
 Гърды-тъ на злочеста удовица
 Кога прегрѣва дребны си дѣчица.
 Гори посържали и меланхолни!
 Въ голи, блѣдни като болни,
 Безвиденъ, както жажомѣлъ мрътвецъ,
 Люлѣй са тѣкъ тамѣ самъ съхъ листецъ.
 Оплакка вѣтеръ васъ, бѣчи нарежда,

Но вы не тужите, у васъ надежда.
 Стѣдени-тѣ вихрьшки Всенни
 Обвратѣ жыты-тѣ вы листове,
 Но пролатѣ прозабатеина, съ зелены
 И прѣсны, пакѣ оклича ваш-тѣ вѣрхове.
 Я челоѣкъ катъ побѣлей въ гробѣ слиха.
 Да чака срокъ, обвѣгѣ ѿ гнойнѣ риж.
 Речете ми речете, о любезни
 Гори! зачѣто тѣй младость-та ми чезни?
 Бѣж да съ браца; какѣто вашѣ разцѣѣтъ,
 На пролѣтѣ дѣжды въ тоѣ бѣлый свѣтъ.

ВОВНЬ И СТАРЕЦЪ.

Посѣрижи днесь сички-тѣ трапи,
 И пожыгѣли, вижь, гори зелени!
 Все побѣлѣли планински глави,
 И въ долища-та спѣща съ мразѣ стѣдѣнный.

Природа-та какѣ старецѣ предѣ брата
 Гробовни, съ кѣдры осланин' обкичанѣ
 Вѣкамѣ ли что отѣара свой уста
 Завѣтъ послѣдѣнный сынѣ да нарича.
 Зелены-тѣ джеравы, гдѣто бѣхѣ
 Като невѣста гиздаба обнижани.
 Зеленый тѣхный нанижѣ ослани
 Олани, оголени вѣчь похѣриѣхѣ.
 Покрѣти съ саванѣ бѣлы высочини,
 И камыны-тѣ осѣбрава быстри-та водица,
 Цѣкто-обсыпанни-тѣ равнини

Обвѣхѣли какѣ хѣбость та на мѣртѣ дѣвица

Олѣдѣ мало ѣе югѣ теплый да повѣи
 Ще махне мѣртѣ-то природы покрѣвало,

И какъ отъ гробъ вставаа, ще да са засмѣй,
Разделено, все подъ вѣдностъ что е спало

Тамъ тихій зѣфиръ ще зашѣмоли

Въ джебавы-тѣ джебовы,

И славей-а подъ сѣнки-тѣ елхови

Горы-тѣ ще развесели.

Но старцѣ югъ главный не разстопѣва снѣгъ,

Нито крѣзь-гъ мѣ Зѣфиръ подмладѣва;

Покрытъ съ бѣло платно, въ покойный брѣгъ

Въ нечѣтвенностъ забавно пролѣтъ ожидава.

ОБТНА ПЕЧАЛЬ.

Какко е на клетый-а смъртникъ гробъ неговъ стѣдний?

На сѣхо нхваленъ слѣдъ върж корабель шрѣшный.

Животъ-тъ е море испънено съ вълненьа страшни,

Корабленикъ е челоуѣкъ съ бѣды-тѣ что са кори

И трѣдове-тѣ съ заелѣдѣва-та. отъ сѣверъ въри,

Что блжскатъ кораба нъз подмоли ужасни.

* * *

Яко умрѣ. дѣщице, недѣй оплакаты смъртъ-тъ ми,

Что си ма сторила да съмъ въ животъ съсъ горесты

Бла, и мон-тѣ очи,

Оъ сладкъ цѣлѣбкж, заключи,

Ты мрътви цѣтѣове хвърли надъ гроба връхъ прѣстъ-тъ ми.

* * *

Отъ смъртъ азъ не трепера;

Отъ сичко что остававъ въ тоху свѣтъ лъжовни,

Жалі-ж үханье-то на пахвы-тѣ ти благовоини,

жалі-ж за мой-гъ лирж.

ОТЯРЯ ПЛАНИНА.

Изгърѣа ноѣна-та ламбада,

Орєєри джабеки-тѣ долчини свѣтлина.

Повѣй повѣй вечернаа прохлада

Бѣлѣй са ты пред мене стара планина!

Взѣмѣ дѣнавѣ долѣ на поле-то

Оздырамѣ азѣ, мѣржей са росна равнина,

Яхѣ, споменѣ-тѣ на нейнѣ-тѣ хѣбавинѣ

Влече и мамѣ ми сърце-то.

Замокрихѣ ми сѣзѣи по страни,

Дѣша-та ми кипи, примѣра (каждисѣ),

Познанниѣи мечти около менѣ са скѣратѣ;

Припомнихѣ любовѣ-тѣ на предѣи-тѣ си дѣи,

И мѣжи и тѣгла, прѣѣтностѣ и отрадѣ,

Отѣ желєи и надеждѣи пѣстѣи праздѣнинѣ.

Повѣй повѣй вечернаа прохлада,

Бѣлѣй са ты пред мене стара планина.

НИ НИКИФОРОВѣ-ТИ ОМѢРТѢ. (изѣи Яприловѣ)

Прѣѣтель-тѣ ны нѣма вєчє!

Прєєєли го хѣдѣи грєвѣи смѣртѣ-та,

Живєта мѣ кѣто прєєѣчє,

Удалєєи го отѣ свѣта,

Горкана си! вєи цѣи умѣрємє,

Зѣ сакогє са гєтѣи грєвѣи.

Омѣртѣ-та не глєдѣи рєдѣи и вѣрємє

Отѣ насѣи є вєякоѣи нєинѣи рєвѣи,

Тѣхѣи бѣхѣи личѣи и богѣи,

Прєєєрасѣи, мѣлѣи вѣи стрєиѣи вѣрєстѣи!

Лежать тамъ, днесь, дръхи злати,
И тѣхъ покрыва хладнѣ прѣстѣ.

Тѣхъ вѣхъ силни и юначни!

И тѣхъ смърть та съ единъ ударъ
Отвори до жилища мрачни,
Гдѣтъ съ еднакви робъ и царь.

Ихъ кратковременность свѣтобна!

Какъбъ бы былъ Адамовъ сынъ,
Отъ смъртнѣ-тѣ косъ отровнѣ
Не съ ѿ укрьмѣ нито единъ.

Смъртъ-та отъ милость не разбира,
Ни отъ чѣстивгелни сѣрдца,
Коси безъ разкоръ и приема
Иргени, старцы и дѣца.

Блазѣ томъ что е поминѣлъ
На този свѣтъ все съкъ любовь,
Че тамъ, въ небеснѣ-тѣ градинѣ,
Вѣнцѣ за него е готовъ.

Какъ нашѣй дръгъ, что бѣ любезнѣ
На свой-тѣ и на всякого,
На общество-то ны полезѣнъ
Безъ вредъ ни на едного.

Пріатели! мы нажалели
Длѣгъ тяжнѣй да мѣ въздадемъ,
Сълзы надъ гроба мѣ стѣдѣнѣй,
И мы така цѣмъ да умремъ.

На гробо В. Ярилова.

Мзлчаніе и тишина
Въ мрътвешки-тѣ жилища;
Но въ тѣхъ глѣхъ тѣмнѣнѣхъ
Кого азъ дѣри-жъ, ицѣ?

На кръсть, грамади камънини,
 Писма, и мѣхъ, и плесень.
 Яприловъ! гдѣ си ты? Отани,
 Продѣмай изъ дома тѣсенъ.
 Язъ твоей сѣмь сродникъ, отъ зѣми-жъ

Далечнѣ, тамъ отъ Балкана;

Дошелъ сѣмь да та поздравѣ-жъ,

Милчишъ ты! Яхъ горкана!

Почивай, лежъ.... на двѣ сѣзги

Поклонъ отъ твоей роднини,

Я мой-тѣ данокъ ты възми

.

ВПИТЯФИИ.

И живъ и мъртъвъ все едно.

Умръхъ, но то не ми обидно,

Отечество-то ми е свидно.

Млада какво-то капка отъ роса

За малко време трахъ жива;

Дѣша-та ми са варна въ негеса,

Прахъ-тъ ми тѣкъ почива.

Колко-то роса въ хоры-тѣ трай,

И красна рѣжа въ мѣсѣцъ Май,

Толко трахъ на свѣта,

Янгелъ на има и на красота,

Надписъ на портрета Венелина.

Умръкна тогасъ
Кога-то съ живи насъ.

* *

Праха-тъ ти въ тъмный гробъ почина,
Но паметъ-та ти ще жива,
И ще живѣе.
Догдѣ-то слънци-то надъ Българи-тъ грѣе.

На портрета Ярилова.

Ты на животъ бѣ милостивъ,
За то и слѣдъ смъртъ тѣ си живъ.

На портрета Шишмана.

На твой-то время бащина преславна издъхнѣ;
Не съществува въ свѣта отъ-давна и та заглахнѣ.

Вѣроломство.

Пакъ на коварства съ готови
Что бѣхъ дръжески уста,
Плитятъ бѣди за мене нови
Отъсвѣтъ отъ мила мѣста.

Какво притворство чюдно!
Добро и зло съ единъ азъкъ.
Какъ промѣни безъ трѣдно

Хвалы, на Ѹкоризнень быкъ?!
 Кога не съмь ти бывахъ любезень,
 Зачто са милаваше предъ мень?
 Показваше ми са полезень
 Кога си бывахъ преподавень.

Коварне! да ти отмсти-ж не можъ,
 И азъ какъ ты члѣкъ и слабъ;
 Но ты, Ѹбойса каръ отъ Бога,
 Смири твѣй звѣрскій нравъ.

Не жсай тѣй сѣрце строшено.
 Что та е вѣрно любило
 На дрѣзство-то ти увѣрено
 Отъ край до днесъ что е было.

До вчера дрѣзъ, днесъ неприѣтель
 И пакъ съ едны и тѣкъ уста
 Какво-то І-Ода предагелъ
 Цѣлѣвашъ и предавашъ Хрїста.

О Ягнецъ Божїй, ты жа мене
 Търпѣнья си примѣръ
 И въ тебе видѣ-жъ утѣшенье
 Отъ той гѣбителный звѣръ.

Б Я С Н А.

Вдно време кога-то изъ Влада
 Испядили стары-тѣ богове,
 И тѣхны-тѣ мѣста кой гдѣ-то владалъ
 Разумѣтали междъ си въ дѣлобѣ,
 То едномъ тогасъ
 Паднало са Парнасъ.
 Той новъ стѣпанникъ мыслиахъ често
 Какво да прави него мѣсто,

Най сѣтиѣ както да мѣ изнесе
Пѣстнаѣ осли тамѣ да пасе.

И ето ѿце въ сѣиѣж-тѣ годиѣ
Отъ тѣхѣ почегни дрѣвѣна
Бѣниѣ дѣртлаѣ Оселѣ
Незна отъ гдѣ дошелѣ,
Че спѣрволѣ Мѣхѣ тѣхѣ живѣли
И сладки пѣсѣни пѣли.

На вчасѣ сѣхѣира сѣтаро младо,
Все что пасало по Парнаѣ сѣтадо

И проговорилѣ имѣ така:

Послѣшайте что ѿж рекѣ.

Любевѣни, скопѣсѣни дрѣвѣгаре!

Вѣ знаете колко годиѣшно сѣхѣ магаре,
Отъ дѣда и отъ баба чѣхѣхѣ азѣ
Че таѣ планина бѣла Парнаѣ

Что ѣ за Мѣхѣ отредѣна

И настанѣна;

А пакѣ какѣво-то глѣдаѣхѣ днесѣ

Намѣ сѣ паднала таѣ чѣсть.

Разѣбира сѣ че на свѣта ѣмрѣхѣ
Да слаша грозѣный Мѣхѣниѣ гласѣ,
За то така ги и исплаѣхѣ

И на далѣчѣ пропѣди отъ Парнаѣ.

Ако да пѣгаѣте вѣ мене,

Не сѣми за вѣтѣра тѣхѣ настанѣни;

Приѣцѣло сѣ ѣ на свѣта

Да чѣй и на гласѣ ны сладостѣ тѣхѣ.

Но Хайдите сѣга сѣ гласѣ лѣсѣхѣ

Да запѣемѣ нашѣ-тѣ пѣсѣниѣ

Азѣ ѿж почѣхѣ, и вѣ слѣдѣхѣ мѣнѣ

Като да сѣтанѣ хорѣ сѣгласѣхѣ.

Не бойте сѣ, о дрѣхѣ,

Мы лесѣно ѿемѣхѣ да замѣнимѣхѣ

Испяденини-тѣ деваѣ Мѹхи,
 И тѣхъ на вѣки щемъ са настанимъ.
 Тогази сичко стадо, на това ослово
 Красно-хитро-сплетено-слово
 Ревналъ старый оселъ на чело,
 Слѣдъ него съ гласъ чѹдесенъ
 Запѣлъ е всякій свой-тъ пѣсень,
 Бдинъ на танко, дръгій на дебело.
 И ревъ и краскъ не разкранъ,
 Като че са дигналъ керванъ
 Съ хилады ненамазани кола,
 И заскриптѣли какъ продрани тѣрвила.
 Горкій ослонъ хоръ! не харосалъ,
 Стѹпанъ-тъ имъ са радосалъ
 Пристигва този часъ
 Съ слѹгы-тѣ на Парнасъ,
 И смѣква ги безъ рѣчь,
 Пропжда ги далечъ.
 Не имай себеси че си пѣцю.

О П Т И Р Я.

Като въ горъ высокій боръ
 Надъ дръви са въздигналъ
 И облацы пристигналъ,
 Така въ града ны стихо-творъ.
 Чѹй слава-та мѹ въредъ гарми,
 Като въ плагникъ вьргено,
 Като хвѣнче строшено
 Изъ подъ Парнаски калдарми.
 Но, о почтѣнный Господарь!
 Ха-тѣрѣ да нь ги остане
 Отъ твое-то списанье
 Личишъ, че си май говедаръ.

Какво тѣ е писано чети
 Яко пакѣ искаши по-добро
 Въ ржжѣ ти кинга и перо
 Хвани че напиши и ты.

ОТРЫВКИ ОТЪ ПИСМА.

Незнайте ли какъ слязи азъ пролывахъ
 Кога-тъ безъ боли-ж сѣ васа са раздѣлихъ?
 И колко страдахъ гдѣ-то какъ отивахъ,
 Отъ гдѣ и на кждѣ огиколихъ!...

Пакъ азъ при толко горестни страдања
 Далечъ като са скитахъ въ тѣсь мѣста,
 Въ дѣшж-тѣ си таахъ възпоминања,
 И има-то ви шепнахъ възвѣ уста.
 Сърдце-то ми сѣ сърдце-то ви останѣ
 Безъ него азъ испаднахъ въ тѣ страны
 Затѣленѣ отъ горы и планины,
 Самъ слязи ле-ж въ средѣ Балкана.
 Можъ вече мы да са несъберемъ!
 Можъ тѣй, докрай раздѣлии, да умремъ!!
 До днесъ съмъ былъ на сичко злополѣченѣ,
 Умрѣ надежда-та ми за напредѣ
 (Ихъ отъ дѣтинство тѣй съмъ си наѣченѣ)
 Оѣдѣта не мѣнава своя редѣ.
 Не видѣхъ азъ день сѣ златѣ зорницѣ,
 Нито безъ трѣнье рѣжѣ въ мѣсѣцѣ Май,
 И на живота си цвѣта, горчица!
 Какъ го минехъ, отъ Рази всакой знай....

Но,... знайте ли какво сърдце е въ мене?
 Язъ живо помни-ж ваш-то дѣжество,

Въ тѣги и скърби, то е утѣшеніе
Тѣдѣсь на мой-то единчество.
Ихъ въ басъ живѣи-жъ съ такво мечтаніе
И вѣрвамъ какъ ще то да ми остане.

Така цвѣти междѣ горы-гѣ кринъ,
Улита безъ да го скърѣ единъ!...

Земнете днесъ въ мой-то поздравленіе,
Кое-то йспрашамъ вамъ ихъ отдалечъ,
Смыслете какъ-то азъ и въ за мене,
И ми варнете вѣръ единичкж рѣчь.

ЗИ СОФІА. градъ.

„Щель да лежишъ ещъ въ тьмотъ.
Софіе, икокога похвална?!
Ще вѣнешъ ли ещъ въ простотъ,
Въ таквози положеніе жално?!

Угаснъ твой-та слава и хвала
И има-то ти са не чѣба;
Бдавамъ ли негдѣ по свѣта съ хѣлж
За вѣченихъ срамъ са поманѣба.

Не мыслишъ ты за предны-тѣ дене,
Не слѣшашъ искренны свѣѣты,
И кой-то дързѣи да ти помане
Пострада отъ навѣты.

Горди-хъ са малки-тѣ села
Съсз заведеніа зчегни,
Я ты! гдѣ въ тебъ таквисъ дѣла?
Или не съ ти тѣ тотрени?...

Твоитѣ чада сжѣли сѣноуе,

Горчи́вы сълзи катъ проливатъ,
 Съзъ плачь лѣтъ-жтъ по чужды. градове
 Ученье да добыватъ.

Ты равнодушно гледашъ на това
 И мръзнѣтъ ти какъ лѣтъ гърди-тъ,
 Мрътвѣй сърдце-то ти. Въ главѣ.
 Негрѣши бѣхнѣтъ все мечти-тъ.

Таквожи ли сърдце нечувствено
 Къмъ твои-тъ любезни чада
 Като че носишъ има бащино
 Таквасъ ли хладнина са пада?

За тѣхъ какъ да не та сърце боли?
 Родителска ль у тебе кръвъ неври,
 Или бѣ гърди любовъ та не гори?!

Омили, ты, нежны-тъ имъ младини
 Почувствѣвай и сжалѣние
 Снабди ги съзъ способни
 За да доби-жтъ ученье.

ЗА ВРАЦА.

(Градъ Вратца са оплаква на гора-та).

. . . . Три пѣтъ са, горо. ты развива
 И три пѣтъ рони листове
 Три пѣтъ таке снѣгъ покрыва,
 Отъ какъ мои-тъ сынове,
 Като роса млади дѣчица,
 Къмъ истокъ мѣчатъ погледни;
 Ожидатъ асия-тъ зорницъ
 Съзъ свѣтлостъ да ги озари.

Горки-тъ, колко съ злочести
 (Отъ немаренье бащино)

Не са хорница-га помѣсти
И тѣмъ да свѣтне мѣнено.
За тѣхъ вѣстокъ съ тѣмъ пребленъ,
Зора побыта ѿ мѣганъ,
Задъ чѣрный облакъ затѣленъ
Златый прозорецъ не льщи.

Немогѣтъ никѣдѣ да идѣтъ
Замрежено имъ предъ очи
Свѣтливо слѣзичице не видѣтъ
На колесарка какъ тѣри.
Озмнало ли е не познаватъ,
Намѣрватъ са все въ ноць мръчавъ,
И крѣчка-та имъ младаина
Издѣхѣ въ клетъ тѣмнинъ.

ЗИ ТРИВНЯ.

„Мило село! знашъ ли че съмъ принѣждень
Да не мысли-жъ както поманѣвахъ
Да забрави-жъ сичко что балиѣвахъ!
Окоро, скоро цѣ да бѣдѣ удаленъ.

Остави ма и непытай что ми дозѣло,
Тѣй сѣрдце е и раниса отъ тѣги.
Какъ незнаешъ отъ что ми е докрывѣло
Като чѣвашъ жалбы вынѣги?

Ихъ нечитамъ прѣвни трѣдове,
Даръ отъ мѣнь зѣмни ги, село мило!
И не пытай съкъ кои си адове
Клето сѣрце толко охладило.

Приготви ми прошка, время наклижи
„Оз богомъ“ да ми кажешъ въ часъ послѣднѣй
Нека отъ далеко га погледни
Мое-го око, (злобѣ не вѣржи).

Нека са изнижвашъ монтѣ дене,

Какъ мѣниста ихъ рѣцѣ момински,
По далечны краица чѣждински,
Нека никой да нѣ ма помане

Само ты, о селѣще любезно,
Катъ си сѣ за честъ заселило
Веирай сичко что ти е полезно,
И не стой какво-то си было.

Озъ умъ обширенъ сѣ дѣхъ си ты дарено
И разбѣрашъ что е злато что сребро:
Знашъ че нищо не е отредено
Избери кое-то видишъ по-добро.

Чѣго са грыжешъ ты заполжъ чѣждаж
Кога тѣбой-та не е настанена?
Знашъ ли пролѣтъ кей травы разкѣжда?
Зелениль са трава осланена? . . .

АНЕКДОТИ

РАДАНЪ ВОИВОДА.

Въ время—го на Константиноградскій императоръ Васи-
ліа кога—то Българско—то царство подпадало подъ Гръцкж
власть, и нова—та еще столица, Търново, была овладана,
нѣколко градица а псвече—то планински не были еще по-
корени, междѣ кон—то были и вратца. Вратчанскій по онова
время правитель Раданъ вѣвода, като видѣлъ общж—тж бѣ-
дѣ и позналъ мжнosity—тж жа да упажи разложенный на от-
ворено мѣсто градъ вратца, дрзпнжалъ сѣ задръ прѣхода на
тѣсны—тѣ, отъ естество—то направени вратца въ крѣпость—
тж сѣ горы градъ и тамо юнашки сѣ запазвалъ и отѣ-
балъ сички—тѣ Гръцки нападеніа.

Олѣдѣ много крѣвопролитни опытваніа връхъ крѣпо-
сть—тж Гръци—тѣ видѣли, че заради сгодно—го и мѣстопо-
ложеніе, и заради юначество—го на Български—тѣ войскары,
что сѣ сѣ затворили въ ней—ж сѣ хитрый си вѣвода, не
щжтѣ да можжтѣ да и—ж привжмжтѣ; Отсѣѣнж тоба прѣс-
нати—тѣ по горы—тѣ Българи сѣкой день сѣ прибирали
въ крѣпость—тж, подъ Радановы—тѣ знамена. И тжй Гръ-
цы—тѣ въ страхъ да не бы Раданъ подкрѣпенъ нападналъ
на тѣхъ, намыслили да употреби—жтѣ нѣкаквж хитрость и
прѣбрали сѣ въ града.

Сынъ—тѣ на засѣдательный въ Вратца Гръцкій полков-
никъ, жѣдениъ жа славѣ, и като вѣщъ на Българскій азыкъ,
наумилъ си прѣоблеченъ самси да сѣ вмжкне, като Българ-
скій войскарь, въ сгориградскж—тж крѣпость и да погѣби как-

то мѸ прилѣгнѣ храбраго Радана. Намыслилѣ и завѣршилѣ да еждѣ прекранѣ въ крѣпость-гѣ.

Той сѣ казалѣ сынѣ на дръги нѣкой чѸтовенѣ Български воевода и былѣ на ученіе въ Цариградѣ чѣ, дошелѣ сега да помогнѣ на погибваніе-то си отечество. Раданѣ самѣи сѣ голѣмѣ почетѣ го приелѣ, и тѣй отѣ това въспріемваніе разсѣдалѣ за безопасность на живота си сѣ отрова да лиши Радана отѣ живогѣ и въводство, и тѣй дѣрилѣ време.

МеждѸ това Раданова-га дѣщерѣ Велка обамна отѣ лобко-то обѸсѣданіе на прекраснѣй гостѣ страстно сѣ влюбила вънего. Самѣи Раданѣ не сѣ прижирилѣ на обѸходы-тѣ имѣ облагванѣ сѣ знаменитность-гѣ на измысленнѣй мѸ родѣ; но писма Ѹловени отѣ сѣгледачѣ-тѣ дали мѸ да разбѣре кой е, какво мысли и за зла честь видѣлѣ какѣ и единика-га мѸ дѣщерѣ е готова да остави баца си и да бѣга сѣ опаснѣй чѸжденецѣ.

Огорченѣ до крайность за измамѣ-гѣ си, той потрѣсилѣ лѣзлибѣй си гостѣ, и го намѣри сѣ Велкѣ надѣ вратца-га отѣ гдѣ-то и показвашѣ разложеннѣй въ полы-тѣ на планинѣ-гѣ градѣ вратца, и Гръцкѣ-тѣ стражѣ готовѣ-гѣ да ги приѣме. Въ часа на гиѣва си кога-то сподирницы-тѣ мѸ обѸзоржжвали откритѣй врагѣ, той схватилѣ дѣщерѣ-ж си за косѣ-гѣ и сѣ дѸмы-тѣ: „Ѹмри издѣйнице! комѸ-то не е мило отечество-то и родѣ-гѣ мѸ, не е достоенѣ да гледа слѣнце.“ Оѣ сѣжѣ-гѣ си десницѣ отрѣзалѣ главѣ-гѣ и.

Ѹплашеннѣй Гръкѣ стоялѣ върѣзанѣ предѣ него, но той сѣ сѣби-ж-гѣ си срѣзалѣ врьски-чѣ мѸ, оставилѣ го свободенѣ и рекълѣ: „Иди рѣчи на баца си да еждѣ готовѣ, Ѹтрѣк сѣ мон-тѣ юначны сватове цѣж мѸ дойдѣ на кървавѣ свѣтеж“ и дѣйствително на дръгѣй дѣнь повелѣ юначнѣ-тѣ си дръжинѣ кѣмѣ града, гдѣ-то въ кръвополитѣйше сраженіе Ѹбилѣ виновника на дѣлѣ-

риницѣ-тъ мѣсѣрътъ и самѣи падѣхѣхъ побѣдоносѣцѣхъ. —
 (замѣчаніе). Вѣдѣхъ хвѣрлѣи надѣхъ града вратѣца има едно
 тѣсно устѣе на высоки тѣ стѣны, кое-то сѣ казва вратѣ-
 ца. Отъ лѣвѣхъ странѣхъ кѣмъ пладинѣхъ на тѣхъ камени
 вратѣца, стѣнѣхъ-тъ е облана отъ нѣчто черно, кое-то
 тѣкашѣи-тѣ жители наричатъ Велкина-та крѣвь, тѣка-
 сѣ и сгорѣхъ градъ и вѣведѣхъ долъ чѣго носѣтъ и до
 сѣга сѣхъ-то има.

МОМИНКОИ-ТЯ СТѢНИ.

Междѣ Гаероко и Сибѣіево на пѣта, кѣмъ сѣвернѣхъ
 странѣхъ, има стѣна высока, и надѣхъ неѣ отгорѣхъ равницѣхъ
 на кое-то сѣ видѣ-хѣхъ развалины отъ пѣстѣхъ старѣхъ градѣхъ.
 На старо время (дѣмѣхъ тѣхъ вѣшѣи-тѣ жители), като сѣ
 превѣла тѣа крѣпостѣхъ, побѣдѣтели-тѣ разарѣни хѣ упоритѣ-
 стѣо-то на укритѣи-тѣхъ въ неѣхъ Бѣлгарѣи поклѣли сѣхъ да и-
 стребѣхъ до едѣхъ живѣхъ дѣшѣхъ. Красота-та на дѣхъ Благо-
 родни дѣвицѣхъ развѣкала клѣтѣхъ-тъ, и истребѣтелнѣи мѣчи-
 телскѣи ножѣхъ пощадѣхъ нѣжѣи-тъ имѣхъ мѣдинѣхъ, хѣ да ги
 лишѣи отъ дѣвицѣхъ-тъ имѣхъ невинностѣхъ. Колко мѣчителна
 бѣла хѣ дѣхъ дѣвѣйки тѣа пощада! Тѣ сѣ погледѣхъли
 едѣа-дѣхъхъ и погледѣи-тѣхъ имѣхъ откѣрили сѣхъгласѣе-то на сѣр-
 дѣи-тѣхъ имѣхъ чѣстѣа.

Остабѣни подѣхъ стражѣхъ въ палатѣи-тѣхъ, чѣго бѣли надѣхъ
 стѣнѣхъ-тъ, да умрѣмъхъ, рекла едѣа-та; Да умрѣмъхъ отгово-
 рѣла сѣхъга-та; а не да останѣмъхъ недостѣиѣи на Бѣлгарскѣо-
 то има. Бѣхъчѣстѣе-то е по страшно отъ смѣрѣтѣхъ-тъ, а невин-
 ностѣ-та и въ грѣба е сладка. Тоѣа рекли, сплѣли дѣхъги-
 тѣхъ сѣ косѣхъ едѣа у дѣхъхъ, хѣ да не сѣ побѣи едѣа-та като
 скѣчи понапредѣхъ дѣхъга-та, уловили сѣ хѣ рѣцѣхъ и хвѣр-
 лѣли сѣ.

Читателъ! мѣтти невѣненъ вѣнецъ на гроба имъ, и почети съ сълъзи съ жалѣніа паматъ-гъ имъ. *)

Забѣлк. Разказватъ че на стѣна-та има исдѣлано образа на двѣ моми съ сплетени косы и развѣкани дрѣхи като скачатъ.

К Р И И.

*) Можаше да помѣстимы еще анекдоти, но единъ Любородецъ са обѣира да ги печата на свое издѣненіе и мы прибавихмы вмѣсто тѣхъ друго.

РАСПИСЬ

НА

РОДОЛЮБИВЫ-ТЪ СПОМОЩЕСТВОВАНІИ.

Т Ъ Р Н О В О.

Всепреподобный отецъ Григорій Рылскій ; . . . 1	— Христо Къцаръ отъ Б-лена 1
Благог. попъ Петко Н. . . 1	— Станю Глабочкx . . . 1
— Попъ Стерю 1	— Танахъ Ивановъ Габровецъ 1
— Попъ Кочо П. Ивановъ . 1	— Станю Стоюкx отъ Коювци 1
— Попъ Иванъ Плаковскій . 1	— Трихонъ Недюкx . . . 1
— Попъ Иванъ Самоходскій 1	— Колю Стойновъ . . . 1
— Попъ Юрданъ Самоходскій 1	Почтенный момъкъ Пенчо Р. Панаіотоглъ 2
Ученый мжъ Никола С. Миханловскій 2	— Тодоръ Карастанюкx . 1
Ученолюбивый Пантелей Х. Г. Кесимовъ 2	— Манолъ Генчовъ . . . 1
— Спиридонъ Петровъ К. 2	— Иванъ Станюкx Яхтаръ 1
— Теодоръ Николовъ Ш. 1	— Василъ Крачноглъ . . 1
Учит. Д. Петръ Давидовъ . 1	— Ганю Р. Басмажи . . . 1
Учит. Димо Николовъ . . 10	— Ганчо Петковъ К. . . . 1
Маринъ Д. Пиперовъ книг. 3	Словес. Г. Георгій Ябрамовъ 1
Почтенный Гачъ каханжи . 1	Почтенный Г. Константинъ Х. Колевъ 3
— Тодоръ Иліа отъ Тро. 1	— Х. Гава Х. Колевъ . . 1
— Даню Попъ Никола отъ Лѣсковъ 1	— Иванчо Калиноглъ . . 1
— Иванъ Пенюкx отъ Гивліево 1	— Стоанъ Мариновъ . . . 1
— Георгій Иванъ Кожасглъ 1	— Гавра Данюкx 1

— СтоинѸ ДончовѸ Ях- тарѸ 1	Учитель частный Иванчо С. РайнѸшковѸ 1
— МикѸ ХристовѸ кожѸх. 1	Ученицы. Ганчо ГенчовѸ . 1
— ПетрѸ КарадончовѸ . 1	— СтефанѸ ХристовѸ . 1
— Георгій НедювѸ Т. . . 1	— ИванѸ ДимитровѸ . . 1
— Иліа ТанасовѸ 1	— ПетърѸ СтоановѸ . . 1
— СтойнѸ СтоенчовѸ . 1	— РайнѸшѸ ИвановѸ . . 1
— ДаміанѸ КолювѸ . . . 1	— МаринѸ НедѸлковѸ . 1
— КонстантинѸ ОжеювѸ терѸи 1	— ДимитрѸ КжичовѸ . . 1
— Юто МариновѸ боѸжи 1	— Савва КжичовѸ 1
— Нейко ИліевѸ боѸжи . 1	— ТанасѸ ПенчовѸ 1
— Николчо ДимитровѸ в. 1	— ПетрѸ ГанювѸ 1
Учитель и пѸвецѸ Никола П. ВасилевѸ Ѹ 2	— ДимитрѸ НедювѸ . . . 1
Ученицы Димитрій и Сте- фанѸ Ганчови 2	— Николи КирчовѸ . . . 1
— Иліа ЯндревѸ 1	— Коси ТанасовѸ Марно- полѸ 1
— ПанаютѸ ТодорокѸ . 1	— Колю МавродиновѸ Мар- нополѸ 1
— Никола Х. СтоанѸ СантѸрѸжи 1	— ЯнжелѸ ИвановѸ . . . 1
— ДаміанѸ П. ГаневѸ отѸ Пиперково 1	— ВасилѸ РачовѸ 1
— ДимитрѸ ЦачовѸ отѸ ТроанѸ 1	— ПетрѸ ВарбановѸ . . . 1
— МаринѸ ДимитрѸ отѸ Хотница 1	— Иванчо ПетровѸ отѸ КобанѸжкѸ 1
— ИванѸ Х. ПетровѸ . . . 1	— Христо ДимовѸ 1
— КонстантинѸ Ц. МозакѸ 1	— СтоанѸ МинчовѸ . . . 1
МѸзоловѸнкаа Маріа Радн 1	— ДимитрѸ СтанчовѸ . 1
— ХараламѸей ПетровѸ . 1	— ЙорданѸ КжневѸ . . . 1
— МиланѸ П. СавовѸ . . . 1	— Радн ИвановѸ 1
— ЯнжелѸ СтоановѸ . . . 1	— Стамо ПетковѸ 1
— СтефанѸ МартиновѸ . 1	— Колю РадославовѸ при- сово 1
— Никола ЯтанасовѸ . . . 1	— ТанасѸ МинчовѸ . . . 1
— МихалѸ ТодорокѸ . . . 1	— Петко СтоановѸ . . . 1
— ИванѸ и ГеоргѸ Х. Д. МарнополѸ 1	— ИванѸ Х. ДимитровѸ . 1
	— НидѸлако СтаневѸ . . 1
	— Пейко ВелевѸ 1
	— ИванѸ ОлавчевѸ . . . 1
	РодюловѸный и многостра- дальный Ѹа народно-то

Добро Стефанъ Пеневъ	Искренній неговъ пріатель и
Яхтаръ и сынъ неговъ	дрѣвѣ Х. Теодоръ Ко-
ви: Димитрій, Нико-	стогаъ 5
лай, Параскева и Спи-	
ридонъ 10	

РАХОВЕЦЪ.

Благочинный отецъ попъ	Г. Петръ Кирилловъ отъ Ял-
Х. Петръ Сакеларъ . . . 1	банасъ в. 1
— Евтиміа священноинокъ 1	— Иванчо Анастасъ КѢм-
Почтенный Г. Димитрій Х.	вогладъ съ Оѣна 1
Ивановичъ 1	— Стефанъ Параскева отъ
Благородный Николай Ди-	Ялбанасъ в. 1
митровъ Ярнаѣдогаъ 1	— Ванна Николѣвъ отъ Вана 1
Мѣстословесный пѣрвопѣв.	— Георгіе Николовъ Х. То-
на цѣрквѣ-тѣ Г. Апостоли	доранъ Ялбанасъ 1
Г. Евстатій Петровъ Х.	— Маринъ Димитровъ Жи-
Ивановъ 2	ленъ 1
Пѣвецъ Димитръ Ятанасо-	— Пеню Вѣлчовъ Джиленъ 1
Вангелоглаъ 1	— Богданъ Данковъ Джила. 1
Г. Х. Ангелъ Петровъ в. . . 1	— Николчо П. Христовъ И-
Словес. Иванчо П. Теодоровъ 1	кономовъ 1
— Г. Варванъ Рачовъ . . . 1	— Х. Констан. Стойковъ в. 1
Г. Теодоръ П. Апаковъ в. . 1	— Ятанасъ Георгіевъ в. . . 1
	— Ренкъ бакалъ 1

Рефетъ вѣгасерскій.

Почт. Спиридон Димитровъ 1	П. Азаръ Стоиловъ . . . 1
— Х. Параскева Добревъ . 1	— Димитръ Стоиловъ . . 1
— Х. Евстатій Христовъ . . 1	— Иванчо Димитръ . . . 1
— Николай Х. Пенковъ . . . 1	— Кънчо Ивановъ 1
— Минчо Петковъ 1	— Христо Стоиловъ . . . 1
— Стефанъ Стойковъ 1	— Теодоръ Недѣлковъ . . 1
— Теодоръ Теодосіевъ Па-	— Георгіи Ивановъ Яйнажи 1
новъ 1	— Евстатій Добревъ . . . 1

РЕФЕТЪ АКАЖІЙСКІЙ.

Почтенный Маринъ Рашковъ	1	П. Дончо Христовъ	1
пѣвца	1	— Ангелъ Ивановъ Арман-	
— Филиппъ Окрешковъ	1	челъ	1
— Генчъ Добревъ	1	— Стоанъ Райковъ о. Елена	1
— Х. Иванчо Димитровъ	1	— Юрданъ Стоановъ о. Елена	1
— Внѣ Стойковъ	1	— Петръ Пенчовъ Долна Ра-	
— Стоанъ Вичовъ Травна	1	хубица	1
— Никола Иванскъ о. Травна	1	— Стоанъ Райковъ отъ Бе-	
— Тодоръ Ивановъ	1	крево	1
— Ситанасъ Пенъ	1		

РЕФЕТЪ ПАМЪКІЙСКІЙ.

Почтенный Анастасъ Назаровъ	1	З. Теодоръ и Константинъ	
— Назаръ Петковъ	1	Момчилови	1
— Райкъ Докревъ	1	— Панаютъ Паскалевъ	1
— Христо Петковъ	1	— Димитрій и Анастасъ Па-	
— Христо Георгиевъ	1	скалеви	1
— Райко Христовъ	1	— Михаль и Рашо Христови	1
— Димитрій Караминковъ	1	Хараламкіе и Михаль И-	
— Димитръ Димитровъ	1	ванови	1
— Иванчъ Назаровъ кожъхъ.	1	— Давидъ Константинъ	1
— Иванчъ Стойковъ Елена	1	— Николай Тасевъ	1
— Стоанъ Георгиевъ	1	— Иванъ Попъ Тетрадовъ	1
Българскій учитель Стайкъ		— Маринъ и Теодосій Ни-	
Ивановъ Венецъ	10	колови	1
Учн. Слов. Георгій Иванъ.		— Трифонъ и Христо Стой-	
Чертазановъ	1	кови	1
— Братъ неговъ Христо	1	— Стефанъ и Парашкева И-	
— Николай и Анастасъ Га-		ванови	1
теви	1	— Димитрій Антоновъ	1
— Петръ Василевъ отъ Аѣс-		— Константинъ Пантеліевъ	1
ковецъ	1	— Филиппъ Пенъ	1
— Николай Димитровъ	1	— Юрданъ Николовъ	1
— Димитрій и Теодоръ Сте-		— Михаль и Стефанъ Хъ-	
фанови	1	Давидови	1

— Иванъ Х. Райковъ . . . 1	— Николаос Маринъ . . . 1
— Стефанъ Добревъ . . . 1	— Георгіос ТеодосіѸ . . . 1
— Иванъ Добревъ . . . 1	— Христоос Іоанъ . . . 1
— АнкѸ Белчовъ Търново 1	— Петрос Х. Іоанъ . . . 1
Почтен. Г. Намеринъ Вичовъ 1	— Константинос ГригоріѸ 1
Іоанис Сигаласъ Тиреосъ дѣ-	— Димитріос Цани . . . 1
даскалос тис ано Орехо-	— Іоаннис Харамеъ . . . 1
вицас . . . 3	— Іаннис Николаъ . . . 1
Матите. Николаос ГеоргіѸ . . 1	— Петрос ДимитріѸ . . . 1
— Панагіотис Х. Стефанъ 1	— Ятанасіос Х. ТеодосіѸ . 1
— Янастасіос Теодоръ . . . 1	— Христоос Х. Іоаннъ . . . 1
— Ятанасіос Іоанъ . . . 1	— Панагіотис ЯнастасіѸ . 1

Въ мѣнастѣри-тѣ околѣтърново.

ИгѸменъ С. Преображеніа	Х. Силвистрій иннокъ тамже 1
Серафимъ . . . 1	Братъ Х. Петръ тамже . 1
Исаіа Иннокъ тамже . . . 1	Братъ Рачо тамже . . . 1
ИгѸменъ на Лѣсковскій М.	ОцѸ за мѣнастѣри Св.
отъ Харитонъ . . . 2	Тронца . . . 2
ИгѸменъ на Црнсовскій М. отъ 2	ОцѸ Калифарскій мѣнаст. 3

Мѣнастѣръ кѣвинскій.

Всепопедокный оцѣ Х. Пана-	— Даконъ Серафимъ . . . 1
сіа игѸменъ . . . 3	Никола Петковъ отъ Зин-
— Оцѣхъ Партеніа . . . 1	гѣвцы . . . 1
— Оцѣхъ Порфиріа . . . 1	

Мѣнастѣръ Плаковскій.

Всепопедокный оцѣ Х. Го-	— Константиноъ Теодоровъ 1
фроній игѸменъ . . . 1	— Савва Василевъ . . . 1
— Рѣгословъ Иннокъ . . . 1	— Теодоръ Отейковъ . . . 1
— Впифаній Свѣщенноиннок 1	— Стефанъ Жилаковъ . . . 1
— Теофанъ Свѣщенноиннок 1	— Рѣчо Іванскъ . . . 1

Околѣ Търново мали-тѣ сѣлца.

Благоговѣнный Попъ Иванъ въ поликранце . . . 1
--

Благог. Попъ Христо тамже	1	Търчета	1
— Попъ Теодоръ въ Ахенчери	1	— Попъ Петръ въ Леденик .	1
— Попъ Петръ въ Оминовец	1	Словес. Василь Досевиъ Чит.	1
— Попъ Стоанъ Самокоде.		Благог. Папа Анастасъ Тео-	
— Попъ Никола отъ Т. въ		Дорова	1
Градище	1	Почтен. Ангелъ мѣтафчи .	1
— Попъ Късѣтю Вѣлкоу въ			

БЛАКОВЕЦЪ.

Благог. П. Иванъ П. Теодо-		— Г. Христо пѣвецъ . . .	1
ровъ	1	— Иліа Христовъ	1
— Попъ Кръстю	1	— Ювчо Стоановъ	1
Словесный Г. Недю Цанковъ	1	— Петко Стоановъ	1
Почтенный Стоанъ Иліевъ	1	— Димитръ Христовъ . . .	1

ОБРЕВЪЦЪ.

Благоговѣйный П. Иліа ико-		— Попъ Теодоръ	1
номъ съ сын.	1	Слабесн. Г. Никола Иванов.	1
— Х. попъ Иванъ	1	— Иванчо Колевъ Кобачъ .	1

ПРИГОВО.

Благоговѣйный Попъ Сава	1	Почтенный Кжню Богдановъ	1
— Попъ Симеонъ	1	— Иванъ Минчовъ	1
Почтен. Теодоръ П. Ивановъ	1	— Петръ Манювъ	1
— Минчо Кировъ	1		

ДББЛАВЪЦЪ.

Благог. Попъ Стефанъ Д.	1	— Иванчо Тодоръ	1
Почтенный Тодоръ Минчовъ	1	— Денчъ попъ Параансвъ .	1
— Момчъ Стоанъ	1		

КОВАНЪЦЪ.

Благоговѣйный п. Драганъ	1	Словес. Ивановъ попъ Гергеу	1
— Попъ Михаилъ	1		

ЦЕРОВЯ КОРИА.

Благог. Х. П. Харитонъ . 1	Братіа Х. Панови за учи- лище-го 1
----------------------------	---

КНИИФЯРБВО.

Благог. попъ Иван икономъ 1	— Попъ Генчо Парцалски . 1
— Х. попъ Дончо Стойчовъ 1	Словес. Драганъ Стоановъ . 1

ДРЪНОВИ.

Словесный учитель Стоанъ	Г. Тодоръ Колювъ . . . 1
Поповъ 5	— Цаню Рѣсиновъ . . . 1
Почтенный Х. Славъ Иван. 1	— Геню Тотювъ . . . 1
Въ Бѣчѣ въ цѣл. Учит.	— Геню Пенювъ . . . 1
Георгій Пенчовъ . . . 1	— Георги Дончовъ . . . 1
Г. Впитропъ черковный	— Иванъ Колювъ отъ Кѣ-
Стойко 1	мани 1
— Пенчо Рѣсиновъ . . . 1	— Иванъ Христовъ отъ Кѣ-
— Пенчо Димовъ . . . 1	мани 1
— Варванъ Петковъ . . . 1	Словесный Уч. Ибачо изъ
— Нено Деневъ . . . 1	Казанлъжъ 1
— Досю Ивановъ . . . 1	

ТРАВНИ.

Благоговѣйный Икономъ П.	Б. Попъ Никола Иконовъ . 1
Иваникій 1	— Попъ Георгій Петровъ . 1
— Протопопъ Попъ Димъ 1	— Попъ Григорій Ботевъ 1
— Впитропъ Попъ Алекса 1	— Попъ Петъръ Кръстевъ 1
— Хартофилаксъ П. Кръстю 1	— Попъ Димитрій Кръстевъ 1
— Сакелій П. Димъ . . . 1	Дѣховникъ Йосафъ Хилен-
Попъ Белчо 1	дарецъ 1
— Иеромнимонъ П. Нинола	Почтеннородный Никола И-
П. К. 1	ванъ ч. 1
— Вѣдикосъ П. Констан-	Почтеннород. Никола Тодо-
тинъ в. 1	ровъ в. 1
— Попъ Стоанъ Андреевъ 1	

Почтеннород. Тодоръ Попъ	1	С. Тодоръ Ниновъ а	1
Иванъ	1	— Гено Иванъ Налбанъ	1
Почтеннород. Ангелъ Х. Тахо	1	— Даню Койчовъ Сантържи	1
Почтеннород. Кънчъ Генков.	1	— Недю Вичъ Халачъ	1
Почтенный. Никола Райковъ	1	— Никола Генкъ миню ж.	1
Почтенный. Даню Райковъ	1	— Иванъ Венковъ ж.	1
Впитропъ Школскій Иванчъ		— Георги Рагковъ Гайтан-	
Т. Кадасовъ	1	жи	1
Впитропъ Школскій Иванчъ		— Даню Диміа б.	1
Отоевъ	5	— Даню Момчъ б.	1
Впитропъ Школскій Минчо		— Даню Тотю б.	1
Генчо Девие	1	— Никола Начъ Терзи	1
Почти. Калинчъ Цаневъ	1	— Петръ Деню Окорчъ	1
— Димитръ Отейчъ	1	— Георгій Даміанъ	1
— Даню Отойчъ	1	— Момчилъ Миню за сы-	
— Злато Димитрій	1	на си мита	1
— Пенчъ Геню за сына си		— Кънчо Ангелъ а Бажи	1
Рала въ Бѣкбрещи	1	— Цанъ Момчъ Кадасъ	1
— Петръ Пейчовъ	1	— Тодоръ Колю Цѣровъ	1
— Генчо тѣфичи	1	— Цѣра Колю Цѣровъ	1
— Момчо тѣфичи	1	— Петръ Тотю отъ Бѣхѣвцы	1
— Кънчъ Карагеновъ живо-		— Тодоръ Кънчовъ за дѣ-	
пись	1	те-то си	1
— Марко Михо Кюркчи	1	Момче-та. Райко Иванчо чо-	
— Димитръ Сергевъ д.	1	хажн	2
Пѣснословесный Юнкъ П. Ви-		— Отанчо Т. Поповъ	1
ганъ	1	— Ганю Келчъ	1
Цою и Симеонъ Симео-		— Стойнъ П. Димовъ	1
нови	1	— Марко выганъ	1
Досю Кою живописъ	1	— Иванчо Ботю	1
Кънчо Иванчъ ж.	1	— Тодоръ Никола	1
Генкъ Кънчо ж.	1	— Никола Рачъ	1
Виганъ Димитръ	1	— Танкъ Ангелъ	1
Димитръ и Димъ Цаневи К.	2	— Недю Цѣѣтко терзи	1
Тодоръ Рачо боажн	1	— Кръстю Даню живопис	1
Тодоръ Кою грънчеръ	1	— Георги Даню Тютюнжи	1
Слов. Ювчъ бончъ	1	— Иванчъ Даню Генкъ	1
— Иванчъ Бончъ	1	— Никола Тихолъ	1
— Алекса Анастасъ лѣкаръ	2	— Къкчъ Томчъ	1

М. РайкѸ Цаню чоу . . . 1	Д. ИванѸ попѸ Ялекса и
— КичѸ РачѸ КазасѸ . . . 1	Юнко 1
— Тихоль КонѸ 1	— ПетрѸ ДимитрѸ . . . 1
— СтоилѸ Боню 1	— Георгій ТодорѸ . . . 1
— Митю Кичю 1	— СтоилѸ попѸ БелчсѸ . 1
— Димитр Петров живопись 1	— Юнко попѸ Никола И. . 1
— Димо стойсѸ въ Гаврово 1	— ВытанѸ и ДимитрѸ П.
— Иліа Цаню АвраамѸ . . . 1	Коеби 2
— Цаню ДаміанѸ 1	— Георгій и Тотю Цанеби 2
— КойѸ ДимитрѸ Балтажи 1	— РайкѸ Никола 1
— БонѸ РадославѸ К. 1	— ПетрѸ КалинѸ 1
— Боню ТодорѸ Ч. 1	— ТодорѸ и Боню Ив. Ка-
— Герги Грохю 1	засови 2
Взданный БчителѸ Никола	— Тотю и Минчю Миха-
КоюѸ Е. 2	леби 1
Бченицы. ДимитрѸ ИвановѸ	— Дончо и Минчо Трифо-
отѸ Враца 1	нови 2
— Досю ВытанѸ 1	— Никола БичѸ 1
— Кою Досю 1	— Георги Минчо 1
— Иліа ДимитрѸ 1	— Христо МомѸѸѸ 1
— Юнко П. ПетровѸ Ик. . . 1	— ИванѸ АнгеловѸ 1
— Венко Калчо 1	— АнгелѸ БогдановѸ . . . 1
— Христо Пенчо 1	— Цаню Захаріа 1
— Койчю и ИванѸ попѸ Ни-	— Златю Пеню 1
колоѸ 2	— Христо ТодорѸ 1
— Никола и Михаль П. Ди-	— Николае МанолѸ Меленкій 1
мови 2	— ПетрѸ Христо 1
— Георгій, СтефанѸ и Пе-	— Ялекса Колю Семержи . 1
трѸ кичови 3	— Михаль ИвановѸ 1
— Христо НикифоровѸ . . 1	— СтанѸ Цоню Волю . . . 1
— Юнко и Михаль Гтей-	— ХристѸ Колю ЧехларѸ . 1
нови 2	

БЛБНИ.

Благо. п. Андреа Сакеларіев 1	— попѸ Никола ГѸнюѸѸ . 1
— попѸ ИванѸ МомчилѸ . 1	— ПопѸ Михаль 1
— попѸ Саба 1	Всепрепод Софроній Хилен-
— попѸ ХристѸ ИвановѸ . 1	дарецѸ 2

Б. Теодосій Хилена 1	П. Яврамъ Добревъ 1
— Благо. попъ Нилола Ко- стовъ 1	— Стоанъ Кръстевъ 1
Почтенородный Х. Йорданъ Х. Иванъ 1	— Иліа Х. Стефановъ 1
Любо. Х. Теодоръ 2	— Никола Минковъ 1
— Х. Христо Х. Стоановъ 2	— Никола Димовъ 1
— Михалъ Х. Стоановъ 1	— Петкъ Стайковъ 1
— Х. Михалъ Николовъ 1	— Стефанъ Мартиновъ 1
— Х. Петко Х. Тодоровъ 1	— Никифоръ Мартиновъ 1
Словесный Теодоръ Х. Сто- ановъ 1	— Йорданъ Х. Йордановъ 1
— Назаръ Гърбановъ 1	— Тодоръ Ангеловъ 1
Почтг. Петкъ Х. Момчиловъ 1	— Дичо Марковъ 1
— Иванъ Х. Йордановъ 1	— Иванъ Калчовъ 1
— Стоанъ Коювъ 1	За окцію-то училище 1
	Счит. Иванъ Н. Момчилов 1
	— Никифоръ П. Констан- тиновъ 1

БЪБРОВО.

Благог. п. Савва икономъ 1	П. Недю Николовъ 1
Протепопъ П. Михалъ 3	— Иванъ Димитровъ 1
Благог. Х. попъ Димитрій 1	— Минко Петровъ 1
— Попъ Симеонъ Петровъ 1	Слов. Учит. Стоанъ П. Ян- древъ Блена 1
Благородный Х. Теодоръ 1	Благог. попъ Маркъ 1
— Станчо Драгановъ 1	Почтен. Петкъ Гранчаръ 1
Почтен. Савва Х. Стефановъ 1	— Герги Тодоровъ 1
— Савва Михаловъ отъ Ки- билово 1	

МИРАНЪ.

Почтенный Стойко Тодо- ровъ 1	Слов. Учитель Пеню Бячо отъ Тырново 1
--	--

ГЯБОВО.

Благог. О. попъ Иванчо ико- номовъ 1	Почтеннѣйшій Г. Петко Х. И. Манафовъ 1
— О. п. Стуйко Главановъ 1	— Х. Пенчо Х. Цачовъ 1

Почтенный Георгій Д. Хесап- чіовъ	1	П. Петръ Никола Рехче . . .	1
— Андреа Д. Хесапчіовъ . . .	1	Гинко Отойно чихларъ . . .	1
— Георги Х. Хесапчіовъ . . .	1	— Теодор П. Зографъ т'равъ . .	1
— Х. Андреа П. Хесапчіовъ . .	1	— Андреа Проданска грън . . .	1
— Отанчо Іанковъ арн	1	— Отоанъ Райковъ палѣк . . .	1
Эчит. Христодалъ Костовъ . .	1	— Никола Тонковъ рашей . . .	1
— Иліа П. Р. Грѣдовъ	1	— Цоню Іоновъ кѣюм	1
— Цвѣтко Недю самаржіовъ . .	1	— Иванъ Х. Досювъ	1
Почт. Иванчо Андрейчовъ . . .	1	— Вню и Рачъ Михови кою . . .	1
— Колчо Пенчо Калпахановъ . .	1	— Колчо Ганчо крѣсн	1
— Христо Пенчо Селвели	1	— Иванчо Ілюк Голосман . . .	1
— Рачко Данковъ	1	— Пенчо П. Генювъ	1
— Иванъ П. Р. Грѣдовъ	1	— Іосю Проданъ касма	1
— Георги П. Р. и Теодоръ . . .	1	— Иванъ Минчо басм	1
П. Р. отъ Травна	1	— Гатю М. Махни отъ П.	1
— Х. Отоанъ Х. Георгіовъ . . .	1	— Пенчо Х. Цончовъ	1
— Стефанъ Отанимировъ	1	— Отоанъ Недювъ гюзелъ . . .	1
— Гаврилъ Ганчовъ	1	— Иванъ и Василь Ненчови . . .	1
— Х. Георги Х. И. Манафовъ . .	1	— Никола и Христо Гѣтюви . . .	1
— Цоню Іліовъ	1	— Владко Петковъ	1
— Василъ Пецовъ	1	— Колчо Цонювъ	1
— Василъ Пенчо в	2	— Отою Пенчо пгиче	1
— Димитръ П. Сачито	1	— Цоню Іоакимовъ	1
— Георги Сейковъ	1	— Димитръ Цвѣтковъ	1
— Иванъ Донковъ	1	— Иванъ Марко Отоановъ . . .	1
— Кжнчо Р. Ройчегъ	1	— Іліа Колюкъ кожѣхъ	1
— Петко Тотю факировъ	1	— Спиридонъ Петръ чихл	1
— Петръ Теодоръ тер	1	— Никола Пърковъ тер	1
— Иванчо Вхлчовъ	1	— Никола Теодоръ кас	1
— Петко Данковъ	1	— Геню Рачковъ клисаръ	1
— Цвѣтко Спиридоновъ	1	— Отоанъ Дачито	1
— Петръ Николовъ зогр	1	— Пенчо Рачовъ бож	1
— Радославъ Ілювъ таб	1	— Никола П. Христовъ	1
— Аврамъ Петко таб	1	— Богю Отоановъ лаж	1
— Колчо Петровъ сарачъ	1	— Отаню Петковъ чихъ	1
— Теодоръ Минчовъ таб	1	— Петко Иванъ чихъ	1
— Златю Отоковъ таб	1	— Христо Николовъ кюрк . . .	1
— Никодимъ Ивановъ	1	— Симеонъ Пенчо чѣхъ	1
		— Христо Колчо Ратковъ . . .	1

Почтенный. Димитръ Хри-	П. Стоанъ Дечовъ . . . 1
стовъ 1	— Иванчо Пенчо Влахче . . 1
— Симеонъ Евтимъ . . . 1	— Цанко Рачковъ 1
— Иванчо Станчовъ Хар-	— Некаѣа Пеювъ 1
лакъ 1	— Христо Неновъ хасе . . 1
— Христо Бойновъ 1	— Нено Тотювъ Факиръ . . 1
— Марко Генювъ 1	— Лазаръ Гецовъ 1
— Никола Пенчовъ хал. . . 1	— Цвѣтко Колювъ 1
— Иванчо Петко Кирчовъ . 1	— Георги Стоанов Търнов. 1
— Стоанъ Пенчо Драголов . 1	Дюкоученнаа Теодорка П.
— Димитръ Иванчовъ . . . 1	Ювчова 1
— Иванчо Спасичовъ . . . 1	Попъ Теодоръ Райковъ отъ
— Кою Стоановъ отъ Топ. . 1	Боженцы 1
— Минчо Колювъ отъ Неаю . 1	

КЛЮФЕРЪ.

Почтн. Г. Николай П. Тѣпчи-	Г. Ангоній Х. Варскій живо-
лецъвъ 2	писецъ 1
— Б. Братѣа Г. Комсѣви . . 3	Г. Христо Г. Симовъ . . . 1
— Г. Драганъ Манджѣковъ . 1	— Димитрій Х. Несторовъ . 1
— Г. Димо Х. М. Тюлъ . . . 1	— Георгій Дончевъ Книго-
— Г. Генчо Р. Яджаровъ . . 1	продавецъ 5
Б. Б. Н. Н. М. Х. К. 5	— Георгій М. Цхробицъ . . 1
Слов. Учителъ Ботю Пет-	— Иванъ В. Чѣкановъ . . . 1
ковъ 2	— Петъръ Неѣѣачовъ . . . 1
Отоманскій учитель Мех-	— Внѣо Маноловъ 1
метъ Вфенди 1	— Христо Чоревъ 1
Почт. Г. Христо Бардинов . 1	— Стайко Димовъ 1
— Г. Христо Ганчов Сопот . 1	— Драганъ Нечовъ 1
Ихаций Цѣлителъ Ахо-	— Тино Пиронковъ 1
ваки 1	— Димитръ Паничковъ . . 1
	— Петръ Явраамовъ 1

Ученицы училищн.

Христѣо М. на Сарджа . . . 1	Димо Х. Г. Кіой-Башискъ . . 1
Восга Х. Тошковичъ 1	Никола М. Каѣалмжшевъ . . 1
Димо К. Какжржѣвъ 1	Матѣо Х. Р. Шоповъ 1

Димитръ Т. Кржкаловъ	1	Минко Г. Финговъ	1
Огюлаъ П. Д. Малинковъ	1	Недѣлчо кара Николовъ	1
Иван Неновъ Търниченскій	1	Никола Ивановъ	1
Генко Б. Бенчовъ	1	Данио Ивановъ	1
Христіо І. Колювъ	1	Спасъ Ивановъ	1
Мирчо С. Шишевъ	1	Стефанъ Христовъ	1
Иванъ Влахкинъ	1	Далио Ивановъ	1
Томо М. Стоювъ	1	Георгій Т. Колювъ	1
Огюко В. Боажіевъ	1	Пѣтїо Пѣевъ	1
Донко Н. Дойновъ	1	Славчо Янгелсвъ	1
Иванъ Х. Боажіевъ	1	Видоль Ивановъ	1
Димитръ В. Боажіевъ	1	Далио Петковъ	1
Петъръ Н. Начевъ	1	Христіо Ивановъ	1
Стефан И. Стефанчовъ	1	Петръ И. Ямантіевъ	1
Іоакимъ Гръевъ	1		

НОВИ МАХИЯ (Габровско).

Благогов. Отецъ Г. попъ	—	Христо Нитовъ Бочакчи	1
Пенчо	1	— Христо Досевъ лебажи	1
Мѣзиковслор. Иванчо Оганевъ	—	Иванъ Петровъ бочакчи	1
учителъ	2	— Митю Тонковъ бочакчи	1
Почитинный Милчо Оганевъ	—	Петъръ Христовъ бочакчи	1
Терзи	1	— Тодоръ Павелъ бочакчи	1
— Пенчо Николовъ Яприловъ	1		

ОІДІВРО.

Благо. попъ Двѣтко	1	П. Хинко Ивановъ	1
— попъ Петю Цанковъ	1	— Ватю Іонковъ	1
Почтенный Х. Михаль. П. Недѣлковъ	1	— Иванъ Тачювъ Манеолъ	1
— Петю Пенковъ	1	— Кжню Цонювъ Сѣгабаши	1
— Миню Радковъ	1	— Х. Стефанъ Х. Гергевъ	1
— Христо Геневъ	1	— Маринъ Николаевъ ханжи	1
— Христо Х. Петковъ	1	— Никифоръ Николовъ	1
— Минчо Иванов Хаджійкинъ	1	— Златю Колювъ	1
— Петъръ Рачовъ	1	— Михаль Терзи	1
		— Иванчо Дочовъ Т.	1

П. Х. Христо Пейчовъ . . . 1	П. Митю Данювъ В. . . 1
— Игнатъ Стойчовъ . . . 1	— Хъканъ Ивановъ . . . 1
— Анастасъ Петковъ мѣтаф . . . 1	— Симеонъ Лазаровъ . . . 1
— Христо Даневъ Г. . . 1	— Петко Христо Катра . . . 1
— Хинко Стоевъ Б. . . 1	— Велчо Сапѣнки . . . 1
— Генко Станчовъ И. . . 1	Пѣснословесный Х. Ангелъ . . . 1
— Ватю Семовъ . . . 1	Іоановъ . . . 1
— Иванъ Илювъ . . . 1	— Никола Ивановъ учи- . . . 1
— Петю Дочѣвъ . . . 1	тель . . . 1

ПОВѢСТЬ.

Преподок. Максим Сващен- . . . 1	— Х. Парашкева Маринчовъ . . . 1
ноинникъ Т. М. . . 1	— Коста П. Василевъ . . . 1
Благоговѣй. Папа Захаріа . . . 1	— Стойнъ Кжичовъ р. б. . . 1
Начовичъ . . . 1	— Димитрій икономовъ . . . 1
Почтеннород. Тодор Іоан . . . 1	— Анастасъ Мариновъ . . . 1
Кжичовъ . . . 1	— Коста Кжичовъ . . . 1
— Георгій Х. Дойчиновъ . . . 1	— Илійчъ Иліевъ . . . 1
— Томчъ Михайловъ . . . 1	— Коста Финковъ Карако- . . . 1
— Томчъ станю терзіоглѣ . . . 1	нѣвъ . . . 1
— Петръ Хино Поповъ . . . 1	— Христо Поповъ . . . 1
— Томчъ Станю терзіоглѣ . . . 1	— Христѣ дейнооглѣ . . . 1
за училишъ . . . 1	— Цвѣтко трифоновъ терзи . . . 1
— Хинчъ Лазаровъ . . . 1	— Христо Тодоровъ . . . 1
— Коста Мановъ в. . . 1	— Сійкѣ Сыйковъ . . . 1
Слов. Манола Лазаровъ Го- . . . 1	— Пенкѣ Стоановъ . . . 1
фіанъ учитель . . . 1	— Дочъ Ивановъ . . . 1
— Димитрій Стоиловъ Со- . . . 1	— Христо Трифоновъ . . . 1
фіанъ дѣкаръ . . . 1	— Пано Диковъ Р. . . 1
— Георгій Х. Вирковъ . Го- . . . 1	— Х. Михайла . . . 1
потненицъ . . . 1	Діаконъ Никифоръ при Г. . . 1
— Іосифъ Цвѣтковъ кѣи- . . . 1	ловчѣ Блене . . . 1
дѣражи . . . 1	Іоанчъ писаръ и сродникъ . . . 1
— Константинъ Фипіпповъ . . . 1	Г. ловчѣ . . . 1
Софіанъ . . . 1	Іанкѣ Христовъ Дрѣковецъ . . . 1
— Тодоръ Неделковъ Сопот- . . . 1	учитель . . . 1
неницъ . . . 1	

ТРОАНЪ.

Слов. Владъ Х. Петровъ	1	П. Димитръ Николаевъ	1
— Пенчо Банковъ учитель	1	— Иліа Дочовъ	1
Благоувѣйный Попъ Коста	1	— Димитръ Поповъ	1
Почтен. Х. Георгій Х. Нико-		— Иванъ Марковъ	1
мовъ	1	— Добри Найденовъ	1
— Найдена Мариновъ	1		

ЕТРОПОЛЪ.

Всеренодобный Г. Поликарп		З. Михалъ Христовъ	1
Рылецъ	1	— Іоанъ Христъ въ	1
— Г. Гавріилъ рылецъ	1	— Стоанъ Пенчовъ	1
Почтен. Г. Х. Симеонъ Х.		— Павелъ Гичовъ	1
Панчовъ	1	— Бончо Христовъ	1
— Христо Х. Павловъ	1	— Савва Іоцовъ	1
— Иліа Іоановъ Епитропъ		— Павелъ Хиновъ	1
Бчилецъ	1	— Бончо Нинъвъ	1
Мѣхикословесный Г. Дими-		— Панчо Павловъ	1
трій Іоановъ	1	— Христо Кръстевъ	1
Бченицы. Христо Іоановъ	1	— Іоанъ Кръстевъ	1
— Дончо Попъ Кръстевъ	1		

ПЕВЗЕНЪ.

Родолюбивый Маринчо Пе-		П. Теодоръ Влахли	1
тровъ за школа	1	М. учитель Еммануилъ Вас-	
— Симеон Недѣлковъ	1	кидовъ и сынъ	2
Почт. Никола Пискеолъ	1	— Димо М. Гранчарскій	1
— Хицо Теодоровъ	1	— Цаню Константиновъ	1
— Димитръ Коажій	1	— Пена Х. П. Георгіевъ	1
— Трифонъ Коажій	1	Бченицы. Георгій Симеоновъ	1
— Динко Коажій	1	— Иванъ Ятанасовъ	1
— Теодоръ Вацовъ	1	— Иліа Трифоновъ	1
— Коно чохажій	1	— Христо Х. Костовъ	1
— Х. Коста	1	— Теодоръ Константиновъ	1
— Христакъ Бѣжовъ	1	— Іоаннкій Х. Константинъ	1
— Миле Николаевъ	1	— Цвѣтко Ятанасовъ	1

Х. Петра Михайловъ	1	Слов. Василья Отанчо чохаѣн 1	
— Гергица Цановъ	1	Поч. Иліа Ивановъ Боажѣн 1	
— Братіа Миновичи	1	— Симеонъ Тодоровъ	1
— Іоанъ Михайловъ	1	— Костаки Никола	1
— Теодоръ Х. П. Георгіевъ	1	— Димитръ Дазаровъ	1
— Константинъ Іордановъ	1	— Даміанъ Дилковъ	1
— Кръсте Горановъ	1	— Остенъ Матеа	1
— Христо Трифоновъ	1	— Динко Тодоровъ	1
— Томчо Цветковъ	1	— Димитръ Пековъ	1

ГОФИА.

Благо. попъ Георгій икономъ	1	Поч. Костаки Г. Галабашо-	
— попъ Янтон Сакеларій	1	гль ихъ загара	1
— попъ Георгій Скевофилак	1	— Іованчо Здравковъ парч	1
— попъ Теодоръ протопопъ	1	— Михалачко Коцевъ терзи	1
Теоѡсія игѡменъ Драгалев		— Константинъ Георгіевъ	1
монас.	1	— Тодоринко Панчовъ	1
Благородный Анастасъ Тео-		— Янтон Кирачковъ	1
доровъ	1	— Панаіотъ Митрошиновъ к	1
— Х. Нешо Филипповъ	1	— Панаіотъ Паѡновъ	1
— Х. Янко Георгіевъ	1	— Димитр Каймак: кѡнд-	
— Х. Мано Отоановъ въ		ражи	1
Бѡкрешъ	1	— Панчо Шалевъ бакалъ	1
— Х. Анастасъ Огефановъ	1	— Георгій Спасовъ бакалъ	1
— Замфираки Димитракевъ	1	— Вѡзманъ Огефановъ	1
— Михалъ Христовъ Хе-		— Георги Рагковъ Гайтан	
кимски	1	отъ Кахъ	1
Поч. Братіа Михалкови	1	— Іованчо Цветковъ изъ	
— Братіа Константинъ и		враца	1
Наѡмъ Іопови	1	— Спасъ Тезгехтаръ изъ	
— Панчо Дазаровъ сьрчаджи	1	Перникъ	1
— Георгій Коцовъ Терзи	1	— Никола Визковъ изъ Га-	
— Димитрій Трайковъ	1	моковъ	1
— Іорданъ Х. Михаловъ	1	Словесный Симеонъ Янто-	
— Отоанчо Х. Манчовъ Па-		новъ П.	1
нигюрецъ	1	— Х. Ангелко Маноловъ	1
— Пѣшо Тодоровъ отъ же-		— Встратіа Младеновъ	1
лава	1	— Теодоръ Георгіевъ	1

Почт. Спири Іоановъ шекер.	8. Ядамъ Янтоновъ . 1
из Прилѣпъ . 1	— Манолъ Николаевъ . 1
Братіа Георги, Маноль поп	— Манолъ Панчовъ . 1
Инастасови . 1	— Димитрій Х. Мано . 1
— Исаіа Георгіевъ . 1	— Николай Х. Ятанасовъ . 1
Мждр. словес. Константинъ	— Николай Х. Янковъ . 1
Василіевъ 8ч. . 1	— Симеонъ Георгіевъ . 1
— Сотиръ Я. Іоговъ 8ч. . 1	отъ рѣже. Младенъ Божиловъ 1
8чиницы Димитрій Стоиловъ 1	Съзералъ родолюбий Г.
— Манолъ П. Тошовъ . 1	Георгій Симеонов и спомо-
— Христати Михайловъ . 1	гналъ за 8чилището даръ . 2
— Теодоръ Пѣшовъ . 1	

БРВЗНИКЪ.

Благот. попъ Стоян Колев 1	Почт. Димитръ Игнатовъ 1
— Попъ Христъ Ангменски 1	— Михалъ Георгіевъ . 1
Слов. Миленко Димитровъ 1	— Пѣнчо Ахзаровъ . 1
— Соколъ Калевъ отъ Габер 1	— Кале Стоювъ отъ Габер 1

ПЛОВДИВЪ.

Словес. 8читель въ Мараши	Искъсный лѣкаръ Стоянчо
отецъ Іларіонъ . 2	Чомаковъ . 5

ПВРЪЩИЦА.

Почтен. Г. Апостол Паблевъ 1	П. Георгій Стоиловъ . 1
— Архангелъ Гичевъ . 1	— Константинъ Танковъ . 1
— Димитръ Стоиловъ епи-	— Тодоръ Ивановъ . 1
тропъ църк. . 1	Слов. Христе Дановъ 8чит.
— Анастасъ Василевъ . 1	Клисърецъ . 1
— Гавво Димитровъ . 1	

Перѣшкій монастыръ.

Игъменъ Севастіанъ Сва-	Свещенноинокъ Леонтіа Вза-
щенноинокъ . 1	чевъ . 1
	Свещен. Веніаминъ Дебели 1

ЧЕРНОГОРОВО.

Благоговѣйный отецъ Стою	Словес. Никола Г. Белчевъ
Мариновъ 1	Учитель Копришъ . . . 1
	— Г. Стойчо Игнатовъ . . 1

БАТЯКЪ.

Благог. от. П. Иліа Анков 1	— Стойче Николовъ . . 1
— От. П. Нейчо Пауновъ . 1	— Иванъ Пауновъ . . . 1
Словесн. Учиг. Веле Ганчов 1	— Петръ Веневъ . . . 1
Ученицы Стефанъ Трианда-	— Стоянъ Стоиловъ отъ
феловъ 1	Брацигово 1
— Дойчо Нисторовъ . . . 1	— Никола Ивановъ отъ
— Гжю Димитровъ . . . 1	Неврокопъ 1
— Ятанасъ Анковъ . . . 1	— Димитръ Василевъ Уч.
— Тодоръ Ангеловъ . . . 1	Радилъ 1
— Ангелъ Димовъ . . . 1	— Тодоръ Христовъ . . 1

ПЕЩЕРЯ.

Почтен. Ятанасъ и Малю	— Георгій Симеоновъ . . 1
пѣвецъ 1	— Георгій Николовъ . . 1
— Димитраки Христосковъ 1	— Христоула Ятанасовъ . 1
— Христоско Я. Попче . . 1	— Стефанъ Ивановъ . . 1
— Х. Георгій Ятанасовъ . . 1	— Сотиръ Ингоновъ . . 1
— Стойменъ Ятанасовъ пѣ-	— Сотиръ Тодоровъ . . 1
вецъ 1	— Щерю Петровъ . . . 1
Учи. Михаилъ Петковъ У.	— Георгій Стоиловъ . . 1
Бленчанинъ 1	— Омаргда Щерюва . . 1
— Юсифъ Козмовъ . . . 1	— Тена Петрова . . . 1
— Никола Николовъ . . . 1	— Яница Василевъ . . . 1
— Янна Малинова . . . 1	— Пена Иванова . . . 1
— Христоула Димитровъ 1	— Стефанъ Иванова . . 1
— Василъ Миновъ . . . 1	

БРАТЦЫГОВО.

Почтен. Ангелъ П. Георгіевъ	П. Никола Ивиновъ юрѣкъ	1
п'кецъ	Слов. Николай П. Митрофа-	
— Георгаки Стойновъ чор-	новъ Ѹчи.	1
бажи	Ѹченицы. Петъръ Василъ Бъч-	
— Стоанъ Димитріевъ	варъ	1
1-Орѣкъ	— Димитръ Пею Анковъ .	1
— Никола Златковъ . . .	— Михалаки Замхировъ .	1
— Кръсте Георгіевъ . . .	— Петръ Николачковъ . .	1
— Василъ Петровъ Джан .	— Гида Василев	1
— Константинъ Николовъ	— Василъ П. Димитровъ .	1

ДЖЪМИА.

Благоговѣнный О. Попъ Ва-	Родолубъ Г. Панаіотъ Ра-	
силъ Вкономъ	дѸшевъ	1
— Отецъ Григорій Архи-	— Г. Дочко Райчовъ Гаеро-	
мандритъ	вецъ	1
— Папа Анастасъ Саке-	Поч. Марко Х. Вълковъ .	1
ларій	МѸзикословесный Х. Захаріа	
Благородный Г. Христо Шиш-	Тончовъ	1
мановъ	— Василъ Манювъ	1
— Недѣлко Шишмановъ .	Почт. Иванъ Палазовъ .	1
— Г. Х. Иліа Х. Марковъ .	— Киро Ханжи	1
— Г. Х. Николчо	Словес. Стоанъ Николовъ Ѹ-	
Родолубъ. Иванъ Ив. Амалъ	чителъ	2
и сынъ Марко	Ѹченицы Михалъ РѸсковъ .	1
Родолубъ. Кръсте Ѹрмажи	— Давко Дечовъ	1
Гакроевъ	— Анастасъ Д. КѸюмжіо-	
Родолубъ. Василяки Бърневъ	гль	1
Ѹп. школски	— Симеон Димовъ	1
— Г. Йорданъ Секеогль .	— Иліа Радевъ	1
— Г. Христо Бельогль . .	— Х. Иліа Х. Дечевъ . . .	1
— Г. Х. Ангелъ Х. ДрѸ-	— Х. Сава Х. КѸцаровъ .	1
мевъ	— Иванчо Стаматковъ . .	1
— Г. Панаіотъ Стайчевъ .	— НакѸ КѸндаржи отъ ШѸ-	
	менъ	1

САМО-РОДЕНЪ.

Благоговѣй попъ Димитръ	Б. Попъ Димитръ Драга-
икономъ 1	новъ въ Т. 1
Благо. попъ Юргъ 1	Поч. Г. Парашкева Петковъ 1

АҢГКОВЦЪ.

Мѣдрѣсловес. Николай Яга-	Мѣдрѣсловес. Христо Ган-
насьевъ уч. 1	човъ 1

ДРИГИЖЕВО.

Почтенный Г. Иванъ Бешо-	Почтенный Г. Маринъ Би-
гъ 1	шогъ 1

КВРЪКЪ.

Мѣзикослов. Трифънъ учи-	Почтенный Цоню Карамихо-
гелъ 2	гъ чифчи 1

БСКИ-ЗЯХРЪ.

Бкономъ попъ Никола . . . 1	П. Зафираки Тенювъ . . . 1
Харитофилакъ попъ Иванъ 1	— Петко Тенювъ 1
Х. Аѡховникъ Висаріонъ хил. 1	— Рюшо П. Константиновъ 1
Х. Ягапіа Рылецъ 1	— Петко Трифоновъ 1
Вгъменъ Маглишъ 1	— Димитръ Теодоровъ . . . 1
М. О. Калиникъ 1	— Радомъ Бошковъ 1
Почт. Димитръ Г. Попович 1	— Миню Дрѣмювъ 1
— Х. Илю Х. Николаевъ . . . 1	— Пею Христовъ 1
— Х. Желчю Х. Николовъ . . 1	— Христо Стоановъ 1
— Глави Х. Дечовъ 1	— Тодръ Главиовъ 1
— Глави Анѡловъ 1	— Михалъ Георгіевъ 1
— Отоенчъ Колювъ 1	— Станъ Глаковъ 1
— Гинчъ Стоановъ 1	— Иванчо Главовъ 1
— Гинчъ Димитровъ Кли-	— Теню Митювъ 1
саръ 1	— Иванчъ Г. Галагашъ . . . 1
— Стефанъ Иванчовъ 1	— Х. Димитръ Х. Койчо . . . 1

Попечители-гѣ на просвѣщеніе-го. Иванчо Стоанев	1	П. Димо Язмановъ . . .	1
— Х. Гавра Х. Г. Стоевъ	1	— Рахми Трифоновъ . . .	1
— Х. Георгій Х. І. Стоевъ	1	— Митю Брайковъ . . .	1
— Тачъ Николовъ . . .	1	Учители. Ятанасъ Ивановъ	1
— Стоенъ Тодоровъ . . .	1	— Ятанасъ въ С. Николаа	1
— Начъ Трифоновъ . . .	1	— Тачъ Марковъ . . .	1
— Х. Димитръ и Иванчо Х. Пенчови . . .	1	Даскалъ Иванчъ Балински	
— Х. Ангонъ Х. Димитров	1	Учителъ . . .	1
— Манолъ Ивановъ . . .	1	— Даскалъ Петкъ . . .	1
— Таню Стоановъ . . .	1	— Даскалъ Глави Дойковъ.	1
— Теодораки Х. Косивъ . . .	1		
— Х. Господинъ Глазовъ . . .	1	Въ Казанскъ слов. Учитель	
— Димитръ Х. Г. Стоевъ . . .	1	Филиппъ Божійскій	1
— Рысавъ Мартинъ . . .	1	Въ Шипка Учит. Преп. О.	
— Христъ С. Каличкоолъ . . .	1	Неофитъ . . .	1
— Захаріа П. Княжескій . . .	1	Въ Габарево Благог. попъ	
— Дачъ Димитровъ . . .	1	Стефанъ . . .	1
— Анастасъ Юрганевъ . . .	1	Благог. Попъ Стефанъ Ка-	
— Тачъ Х. Георгіевъ . . .	1	рагетлинъ въ Карлово . . .	1
— Петко чомлекчи . . .	1	— попъ Христо П. Василев	1
— Х. Желаско Трифоновъ	1	Въ Татаръ Пахаржикъ слов.	
		Учитель Кесарій . . .	1

БЖЖРВЩЪ.

Г. Юанъ Петровичъ мѣшіеръ		Г. Иванчъ Минчъ Карлов.	1
Свищовецъ . . .	1	— Братіа К. И. М. И. Ра-	
— Златъ Петровичъ липскан		зоолъ Сопот. . .	1
— Петаръ Петровичъ л. С.	1	— Никола Дакъ Габров.	1
— Ятанасъ Д. Кѣскѣнев л. С.	1	— Коста Тричковъ Врацалъ	1
— Иванъ Х. Димитрій Сопотненецъ . . .	1	— Петръ Х. Димитровъ Тър-	
— Лука С. Ханжіевичъ довчанецъ . . .	1	новецъ . . .	1
— Парашкепа С. Ханжіевич довчанецъ . . .	1	— Теодосіа Н. Драгиновъ	
— Востатинъ Н. Явжновичъ	1	Габровецъ . . .	1
— Михалъ Х. Киркъ Соп.	1	— Петръ И. Т. типографъ	1
		— Х. Александръ Х. Т. Жив-	
		ковъ Плевнаницъ . . .	1
		— Миронъ Бошковъ довчан.	1

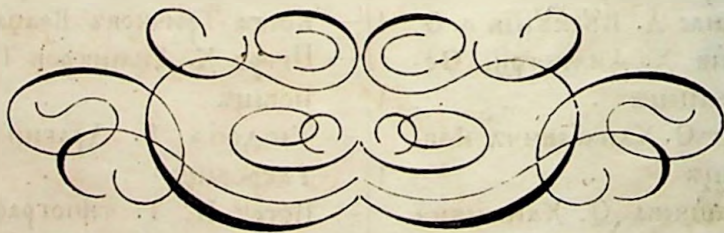
Г. Внчо Стѣвровичъ Хад- жарла 1	Г. Панагіотъ Ст. Чалжковъ Търновецъ 1
— Стѣфанъ Рѣдѣвичъ дов- чалъ 1	— Христѣ Добрювъ Казан- лъкъ 1
— Иліа Стоановъ Търнов. 1	— Х. Константинъ Дочовъ Казанлъкъ 1
— Паскал Д. кантарѹи Тър- новецъ 1	— Иванъ Михайловъ Търн. Стѣфанъ Трифоновъ дов- чанецъ 1
— Ввстатій І. Станковичъ Търновецъ 1	— Х. Петръ Х. Касговъ довч. 1
— Петраки Стѣфанъ Кѣгов 1	

ДВѢДѢТЪ СЪ ДІРЪ.

На Търновско-то Тчелище . 1	На Сивлиевско-то 1
— На Пловдивско-то 1	— Тревненско-то 2
— Девчанско-то Г. К. 1	— Габровско-то 1
— Плевненско-то 1	— Веленско-то 1
— Врачанско-то 1	

Типографіѣ Стѣфанъ Митрополіѣ

Д. Іоанъ Пенескъ 3	Д. Іанкъ Кречеа 1
Д. Стѣфанъ Расидескъ 2	— Петре Голеа 1
— Францъ Гегелъ 1	— Николае Яндронескъ . . . 1
— Таке Ненишоръ 1	— Костаке Трънзескъ 1
— Іоргъ Георгескъ 1	— Вадардъ Глаженъ 1
— Екарлатъ Валтеръ 1	— Зисъ Т. Папа 2

Таа книга цеса намирва запродава
въ Трабна

Б. Г. Р. Ибановъ.

